DE

EPITHETORUM COMPOSITORUM

APUD

EURIPIDEM USU ET FORMATIONE.

SCRIPSIT

FRIDERICUS ROEMHELD

DR. PHIL.

GISSAE,

APUD J. RICKERUM.

MDCCCLXXVII.

VILELMO CLEMM

praeceptori dilectissimo

has studiorum suorum primitias pii gratique animi documentum esse voluit

auctor.

Notum est sua fata habere libellos nec ipsum meum hoc opusculum communi hac lege est solutum. Nescio, quo judicio viri docti illud accepturi sint: utrum vituperatione magis dignus videar, quod promisso non ab omni parte satisfecerim, an laude, quod ab expedienda tantae amplitudinis quaestione non destiterim. Libellorum autem fata quoniam certe non magis ex eorum sententiis cognoscuntur, penes quos intellegens est de materia proposita judicium, quam ex causis, quibus ipsi suam debent originem, paucis describam, qua ratione hoc opusculum ortum sit.

Annis abhinc duobus a. d. V. Id. Jun. ab amplissimo philosophorum ordine Gissensi quaestio proposita erat praemio publico exornanda „*de epithetorum compositorum usu Euripideo*". In hanc me diligentius inquirendi consilium cepisse cum Vilelmo Clemmio, praeceptori dilectissimo, dixissem, eximiam ejus, quam noveram, benignitatem laborem meum consilio sublevaturam esse sperans, is non solum secundis auribus interrogationes meas accepit, sed summa etiam liberalitate quae ex Aeschyli et Aristophanis fabulis jam antea epitheta composita transscrip-

serat mecum communicavit itaque viam mihi demonstravit, qua ad expediendam ejusmodi quaestionem grammaticam esset aggrediendum. Praeterlapso nondum anni spatio commentationem meam ad summi philosophorum ordinis decanum deferebam non sine quadam sollicitudine exspectans quid censores de opusculo meo judicaturi essent. Continebat autem illud jam totum exemplorum thesaurum grammatica potissimum ratione in singulas classes ita distributum, ut ex Clemmii collectaneis cognoveram; artis vero et audaciae dicendi, qualis in epitheta cum nominibus copulandi modo inprimis conspicitur, mentio omnino facta non erat nisi oblata occasione. Praeterea neque necessaria epitheta a descriptivis neque descriptiva ab ornantibus erant segregata; item personificationis exempla peculiari capite composita nondum erant. Nihilominus summo philosophorum ordini praemio me ornare visum est operam videlicet non parvam respicienti, quam in conficiendum opusculum contulissem. Sed ipse mihi displicebam. Itaque, quod proximum erat, ut examine pro munere scholastico peragendo ostenderem, quid in philologia praestare possem, summosque simul in philosophia honores impetrarem, in materia mea denuo elaborare constitui. Peracto autem examine cum assecutus essem quod intenderam Clemmius, studiorum meorum fautor impigerrimus, iterum me admonuit ut retractatam hanc dissertationem typis exprimendam curarem. Itaque quamquam ipse mihi subdiffidebam nec sine cura quadam tale quid

animum inducebam, tamen hujus viri auctoritate commotus sum, ut opusculum meum qualecunque est publice ederem. Neque hac in re defuit mihi liberalissimum suasoris illius consilium, cum is de multis rebus me admoneret quibus jucundiorem esse factam hujus libelli speciem magna cum gratia profiteor.

Nihil habeo quod addam nisi hoc, ne viri docti censores sint nimis severi.

Conspectus rerum tractatarum.

B.

Verbalia.

II.

Dependentiae composita.

A.

Nominalia.

B.

Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.

CAP. II.

Epitheta descriptiva.

I.
Determinativa.

II.
Dependentiae composita.

A.
Nominalia.

B.
Verbalia.

1.

Priora membra accussativo vertenda sunt.

2.

Priora membra dativo vertenda sunt.

III.
Attributiva.

A.
Secunda membra simplicium formam exhibent integram.

B.

Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.

CAP. III.

Epitheta ornantia.

I.

Determinativa.

II.

Dependentiae composita.

III.

Attributiva.

A. *Secunda membra simplicium formam exhibent integram.*

B. *Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.*

CAP. IV.

Personificationis exempla.

I.

Determinativa.

II.

Dependentiae composita.

III.

Attributiva.

Liber alter.

De epithetorum compositorum usu artificioso.

Pars I.

Epitheta epithetis vertenda sunt.

CAP. I.

De epitheti trajectione.

CAP. II.

De abundantia membrorum.

De compositis Graecis quae viri docti opera scripserunt ex quo omnino coli coepta est grammatica comparativa, ea initio fere omnia ita comparata erant, ut aut ad totam vocabulorum compositorum multitudinem pariter spectarent aut de certa quadam illorum classe essent, quam e toto compositorum thesauro tractandam sibi scriptores elegissent. Et profecto! initio ne potuerunt quidem aliam illi viam ingredi; primo enim leges constituendae erant, quas in componendis nominibus — nam de his solis agitur — Graeci secuti essent; postea his jam exploratis etiam ad singulas quaestiones subtilius persequendas via facile patuit. Sic nuperrime exstiterunt, qui in compositorum usum, qualis apud hunc vel illum scriptorem cernitur, accuratius inquirerent[1]; quanti autem ejusmodi peculiares quaestiones aestimandae sint ne verbo quidem exponendum erit, quia per se satis res elucet. Hoc unum velim in memoriam tibi voces justam ac plenam Graecorum compositorum historiam, cujus jam in dies majore tenemur desiderio, non antea conscribi posse, quam de consuetudine satis constet singulorum scriptorum.

Atque, id quod mirum nemini videbitur, qui ab hac parte certi cujusdam scriptoris opera perscrutanda sibi proposuerant,

[1]) Non horum solum, sed omnium, qui in compositis Graecis nostra aetate elaboraverunt, doctorum virorum opera a G. Meyero notata invenies Curtii Stud. V p. 1—6; nonnulla Clemmius postea addidit Stud. VII p. 1.

ii a poetarum principe profecti erant Homero. Is enim, praesertim in grammaticis quaestionibus, pro fonte semper habendus est, ad quem omnes debeant recurrere. Deinde ad tragicos viri docti transierunt, quorum cum in componendis nominibus summam artem tum in adhibendis compositis singularem audaciam saepenumero valde admiramur. Quo in genere quamvis multa profecerint Todtius, Sannegius, Joh. Schmidtius, Kotsmichus alii, nondum tamen ita jam exhausta mihi videtur haec materia, ut si quis iterum in eam inquirere animum induxerit, ei ne operam et oleum perdat metuendum sit. Inprimis autem Euripides hucusque non invenit, qui in explorando ejus compositorum usu ac formatione diligentiam et industriam collocarent. Nam Schirlitzius [1]), sicut proposita materia postulabat, exempla solum ea enumeravit, quae ipse poeta novaverat. — Quae cum ita sint, mihi proposui, ut de compositis Euripideis ipse nonnulla disputarem, non quo res novas et hucusque plane inauditas prolaturum me esse censerem, sed quia certae cuidam vocabulorum classi aliquam lucem allaturum me esse confido.

Quod epitheta potissimum composita elegi, duplici de causa factum est. Nam cum primum compositorum pars fere maxima apud Euripidem ex epithetis constet, si cui haec collecta et ad classes suas redacta praesto erunt, is jam sine molestiis omnino de ratione judicare poterit, quam in formandis adhibendisque compositis poeta sit secutus. Deinde vero, dque summum erit, ipsius Euripidis tanta saepe est in epithetorum usu audacia, tanta ars, tanta libertas, ut non minima ex parte ab hac re difficultates quaedam repetendae videantur eis, qui legunt fabulas, ultro se offerentes. Has igitur, quantum maxime possem, ut sana singulorum verborum interpretatione e medio tollerem, meum nunc esse existimavi. Prae-

[1]) De sermonis tragici per Euripidem incrementis, Halis Saxonum 1865 p. 35—82.

terea autem, id quod semper in ejusmodi disputationibus optandum est, totum tibi eumque ingentissimum aperiam exemplorum thesaurum, quod negotium neminem quidem virorum doctorum hucusque suscepisse video.

Sed antea, quam ad ipsam disputationem aggrediamur, de totius opusculi dispositione pauca afferam. — Totam igitur commentationem bipartitam esse volui pro ratione inter ipsa epitheta suaque substantiva intercedenti, ita quidem ut in priore libro *de simplici epithetorum compositorum usu* dicerem, in altero *de epithetorum compositorum usu artificioso.* Quod quomodo intellegi velim ut cognoscas has duas proponam tibi exemplorum series : *πάλλευκον κάρα* Hec. 500, *καρποφόρον πεδίον* Hel. 1485, *λωτοτρόφος λεῖμαξ* Phoen. 1571, *μελεόφρων πατήρ* J. T. 854, *πολύστονος Ἔρις* Hom. *Λ*. 73, *ἡδυεπὴς Νέστωρ* A. 248, *ποικιλῳδὸς Σφίγξ* Soph. O. R. 130 — et : *τύχη βαρύποτμος* Hipp. 827*, *χαμαιπετὴς πίπτει* Bacch. 1111; *βόυθυτος ἡμέρα* Hel. 1474, *πολύδακρυς ἀδονά* El. 126, *ἑκατογκέφαλα ὄφεων ἰαχήματα* Her. fur.[1]) 832, *βούθυτοι προστροπαί* Alc. 1156*. Haec qua re differant in propatulo est. In prioris enim ordinis exemplis non ulla perspicitur in epithetorum substantivorumque conjunctione dicendi ars vel audacia, ut ab hac parte a simplicibus *λευκὸν κάρα* Suppl. 289, *κάρπιμον πέδον* Or. 1086, *λωτοῦντα πεδία* Hom. M 283, *μέλεαι Τρῳάδες, στονόεντα βέλεα* Θ 159, *ἡδεῖα ἀοιδή* ϑ 64, *ποικίλος ἀνήρ* Ar. Equ. 758 ipsa illa non alia re discrepent, nisi sola compositione. Contra in alterius ordinis exemplis videas quam copiose noster *τύχα βαρύποτμος* dicat pro *τύχα βαρεῖα* et *χαμαιπετὴς πίπτει* pro *χαμαὶ πίπτει*, vel quam miram per breviloquen-

---

[1]) Non me fugit ingeniosissima Wilamovitzii disputatio (analecta Euripidea Berolini 1875 p. 59. 60), qua ille evincere studuit, usitatum hujus fabulae nominis addidamentum *μαινόμενος* non Euripidi, sed grammaticis deberi. Equidem rem ut a proposito nimis alienam in medio relinquo, neque, ne temere in illius verba jurare videar, a vulgari fabulae significatione recedo.

tiam fundat *βούθυτος ἁμέρα* pro *ἁμέρα, ᾗ θύονται βόες*, et *δακρύρροος ἀδονά* pro *πολλῶν δακρύων ἀδονά*; vel quam artificiose epitheton traiciat in *ἑκατογκέφαλα ὄφεων ἰαχήματα* i. e. *ἑκατογκεφάλων ὄφεων ἰαχήματα*. Item a vulgari dicendi usu recedit *βούθυτοι προστροπαί* = preces multis cum sacris peractae.

Ab his igitur profectus ita rem institui, ut in priore libro epitheta tractarem sine ulla dicendi audacia substantivis suis addita, in altero autem de eis agerem, quorum est artificiosissima, si sensum spectas, cum substantivis conjunctio eademque a communi quidem simplicium usu maxime remota. Nam quod simplicia quoque nonnunquam arte quadam cum substantivis copulantur, hoc minime me fugit (cf. *νόστιμον ἦμαρ* Hom. *α* 9, Aesch. Sept. 74, J. T. 72, *θῆλυν φόνον* Bacch. 795, *χλοεραῖς λείμακος ἡδοναῖς* Bacch. 866, *ὄγκον ὀνόματος μητρῷον* i. e. *μητρῴου*) Soph. Trach. 818, sed multo magis certe propria est talis dicendi audacia compositorum, ut simplicibus haec non injuria quodammodo opposuisse videamur.

Haec de usu epithetorum in universum jam sufficiant; restat, ut pauca addam de formatione. Ac hujus quidem in priore solum libro rationem habui, propter exemplorum scilicet in secundo proferendorum tenuem et exiguum prae illius turba numerum. Attamen, ut ab omni parte formae satisfieret, alterius libri epithetorum pars fere maxima quoniam etiam aliis locis sine audacia usurpatur non abs re fore arbitratus sum oblata semper occasione jam in priore libro ad eos locos animum advertere, quos accuratius postea demum tractaturus sum in libro secundo.

Per se patet ad hanc quidem quaestionem nihil valere, utrum attributa sint epitheta, an praedicata vel praedicata, quae vocantur, obliqua; quare hujus discriminis non est, cur rationem habeamus. Majoris momenti esse videbatur ea composita, quae in carminibus lyricis leguntur a ceteris asterisco secernere, quia illa audacius usurpari solent.

Versuum numeros secundum Kirchhoffii editionem minorem (Berolini 1867) notavi, fragmenta secundum Dindorfii. In citandis autem versibus Sophocleis Dindorfii secutus sum editionem quartam (Lipsiae 1870), in Aeschyleis ejusdem Dindorfii quintam (Lipsiae 1870). Locos Aristophaneos e Bergkii editione altera (Lipsiae 1867) descripsi.

Liber prior.

De epithetorum compositorum usu simplici.

§ 1. Satis notum est, non modo in tragicorum fabulis, sed in universa Graecorum poesi efficiendae illi, quam miramur, orationis magnificentiae ac granditati quantopere cum omnia inserviant epitheta, tum maxime composita. Simul ea orationi non mediocrem ornatum adspergunt et venustatem atque eum inprimis habitum, ex quo res vel personas quovis loco memoratas ipse intueri credas quodammodo praesentes. Duentzerus duo epithetorum genera distinguit [1]), *ornantia* et *descriptiva,* quae vocari possunt. Illis abundant carmina Homerica, cum ea egregie fuso copiosoque poesis epicae dicendi generi conveniant.

Altero epithetorum genere non tam ornatus tribuitur orationi, quam praesens atque evidens alicujus rei vel personae imago oculis subicitur; nihil enim ad ipsum enuntiati sensum haec valent. Plerumque autem ita comparata sunt, ut notiones exprimant substantivorum, quibus addita sunt, maxime

---

[1]) Homerische Abhandlungen, Leipzig 1872 p. 509 : Als hebende Beiwörter bezeichne ich diejenigen, welche Personen oder Gegenstände als ausgezeichnet in ihrer Art hervorheben und hierdurch dem Ausdrucke Schmuck verleihen. Sie beziehen sich auf die Schönheit, die Pracht, den Glanz, die Trefflichkeit; cf. p. 507, 516.

proprias atque eorum notionibus quasi insitas innatasque, cum hae sine illis cogitari omnino nequeant. Quod aperte e notissima equorum significatione *μώνυχες* elucet, vel navium *θοαί*, *κοῖλαι*, *ὠκυπόροι*, vel urbium *εὐρύχοροι*, vel coeli *ἀστερόεις*, similibus, ubi epitheta quantopere illustrandis solum nominum notionibus inserviant unusquisque persentiscet.

Duobus his epithetorum generibus tertium oppositum est necessariorum, quae vocari licet quorum propria in eo cernitur natura, quod necessaria sunt ad totum enuntiatum recte intellegendum, nec ulla ratione eis careri potest, nisi deformato simul et dilacerato quasi sententiarum conexu. Ad hoc discrimen alterum accedit in eo conspicuum, quod plerumque aliena haec sunt ab ornantium et descriptivorum venustate et candore poetico, nec a communi fere dicendi usu recedunt. Necessariis enim epithetis non libere uti licebat scriptoribus, sed pro uniuscujusque loci sensu eis hoc vel illud erat eligendum.

Exempla igitur Euripidea in tres illas necessariorum, descriptivorum, ornantium classes ita nunc dividam, ut intra has de singulis utrum determinativa sint an attributiva an dependentiae composita judicium semper faciam. Quamquam tenendum est, non ita certis finibus classes illas circumscriptas esse, quoniam non semper constat, cui generi singulis locis epitheta inserenda sint. Nempe mirum videretur, Euripidi vel cuilibet scriptori Graeco si permissum non fuisset, idem adjectivum modo pro necessario, modo pro ornanti, modo pro descriptivo epitheto usurpare. Hac ipsa autem re nonnunquam molestum fit de uno alterove epitheto certum quodque ab omnibus partibus stare possit judicium facere, ut, si quae hoc in genere parum recte alicui interdum disputare videar, hoc non nimio, quaeso, crimini mihi detur.

§ 2. Ac de necessariis epithetis verba facere non opus est quia apertum est adnumeranda his esse omnia quibus res personaeve ab aliis ejusdem generis vel nominis rebus vel

personis internoscuntur [1]). Inde sequitur, huc ea quoque pertinere epitheta, quibus rei personaeve circumlocutio fiat, ita quidem, ut nomen ipsum circumscribendum non sit additum, sed ad intellectum satis clare et evidenter jam alius nominis cum epitheto conjunctione indicatum, dummodo conexum sententiarum perpendas. Huc refero *ποταμὸν εἴ μέ τις θεῶν κτίσαι διπόταμον* (= duobus fluminibus adjacentem) *ἵνα πόλιν μόλῳ* Suppl. 621* h. e. Thebas; *κυάνεοι στενόποροι πέτραι* J. T. 890* (= Symplegades); *ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης* J. T. 634, quibus mellis notio circumscribitur; *θεῶν τῶν λευκοπώλων δώματα* Phoen. 606* i. e. Amphionis et Zethi, quod probatur Her. fur. 29; *χαλκόπυλος θεά* Troad. 1113* = Minerva Chalcioecos (Hel. 228*, 245*); *φημὶ γάρ ποτε σύμπλους γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί, ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολύκτονον μέτα* Heracl. 217 h. e. ut caperemus Hippolytae cingulum; de hoc enim acerrima inter Herculem et Amazones pugna exorta erat, in qua ipsa harum regina interfecta est. Praeterea comparare poteris Andr. 253. Alc. 441*; Hel. 207*, 639* 1128*; Heracl. 750*; Her. fur. 1178*, J. T 890*; Jon. 1478; Phoen. 825, 1162; Rhes. 651; frg. 122 cet. Videas autem, quam mira sit indoles Euripidis poetica; nam, id quod e parte jam laudatorum exemplorum apparet, non raro in talibus circumscriptionibus totam fabulam vel aliam etiam rem a veritate vitae repetitam spectare ille solet unico epitheto, eoque facilius potuit spectare, quod coram Atheniensibus fabulas docebat, hominibus eruditis atque bonis artibus politis.

Jam vero eandem artem Euripidis poeticam in exemplis miramur, qualia sunt: *γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος* Phoen 128* (cf. v. 1131); *ὑμνεῖ παιδολέτωρ ἀηδονίς* Rhes. 549*; *τὰν ὀρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων γένος* Her. fur. 364*; *Ἑσπερίδων μηλόσπορον ἀκτάν* Hipp. 742*; *ὅτε σε τέκετο ματρόθεν Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος χιονόχρως κύκνου πτέρῳ* Hel. 216*, ubi

---

[1]) Jure *individualisirende Beiwörter* haec appellantur.

item solo epitheto tota quasi fabula in mentem tibi vocatur. Tamen pro „descriptivis“ haec habere nemo dubitaverit, quia non de certae cujusdam rei vel personae natura hic agitur, quae sit epitheto ab aliis discernenda, neque, ut antea, fit circumscriptio. — Item etiam deorum epitheta, nisi ejus, qui loquitur, aliquatenus verba spectant itaque illustrandae quodammodo actioni inserviunt[1]), in descriptivorum ordinem redegimus.

Nonnullis locis Euripides eadem epitheta diverso sensu posuit, velut : Her. fur. 28 *Λύκος τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν*, Hipp. 1223 *πῶλοι ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς*, Phoen. 748 *ἐλθὼν ἑπτάπυργον ἐς πόλιν*, Or. 820* *τοκέων πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ χρόα*. Duobus igitur prioribus locis descriptiva sunt epitheta, posterioribus necessaria. Nam Her. fur. 28 cum e sententarium conexu, tum e *τήνδε* addito satis elucet Thebas ab Amphitryone spectari (cf. Phoen. 287); postea autem Phoen. 748 circumscriptio exstat. Eadem ratione Hipp. 1223 *πυριγενῆ* etiam integro sensu removeri potest, quod idem non cadit in Or. 820*. Similia exempla exstant Jon. 511*, 1549 (nec.) et Andr. 1157 (descript.); Hel. 1485* (nec.) et J. T. 1236* (descript.); Jon. 1466* (nec.) et Phoen. 128*.

Jam de norma, quam secuti sumus, ubi necessarium an descriptivum sit hoc vel illud epitheton ambigitur, satis, credo, exposuimus. Nec multa de ornantibus epithetis dicenda restant, quorum prae ceteris quidem omnino non ita magnus apud Euripidem numerus invenitur. Clarum autem est, etiam hic, ut antea in descriptivis, ubicunque circumlocutioni inserviant epitheta, ea, quamvis aliis locis ornantia sint, semper tamen inter necessaria esse referenda. Quo in genere affero *τὰν κερόεσσαν ἔχειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν* El. 725*,

---

[1]) Id genus exemplum est El. 1177* *ἰὼ Γᾶ καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν, ἴδετε τάδ᾽ ἔργα*, ubi *πανδερκέτα* causa indicatur, cur ad nefanda facinora conversurum esse Jovem oculos Orestes jure confidere possit; cf. praeterea Hipp. 166*; Hel. 569; frg. 434/4.

ubi aries ille spectatur, de quo postea inter Thyestem et Atreum controversia exorta est (Or. 998*; J. T. 812). Contra epitheta vere ornantia habes in χρυσοκέρατ' ἔλαφον Hel. 381* (cf. frg. 740*); τὰν χρυσοκάρανον δόρκαν Her. fur. 375*); nam χρυσόμαλλος praeter laudatos locos non invenitur.

Ad extremum ad personificationem, qualis non raro compositis fit epithetis; jam hic paucis animum advertam. Ac per se quidem intellegitur, talia epitheta, quoniam et ipsa aut necessaria sunt, aut descriptiva, aut ornantia, omnia his tribus exemplorum classibus esse inserenda. Sic necessaria occurrunt in ἁμερόκοιτοι βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων Cykl. 58*; χάσμα εὐρωπὸν πέτρας J. T. 626; διαρρὼξ κυμάτων κοιλωπὸς ἀγμός J. T. 263. Contra manifesta sunt descriptiva in τίς ἄρ' ὄρνις ἢ δρυὸς ἢ ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα κτλ. Phoen. 1516*; τὸν μελάμπεπλον Θάνατον Alc. 843; χιονοθρέμμονας Ἰδαιᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς Hel. 1323*. Ornantia denique habes in χρυσεόνωτον ἀσπίδα frg. 159; καλλιβλέφαρον φῶς Jon. 189*. Haec igitur et similia quamquam per se quidem non est, cur a ceteris uniuscujusque classis exemplis secernantur, tamen, quo facilius intellegatur, quatenus hic quoque apud Euripidem epithetorum usus pateat, non inutile mihi visum est, quarto capite omnia personificationis exempla una comprehendere.

CAP. I.

Epitheta necessaria.

§ 3. Omnes fere viri docti, his temporibus in eo consentire videntur e notissimis sex compositorum classibus, quales veterum Indorum linguae propriae sunt, esse tres modo determinativorum, dependentiae compositorum, attributivorum in Graecum sermonem transferendas. Ac copiose quidem de horum natura exponere supervacaneum erit, quia tam plane et

perfecte jam ab aliis haec descripta est [1]), ut omnino addi quicquam posse negaverim. Quare hac nunc supersedeamus opera; sed aliud est, quod brevi disputatione dignum videatur. Agitur enim de secundorum membrorum significatu, qualis in singulis elucet epithetis. Nam primae et secundae classis — de attributivis alio loco dicamus — exempla prout aut nominalis aut verbalis est natura membris secundis, facile in bina se agmina distribui patiuntur. Quod quomodo intellegendum sit jam videas. Per se enim, si externam membrorum formam spectas, clarum est haec semper esse nominalia. An aliam exprimendorum casuum, generum, numerorum facultatem esse judicas, nisi hanc, quod nominis speciem prae se ferunt membra secunda [2]) ? Itaque in sola significatione hujus quaestionis cardinem versari ex hisce colligas : ἀνυσιεργός-perficiens opus; ταχύεργος-celeriter operans; εὑρεσιεπής-inveniens verba; καλλιεπής = pulchre loquens. Bina igitur vocabula in eadem membra cadunt; tamen ἀνυσιεργός et ταχύεργος eo differunt, quod cum hujus -εργος nominis agentis sensum habeat, vel, quod ad idem redit, participii praesentis a radice Ϝεργ formati, pars illius secunda ab actionis nomine ἔργον repetenda est ex eadem quidem radice ejusdem suffixi ope comparato. Similiter in εὑρεσιεπής et καλλιεπής inter se differunt membra secunda, et sic omnino pro posteriorum partium natura et determinativa et dependentiae composita in binas nobis classes licet digerere.

Transeo nunc ad exemplorum enumerationem, quam quod in hoc quidem capite fere catalogi instar exilem et concisam esse volui, eo facilius, credo, mihi ignosces, quod et simplicissima illa sunt eamque ipsam ob rem accuratiore vix egent explicatione.

---

[1]) Relegasse te sufficiet ad Curt. Erl.[3] p. 150 squ., Clemmium „de comp. Graec. quae a verb. incip.“ Gissae 1867 p. 149, 154, 159, Schirlitzium l. c. p. 36.

[2]) cf. Clemmium, Curt. Stud. VII p. 68.

I.

Determinativa.

A.

Nominalia.

§ 4. Secunda membra substantiva sunt.

1. *Ab adjectivis incipiunt* :

Αἰνόπαρις ex analogia Homerici *Δύσπαρις* formatum : Hec. 945* *αἰνόπαριν βούταν;* — *παλαιομάτωρ* quae stirpis mater est : Suppl. 628* *τᾶς παλαιομάτορος πόριος Ἰνάχου;* — *εὐθυδήμων*, quod in Antiopa se legisse nobis Hesychius affirmat : *εὐθυδήμονα. ἁπλοῦν δημότην. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ* (frg. 228); ceterum Nauckius mavult *εὐθύδημον* scribi; — *αὐτανέψιος*, decompositum (*αὐτ-ἀ-νέπτιος*)[1]), *consobrinus*, quod substantivum est Heracl. 211; Rhes. 944. Praepositum autem *αὐτ-* ut in *αὐτάδελφος*(Soph. Ant. 1), *αὐτοκασιγνήτη* (Phoen. 136*), *αὐτομήτωρ* (Sim. de mul. 12), similibus, auget tantum posterioris membri significationem; — *μελάμβροτος* frg. 771 (§ 75); — *περισσόμυθος* frg. 53 (§ 76); — *μονόπαις* Alc. 906* (§ 75); — *νεόλαια* Alc. 103 (§ 72).

His duo addo, quorum etiam praecedentia membra substantiva sunt : *χειρῶναξ* : frg. 793 *οὐ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων;* cf. Soph. frg. 724 *πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς;* — et *ἀστυγείτων* : Hipp. 1161 (§ 76).

2. *Priorem epithetorum locum praepositiones obtinent* :

a) *ἀντί* : *ἀντίψαλμος* : J. T. 179*; *ἀντιψάλμους ᾠδὰς ἐξαυδάσω*, i. e. cantus emittam, qui sunt *ἀντίψαλμοι*,

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 267.

qui respondendo canuntur. Namque *ἀντίψαλμος* hoc loco idem valere quod *ἀντῳδός* Weilius me docuit adnotans [1]) : *„il ne faut pas insister sur le sens précis du second élément d'un composé lyrique“.* De simplici *ψαλμός* cantum ad citharae sonum editum significante cf. Aesch. frg. 55 *ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει.*

b) *διά* : *διαδέκτωρ qui aliquid (hereditate) excipit*; *simplex* exstat Aesch. Eum. 204. Sensus autem ille parum elucet ex Jon. 478* *διαδέκτορα πλούτου*, ubi propter suffixi naturam vix a me impetrare possum, ut lexicorum scriptoribus assentiar explicantibus : *hereditate acceptus.* Accedit, quod qui post Euripidem solus hac voce usus est Manetho : *καμάτων διαδέκτωρ* (Apotel. IV. 223) in activa vocabuli notione acquievit.

c) *ἐκ* : *ἔξαρχος qui dux est* : Bacch. 141* *ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος*; simplex Homerus habet Α 144; *δ* 629, *φ* 187.

d) *παρά* : *παρασπιστής* qui scutum tenens juxta aliquem stat : El. 886 *ὦ παρασπίστ' Πυλάδη* (cf. Phoen. 1435 *ἀδελφὴ θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ*).

e) *πρό* : *προπότης qui aliis propinat* : Rhes. 361* (§ 85); *πρόμαντις* : Andr. 1073 *πρόμαντις θυμός*; cf. Hel. 388*; Jon 681*. — *προηγητήρ* : Bacch. 1159* *ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων.* — *προπάτωρ* : Or. 1441* *προπάτωρ Πέλοψ.* — *προμάτωρ* : Phoen. 676* *προμάτωρ Ἰώ.* Substantivum est *προγεννήτωρ* Hipp. 1379*.

f) *σύν* : *σύνδουλος* : Andr. 64 *σύνδουλος εἶ.* — *σύγκασις* : Alc. 410 *σύγκασί μοι κούρα.* — *συγγενέτειρα* : El. 746*, ubi Clytaemnestra appellatur *κλεινῶν συγγενέτειρ' ἀδελφῶν*, quod vulgo explicant interpretes : *quae una cum marito claros fratres i. e. Orestem et Electram procreavisti.* At praeferenda certe est Weilii explicatio [1]) ; *soeur de frères illustres*; namque simplex etiam *γενέτης*

---

[1]) a. l.

filium significat Jon. 916; Soph. O. R. 478. — *συγκύναγος* : Hipp. 1093 *ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων Λητοῦς κόρη .... συγκύναγε*; cf. Bacch. 1146. — *ξυνέμπορος* : Bacch. 57 *ξυνεμπόρους ἐμοὶ γυναῖκας*; Hel. 1538. — *συνοίκουρος*, quod substantivi partes suscipit Hipp. 1069. — *σύμβακχος* (*βάκχη*) : Troad. 500 *ὦ σύμβακχε Κασσάνδρα θεοῖς*.

3. *Membrum praecedens adverbium est.*

a) *ἀ*-privat apparet in *ἀπάρθενος* Hec. 612; — *ἄποτμος* Hec. 1143 *ἄνοδος* J. T. 887*; — *ἄνεργος* Hel. 363; — *ἄγαμος* Hel. 690*; — *ἀπόλεμος* Her. fur. 1133. — *ἄδεσμος* Suppl. 32; — *ἄνυμφος* Hec. 612. — *ἄχαρις* J. T. 566; — *ἀχάριτος*, (quod formatione non differt a *τρισώματος*, *δυσείματος*) Phoen. 1757; *ἄπολις* Troad. 1292*; — *ἄδωρος* frg. 861; — *ἄμουσος* Phoen. 808*, de quibus omnibus accuratius in § 77 exposui. Subjungo autem *ἄνυμφος* (*νύμφη*) *quae nupta non est* : Hec. 416 *ἄνυμφος ἄπειμι δὴ κάτω*; Hipp. 547*.

b) *δυς*-conspicitur in : *δύσορνις*-*quae ominosa est avis* : Hipp. 759* *ἤ Κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις ἔπτατ' ἐπὶ κλεινὰς Ἀθήνας*; sc *ἡ πορθμίς* (v. 753); — *δύσγαμος* Phoen. 1048*; — *δύσφημος* Hec. 194*; — *δυσαίων* Hel. 213; Suppl. 960*; — *δυσδαίμων* J. T. 203*; — *δυσκέλαδος* Med. 420*; — *δύσνυμφος*: Troad. 144* *ἄλοχοι δύσνυμφοι*, uxores infeliciter nuptae. Diligentius haec in § 77 tractata invenies. — Substantivum *Δυσελένα* est Or. 1387* J. A. 1316*.

c) ab *εὖ* incipiunt : *εὐάγγελος bonus nuntius* : Med. 975 *μητρὶ εὐάγγελοι γένοισθε*; cf. v. 1010. Phoen. 1217; — *εὔτεκνος* Phoen. 1618 (§ 82): — *εὐαίων* J. A. 550* (§ 77); — *εὐκάματος* Bacch. 66*; — *εὔπορος* J. T. 897*; — *εὔθυρσος* Bacch. 1158* *εὔδειπνος* Med. 200*; — *εὔμουσος* J. T. 145, de quibus § 77 inspicias.

d) alia adverbia apparent in: *ὁμευνέτης* Jon. 895* *ϑεὸς ὁμευνέτης;* cf. Med. 953; — *παλίμφαμος* (*φήμη*) Jon. 1096* *παλίμφαμος ἀοιδὰ εἰς ἄνδρας ἴτω* i. e. *ἐναντία ᾠδή*; Schirlitzius vertit [1]: *vicissim reprehensio cadat in viros;* — *ἀρτίπλουτος* Suppl. 742 (§ 75); — *ἡμίδουλος:* Andr. 942 *ἡμιδούλους παῖδας.*

e) Restat unicum, quod a verbali stirpe incipit, *μιξόϑηρ*: Jon. 1161 *μιξόϑηρας φῶτας* i. e. *viros, quorum figura composita est ex humana et beluina forma.* Primum igitur beluae, *ϑῆρες*, heroes illi appellantur, quae deinde aliquatenus delenitur significatio praeposito *μιξο* —. Propter similitudinem substantiva addo *μιξοπάρϑενος* Phoen. 1023*, Sphingis nomen, et *μιξοβάρβαρος* Phoen. 138*, ubi Tydeus intellegendus est [2]).

§ 5. Secunda membra adjectiva sunt.

1. *Epitheta e duobus adjectivis constant.*

αὐτεπώνυμος: Phoen. 769 *Μενοικέα σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον.* *μεσονύκτιος* Hec. 914* *μεσονύκτιος ὠλλύμαν.* Cetera ad unum omnia in priore sede *παν* exhibent; sunt: *πανάϑλιος*: Hec. 557 *Ἑκάβη ἡ παναϑλία*; cf. Andr. 67; frg. 129; — *παναμέριος*: Hipp. 368 *τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει,* ubi e notissimo Graecorum dicendi more pro adverbio *παναμέριον* adjectivum positum est; idem epitheton occurrit etiam Jon. 122*; — *πάγκοινος*: Troad. 425 *ἐν ἀπέχϑημα πάγκοινον βροτοῖς*; — *πάγκακος*: frg. 933 *ὦ παγκάκιστα χϑόνια γῆς παιδεύματα*; cf. frg. 58; vocativus *ὦ παγκάκιστε* exstat Suppl. 513, Hipp. 382, Cykl. 689; frg. 670; nominativus *ὁ παγκάκιστος* Her. fur. 731; — *πάλλευκος*: Hec. 50 *τὸ πάλλευκον κάρα*; cf. Med.

---

[1]) l. c. p. 58.

[2]) Similia Clemmius collegit, de comp. Gr. quae a verb. inic p. 87; nonnulla postea explicavit p. 150.

30, 1164, frg. 475ᵃ/10; — *παννύχιος* Bacch. 862* *ἐν παννυχίοις χοροῖς*; cf. Heracl. 748*, 782*; — *πάνσοφος* : Her. fur. 188 *τὸ πάνσοφον εὕρημα*; — *παντάλας* : Andr. 140* *ὦ παντάλαινα νύμφα*; cf. Hec. 197*, 667; — *πανύστατος* : Hec. 611 *λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις*; cf. El. 157*, Or. 1021, Med. 1044, Hec. 411; addo etiam Or. 367, quo loco Nauckius scribi jubet *λουτροῖσι ἀλόχου περιπεσὼν ἀρκυστάτοις* pro *πανυστάτοις*, injuria quidem, ut videtur. Denique *πανύστατον* adverbium est Her. fur. 513.

2. *Priores epithetorum sedes praepositionibus occupantur.*

a) *ἀμφί* in solo *ἀμφιβώμιος* apparet, quod habes Troad. 562 : *σφαγαὶ ἀμφιβώμιοι Φρυγῶν caedes Phyrgum circa aras patratae.* Etiam Jon. 52 non dubito pro corrupta codicis Palatini (B) lectione *νέος μὲν οὖν ὢν ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ἠλᾶτ' ἀθύρων* alteram Florentini (C) recipere *ἀμφιβωμίους*, Wilamovitzium hac in re potissimum secutus [1]). Kirchhoffius enim in editione minore in Palatini lectione acquievit, quam cum O. Muelleri conjectura *ἀμφιβωμίους στροφάς* commutavit in majore.

b) *ἀπό* : *ἀποβώμιος procul ab aris* i. e. *impius* : Cykl. 365 *ἀποβώμιος Κύκλωψ.*

c) *διά* : *διανταῖος* : Jon. 767* *διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με.* Hic affero etiam *δαφοινός* [2]) (*δα-φο-ινό-ς*) : Alc. 581* *λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα.*

d) *εἰς* : *εἰσαγώγιμος* : frg. 362/10 *αἱ δ' ἄλλαι πόλεις ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι*; cf. frg. 974.

e) *ἐν* : *ἐνάλιος* : Andr. 53 *τέμενος ἐναλίας θεοῦ* i. e. Thetidis; cf. J. A. 976; Neptunus intellegitur Phoen. 1156.

---

[1]) Wilamowitzius hunc locum commemorat l. c. p. 27, ubi etiam caussam indicat, cur a Palatini lectione recesserit. Herwerdenus scribi jubet *ἀμφιβώμιος τραφείς*.

[2]) De praefixis *δα*-et *ζα* cf. Curtium Gr.⁴ p. 602, 606.

Idem epitheton praeterea occurrit Hel. 148 1057*, 1066, 1391, 1460*; J. A. 165; J. T. 225, 1240*; Cykl. 318; Phoen. 6; de El. 450* cf. § 72. — *ἐνάντιος* : Phoen. 1256; frg. 68/2, 364/10, 853. — *ἐνδέξιος* : Cykl. 6 *σῷ ποδὶ ἐνδέξιος παρασπιστὴς γεγώς.* — *ἐννύχιος* : Or. 205* *γόοισι δάκρυσί τ' ἐννυχίοις.* — *ἐνθύμιος* Her. fur. 722 *ἐπειδὴ σοὶ τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον*; cf. Jon. 1347. — *ἐμπόδιος* : Jon. 862 *τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι*; — *ἐνύπνιος* : Hec. 702* *ἔμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν*; haec enim lectio est optimis libris commendata, quam quidem parum perspicientes nonnulli librarii, cum *ἐνύπνιον* pro substantivo haberent, particulam *τ'* post *ὀμμάτων* inseruerunt.

f) *ἐκ* : *ἔκπλεως* : Cykl. 416 *ἔκπλεως ὧν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς ἐδέξατο κτλ.* cf. v. 247. — *ἐξίτηλος* : frg. 499/6 *ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται*; simplex *ἴτηλος* apud Aeschylum exstitisse Hesychius tradit : *ἴτηλον. τὸ ἔμμονον, καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.* De *ἐξώπιος* Suppl. 1038, Med. 624* et *ἐκτόπιος* frg. 775/62 § 78 inspicias.

g) *ἐπί* : *ἐπάξιος* : Troad. 383 *ἢ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον.* — *ἐπάκτιος* : frg. 672 *ἐπάκτιοι φάτναι*; cf. Andr. 854*. — *ἐπαίτιος* : Hipp. 1383* *ἐμὲ τὸν οὐδὲν ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν.* — Andr. 1025* *πῦρ ἐπιβώμιον*; cf. El. 715* — *ἐπικήδειος*, quod scholiastae [1]) quidem auctoritate defenditur Troad. 514* *καινῶν ὕμνων ἄεισον ἐν δακρύοις ᾠδὰν ἐπικήδειον*, ubi libris *ἐπιτήδειον* exhibetur ab omnibus, quantum quidem scio, editoribus rejectum. — *ἐπίκοινος* : Andr. 124* *τλάμον' ἀμφὶ λέκτρων διδύμων ἐπίκοινον ἐοῦσαν*, quod vertit vir doctus nescio

[1]) Verba scholiastae sunt : *ποίησόν με ᾆσαι ἐπικήδειον μέλος εἰς τὴν Ἴλιον, ὅ ἐστι περὶ τῆς Ἰλίου ποίησόν με θρηνῆσαι.* — Hesychius (s. v.) *ἐπικήδειος* vocabulo *ἐπιθανάτιος* explicat.

quis : *miseram, quam communicare torum (cum Hermiona) opporteat.* — *ἐπίλοιπος* : Troad. 1124 *λάφυρα τἀπίλοιπα*; cf. Phoen. 842. *ἐπαρωγός* : Hec. 164* *ἐπαρωγὸς δαίμων.* — *ἐπιχώριος* : Bacch. 59 *τἀπιχώρι᾽ ἐν πόλει Φρυγῶν τύμπανα*; cf. Hel. 561; J. T. 280; Jon. 1111; frg. 775/13. — *ἐπιφύλιος* : Jon. 1577 *παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ἐπώνυμοι γῆς κἀπιφυλίου χθονός*, ubi Hartungio assentior scribenti *τῆς τετραφυλίου χθονός*; intellegendae enim sunt quattuor tribus Atticae [1]).

h) *κατά* : *κατάξιος* : El. 46 *οὐ κατάξιος γεγὼς αἰσχύνομαι.*

i) *μετά* : *μεταίτιος* : Suppl. 26 *παῖδ᾽ ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς γενέσθαι τάφου μεταίτιον.* — *μεθαμέριος* : Jon. 1050* *ἃ τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις καὶ μεθαμερίων* (Hecate). — *μετακύμιος* : Alc. 91* (§ 82 not. 1).

k) *παρά* : *παράλιος* : Jon. 1592 *γῆς παραλίας Ῥίου πέλας*; cf. Rhes. 700. — *παραποτάμιος* : Bacch. 874* *πεδίον παραποτάμιον.* — *παράκτιος* : J. T. 1424 *παράκτιοι δραμεῖσθε*; cf. J. A. 164*. *παραίτιος* : frg. 174/3 *τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον.*

l) *πρό* : *πρόπας* : Or. 972* *πρόπασα γέννα Πέλοπος*; cf. Phoen. 624. — *πρόδηλος* : Or. 190* *πρόδηλος ἄρ᾽ ὁ πότμος.* — *προβώμιος* Jon. 376 *προβωμίοις σφαγαῖσι μήλων.* — *προβακχήιος* : Bacch. 413* *προβακχήιε δαῖμον* i. e. Baccharum dux, Bacchus.

m) *πρός* : *προσόμοιος* : Phoen. 128*, ubi de Hippomedonte Antigona exclamat *γίγαντι ὡς προσόμοιος.* — *προστρόπαιος* : Her. fur. 1259 *προστρόπαιος ὢν ἔγημε τὴν τεκοῦσαν Ἀλκμήνην ἐμέ*; cf. v. 1161; Jon. 1260. — *προσαύλειος* : Rhes. 273 *προσαύλειοι τύχαι.*

n) *σύν* : *συμφυγάς* : Bacch. 1382* *κασιγνήτας ἵνα συμφυγάδας λήψομεθα.* — *συζύγιος* Hipp. 1147* *συζύγιαι χάρι-*

---

[1]) Videas, quae a. h. l. vir doctus adnotavit; ceterum gaudeo, quod etiam Schirlitzius l. c. p. 65 a meis partibus stat.

τες, quae aut in *ζύγιαι χάριτες*, aut in *συζύγιαι χαρίτων* mutanda videntur Dindorfio; simplex invenies Hel. 1310; J. A. 221. — *συναοιδός* Her. fur 787* *συναοιδοὶ νύμφαι τὸν Ἡρακλέους ἀγῶνα*, ubi accusativus ex epitheto aptus est sensum participii *συναειδόμενοι* habente; pro adjectivo Euripides *ἀοιδός* usurpavit Hel. 1109. — *συγγείτων* : Suppl. 386 *συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν*; *γείτων* adjectivum est J. T. 1451, Cykl. 281. — *συνομαίμων*, decompositum *consanguineus* : Hel. 640* *κόροι λεύκιπποι ξυνομαίμονες*. — Singulare est *συνδώδεκα duodeni* : Troad. 1076* *φρυγῶν ζάθεοι σελᾶναι συνδώδεκα πλήθει*, ubi de sacris nocturnis per annum duodecies faciendis sermo est.

o) *ὑπό* : *ὑπαίθριος subaetherius* : Andr. 227 *ὑπαιθρίας δρόσου*. — *ὑπασπίδιος* : Rhes. 740 *ὑπασπίδιον κοῖτον*. — *ὑποχείριος* : Andr. 736 *τήνδε ὑποχείριον θέλω λαβεῖν*, quae prolepsi quadam dicta sunt pro *ὥστε γίγνεσθαι αὐτὴν ὑποχείριον*. — *ὑποχθόνιος* : Andr. 515* *ἴθ' ὑποχθόνιοι*. — Musgravii conjecturae *ὑποσείραιος* debetur Her. fur. 445* *ἀλλ' ἐσορῶ . . . . . τοὺς τοῦ μεγάλου δήποτε παῖδας τὸ πρὶν Ἡρακλέους, ἄλοχόν τε φίλην ὑποσειραίους ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα καὶ γεραιὸν πατέρ' Ἡρακλέους*, ubi codice *ὑποσειραίοις* commendatur.

3. *Epitheta ab ἀ privativo incipiunt.*

ἀνάξιος : Troad. 1289* *ἀνάξια τᾶς Δαρδάνου γονᾶς τάδε πάσχομεν*; cf. Heracl. 526. — *ἀναίτιος* : Rhes. 828* *ἀναίτιος γὰρ ἔγωγε τούτων*. *αἰκέλιος* (=*ἀ-εικέλιος*) *indecorus* : Andr. 131* *δέμας αἰκέλιον*; jam ante Euripidem Theognis dixit *αἰκελίῳ παιδὶ* v. 1344; sed Homerus in forma *ἀεικέλιος* acquievit. — *ἄδηλος* : Med. 1201 *γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων*; cf. Or. 1318. — *ἀδόκιμος* : Troad. 497 *πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ἔχων* i. e. *vestimentorum pannos non spectatae formae habens*. — *ἄκων* : J. A. 1149 *ἔγημας ἄκουσάν με*; cf. v. 1456; Andr. 357, 981; Bacch. 437; Heracl. 413, 531; Her. fur. 1364; Suppl. 857;

Hipp. 693, 1433; Jon. 375, 378, 642, 991, 1500*; Phoen. 630; Troad. 960. — ἄναγνος : Hipp. 1448 ἄναγνον φρένα. — ἀνήμερος : Hec. 1078* δαῖτ' ἀνήμερον. — ἀθέμιτος, *inconcessus* : Jon. 1093* γάμους Κυπρίδος ἀθεμίτους. — ἀνίερος frg. 982 Ἄρεος ἀνιέρου. — αἴστωρ : Andr. 682 ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης αἴστορες (cf. Soph. El. 850 κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ). — ἄκομψος : Hipp. 986 ἐγὼ δ'ἄκομψος sc. εἰμί; cf. frg. 476/1. — ἀμνήμων : Her. fur. 1397 πέτρος ἀμνήμων κακῶν (§ 64). — ἀνόστιμος Her. fur 431 (§ 85). — ἄξενος : J. T. 94, 218, 251, 341, 395*, 438*, 1388; Alc. 556; Andr. 793*; Hel. 404; Med. 1264*; Cykl. 91; frg. 736. Non raro etiam in εὔξενος depravatum est genuinum librorum manuscriptorum ἄξενος, quod probatur J. T. 395, 438. — ἀνώμαλος : frg. 685 τῶν κροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι. — ἀνόσιος Bacch. 613*; Hec. 790, 852. El. 645, 683; Her. fur. 853; J. A. 982, 1318*; Cykl. 26, 348, 378. Or. 24, 518, 546, 595, 1213, 767; Phoen. 609*; his locis personis tribuitur epitheton; sed idem etiam de rebus praedicatum esse ostendunt Hec. 792; Hel. 869; El. 600, 926, 1261; Her. fur. 255, 323, 567, 1212*, 1233, 1302; Hipp. 814*; J. A. 1318*, J. T. 871*; Jon. 1093*; Cykl. 31, 438, 693; Med. 607, 796, 1305; Or. 286, 374, 481; Troad. 628, 1316*; Phoen. 67. — ἄπιστος : J. T. 328, 388, 796, 1293, 1298, 1476; Hel. 1148*; Her. fur. 1017*; Jon. 751, 1608*; frg. 139/2, 400/3, 426. — ἀσαφής: Or. 27. ἐῶ τοῦτ' ἀσαφές. — ἄσοφος El. 1302* Φοίβου τ'ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί. — ἀσύμφορος: Troad. 491 ἃ δ'ἐστὶ γήρᾳ τῷδ' ἀσυμφορώτατα; frg. 184. — Scaligeri conjectura est ἀνόλβιος : frg. 175/2; nam Stobaei libris, quibus locus servatus est, exhibetur : οὗτος ἧσσόν ἐστιν ὄλβιος, quae vir doctus mutavit in ἐστ' ἀνόλβιος. Sed jure de hoc addubitavit Dindorfius, quia legitima forma non ἀνόλβιος sit, sed ἄνολβος. — ἀτημελής : frg. 184 μοῦσάν τιν' εἰσάγεις χρημάτων ἀτημελῆ; de hujus epitheti veriloquio Clemmius egit [1]), qui simplex a radice ταμ [2]) repetit, unde etiam

[1]) „de alpha intensivo“ (Lipsiae 1875) p. 87. cf. p. 49.
[2]) Curt. Gr.[4] p. 221.

ἀτμήν, ταμίας, ταμίη profecta sunt. Appellatur igitur *τημελής*, qui in dissecandis et distribuendis cibis non impigre versatur; deinde paulo latius significatio patet, ut omnino homo diligens voce illa designetur. — *ἀτρεμαῖος non trepidus, quietus, placidus* : Or. 147* *ἀτρεμαῖον βοάν*; cf. Phoen. 177* (§ 6). — *ἀτρίβων imperitus* : frg. 476/3 *λέσχης ἀτρίβωνα*; ad simplex *τρίβων* cf. Bacch. 717. — *ἄφιλος* : Her. fur. 561 *ἄφιλον τὸ δυστυχές*; ceteris locis attributivum sensum idem epitheton habet (§ 31). — Claudant agmen *ἀχρεῖος* et *ἄχρηστος*, quorum hoc invenitur Heracl. 4 *πόλει ἄχρηστος ἀνήρ*, J. A. 521, J. T. 121, frg. 163/2; illud El. 883 *οὐκ ἀχρεῖον δραμὼν ἀγῶνα*, Heracl. 58, Her. fur. 1302, 42; Med. 299, frg. 284/15.

4. *δυς-apparet in :*

δυστάλας : Hipp. 1082 *ὦ δυστάλαινα μῆτερ*; Her. fur. 456; Or. 957; inprimis autem vocativos *ὦ δυστάλας, ὦ δυστάλαινα* Euripides frequentavit, quod elucet ex Heracl. 447, Suppl. 1034, Hipp. 570, 1407; J. A. 1315*, frg. 781*/66. — *δυσαίθριος male serenus* i. e. *obscurus* : Heracl. 857 *ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου*. — *δυσόρφναιος* : Phoen. 325* *δυσόρφναια τρύχη* i. e. *perquam atri panni*. — *δυσχείμερος* Alc. 67 *Θρῄκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων*; frg. 697/2, 1068/7 (§ 6).

εὖ conspicitur in :

εὔζωρος prorsus meracus; est vini epitheton Alc. 757 *πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ*; — *εὔξενος* : Hipp. 157* *λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις*; Her. fur. 410* (§ 72). — *εὐδόκιμος* : J. T. 1144* *παρθένος εὐδοκίμων γάμων* i. e. *virgo nobili conjugio destinata*, ut vertit Matthiaeus; Heracl. 621* (§ 72).

His unicum subjungo, quod a stirpe *ὁμο* incipit: *ὅμηλιξ*, Hipp. 1098 *ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες*; Bacch. 221; Alc. 953, ubi substantivi partes illud suscipit. — Item hic proferre liceat *φιλοικτίρμων*, cujus priorem sedem stirps verbalis obtinet, alteram adjectivum *οἰκτίρμων* (Theocr. id. XV 75); ipsum au-

tem compositum occurrit J. T. 345 γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων ἀεί, i. e. *ad misericordiam propensus*. Moneo hanc vocem praeter Plat. Menex. 244 E nusquam alibi usurpatam etiam Soph. Aj. 580 pro φιλοίκτιστον a Schneidewino esse receptam.

§ 6. En epitheta, quorum posteriora membra adjectiva sunt. Ac nescio an fortasse crimini mihi vertas, quod nonnulla hic exempla excusserim, quae ad simplicia sua nequaquam revocari possunt. Quo in genere primum nomino ἀτρέμαιος et δυσχείμερος, quae, quamquam extra compositionem adverbia solum ἀτρέμα, ἀτρέμας, et adjectiva χειμέριος, χειμερινός [1]) inveniuntur, propterea tamen huc referre non dubitavi, quod ipsa manifestam prae se ferunt adjectivi formationem. — Deinde vero simplicia non respondent nonnullis epithetis in ιο desinentibus, quorum priores sedes praepositiones obtinent; sunt haec: ἐνύπνιος, ἐνθύμιος, ἐμπόδιος, ἐκτόπιος, ἐξώπιος, ἐπιχώριος, μεταχύμιος, προβακχήιος, ὑπασπίδιος, quibus, nisi in Hartungii conjectura τετραφύλιος (Jon. 1577) acquiescere placet, etiam ἐπιφύλλιος adnumerare debebis. His opposita sunt: ἀμφιβώμιος (ἀποβώμιος, ἐπιβώμιος, προβώμιος), ἐνάλιος (παράλιος), ἐννύχιος, ἐπάκτιος (παράκτιος), ἐπικήδειος, μεθαμέριος, παραποτάμιος, προσαύλειος, προστρόπαιος, συζύγιος, ὑπαίθριος, ὑποχθόνιος, ὑποχείριος, ὑποσείραιος (secundum Musgravii conjecturam; cf. § 5, 20), in quibus eadem quidem, quae in illis, formandi ratio cernitur, quaeque possunt tamen a suo quodque simplici repeti. Jam quae sit utriusque epithetorum generis condicio, breviter indicabo.

Ac propria quidem illorum natura in eo est posita, quod secundis membris semper substantiva subsunt; ex his autem quomodo ipsa composita orta sint, duplici ratione fingere tibi poteris. Namque aut circuitione quadam sumendum est ita haec esse nata, ut primum e substantivorum stirpibus addito

---

1) Curt. Gr.[4] p. 201.

ιο suffixo adjectiva formarentur, qualia sunt *βώμιος*, *ἅλιος*, *νύχιος* cetera, iisque deinde praepositiones ad augendas ipsorum notiones anteponerentur; aut recta via a substantivis repetenda sunt composita, ita quidem, ut primum cum his praepositiones conjunctas fuisse credamus, deinde duobus elementis in unitatem vocabuli jam coartatis suffixum *ιο* accessisse secundarium. — Priorem sententiam Meyerus amplectitur [1]) nec omnino hanc condemnavit Clemmius [2]), contra alterius explicandi rationis patronus Weifsenbornius [3]) exstitit. Talis autem sententiarum differentia quantum omnino valeat, ex eo optime intellegitur, quod secundum priorem explicationem utriusque seriei epitheta determinativis inserenda sunt, cum ex altera in attributivorum numero habeantur. Jam vero in re tam lubrica quid ipse existimem ut exponam, equidem vix a me impetrare possum, quin Meyero assentiar, quia numerus, eorum, quibus sua non exstant simplicia, cum omnino in sermone Graeco iis superari videatur quae a suo quodque simplici repetere licet, tum apud Euripidem quidem revera superatur. Ex eo autem, quod multa sane epitheta carent simplicibus, non tam temere concludendum jam erit, etiam semper illa iis caruisse. Quis enim pro certo negare audeat in magna illa, cujus jacturam dolemus, scriptorum copia quondam locum habuisse etiam unum alterumve simplex vocabulum, quod nunc quidem divinare solum possumus e servato composito? Ceterum totam hanc quaestionem non antea plane absoluteque dijudicandam esse libenter concedo, quam ceterorum quoque scriptorum usus, quatenus ad hoc pertinet compositorum genus, diligenter exploratus sit. Qui qualis exstet apud Euripidem si hac disputatione in omnium conspectu positus nunc sit, operam et oleum me non perdidisse jure confido.

---

[1]) Curt. Stud. V. p. 18. 19.
[2]) Curt. Stud. VII. p. 87.
[3]) „de adjectivis compositis Homericis“ (Halis Sax. 1865) p. 27.

B.

Verbalia.

§ 7. Inter nominalia et verbalia epitheta quale discrimen intercedat jam in § 3 exposuimus, ubi de sola significatione illud valere ostendimus. Sed unum est, cujus semper hac in re rationem habere debemus; agitur enim de suffixorum natura, quorum auxilio secunda membra formata sunt. Nam in hac sola discrimen illud positum est, ut ab hac quidem parte etiam ad formationem differentiam illam pertinere si quis contenderit, equidem nihil certe ei restiterim. Notio autem verbalis in quovis suffixo nequaquam pariter inesse solet; immo tria tantum hoc in genere maxime consideranda sunt: *a* = *ο*, *ta* = *το*, *τη*, *as* = *ες*. His pauca accedunt, velut *ιο* *τορ*, *σιο*, quibus item verbalis sensus epitheta nonnunquam formari videmus. Nec tamen meum est, accuratius in hanc rem inquirere, praesertim cum acutissime jam de ea Clemmius egerit [1]), cujus sententiam prorsus amplector. Quare nunc ad exemplorum enumerationem procedamus, ita quidem, ut pro singulis suffixis in singula agmina epitheta distribuamus.

§ 8. Secunda membra suffixo o formata sunt.

1. *Praecedentia membra sunt adjectiva.*

αἰνόγαμος *infeliciter conjugatus* : Hec. 1120* ***Πάρις αἰνόγαμος.*** — *αὐτουργός* (*αὐτοϝεργός*) : Or. 920 *αὐτουργὸς ανὴρ* i. e. *homo propria manu laborans, agricola.* — *αὐτοκτόνος* : Med. 1254* *τέκνοις προσβαλεῖν χέρα αὐτοκτόνον;* sic appellatur, inquit Pflugkius [2]), manus, quod ea Medea suos ipsa liberos trucidatura erat. — *ἡδυλόγος* *suaviter loquens* : Hec. 132* *ἡδυλόγος κόπις* (Ulixes); ceterum hoc epitheton etiam exem-

---

[1]) Curt. Stud. VII. p. 68 squ.

[2]) a. l.

plis in § 17, 3 enumeratis inserere poteris. — *ἰσόρροπος* (√ *Fρεπ*) [1] *in utramque partem pariter inclinatus, anceps, par viribus* : Suppl. 706 *ἦν δ' ἀγὼν ἰσόρροπος*. — *μεσόπορος* : Jon. 1152 *μεσοπόρου δι' αἰθέρος per aethera in media parte peragratum* [2]). — *μονόστολος* : Phoen. 742 *μονοστόλου δορός*; Alc. 407* (§ 79). — *μονότροπος* : Andr. 281* (§ 79). — *μακρόπνους* (√ *πνυ*) [3]) : Phoen. 1535* (§ 75). — *ἡδύθροος* (√ *θρε*) [4]) : El. 703* (§ 75). — *κοινόπλους* : frg. 848/5 (§ 75). — *νεόγαμος* : Med. 324 *τῆς νεογάμου κόρης*; de v. 1348 inspicias § 83. — *νεόγονος* sive *νεογνός* : El. 495 *νεογνὸν θρέμμα*; cf. v. 1108; J. T. 1223*; Jon. 280, 1001, 1339, 1431; Cykl. 206; frg. 318/17. — *νεοτόκος*, quae recens peperit : Bacch. 701 *ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι*. — *ἀριστότοκος* : Rhes. 909* (§ 75). — *νεότομος* : Bacch. 1170* *ἕλικα νεότομον*. — *νεόζυγος* : Med. 804 *νεοζύγου νύμφης*. — *πολύπλοκος* J. A. 197* *πεσσῶν ἡδόμενοι μορφαῖσι πολυπλόκοις*; Med. 481 (§ 75). — *πολύπλανος multivagus* : Phoen. 661* (§ 72); fortasse est, qui hoc epitheton malit pro attributivo habere a substantivo *πλάνη* repetendo; sed praevalet certe verbalis alterius membri significatio. Quod idem etiam in *ὠκύπλανος* cadit frg. 597/4* (§ 75). — *ὠκύθοος* (√ *θεF*) : Suppl. 993* *ὠκυθόαι νύμφαι* [5]). — *νεόφονος* : El. 1172* (§ 72). — Subjungo epitheta, in quibus numeralia apparent : *πρωτόγονος* : Hec. 458* *πρωτόγονος φοῖνιξ*; cf. J. T. 209*. — *πρωτόπλοος* : Hel. 1531 *ναῦν πρωτόπλουν*; Andr. 865* (§ 75) *πρωτόβολος* : Troad. 1069* *τέρμων πρωτόβολος ἁλίῳ*; sic Ida mons appellatur [6]). — *δίπτυ-*

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 352.

[2]) Sic Schirlitzius vertit l. c. p. 55.

[3]) et [4]) Curt. Gr.[4] p. 280 et 257.

[5]) Huic loco, qui gravissima laborat corruptela, Weckleinius nuper auxilium ferre studuit scribendo : *τί φέγγος, τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος σελάνα τε κατ' αἰθέρα ἀκτὶν' ὠκυθοαῖς χνοαῖς* (pro *λαμπάδ' ἵν' ὠκοθόαι νύμφαι*) *ἱππεύουσα δι' ὀρφνάς* (Neue Jahrb. f. Philol. u. Paedag. 113, p. 726).

[6]) Apponam scholiastae verba : *τέρμονα νῦν λέγει τὴν τοῦ Ἰδαίου ὄρους κορυφὴν διὰ τὸ τερματίζειν πρωτόβολον δὲ διὰ τὸ ἐμβάλλειν τὸν ἥλιον πρῶτον ἀνίσχοντα εἰς αὐτήν*.

χος *bis plicatus, duplex* : Troad. 286* δίπτυχος γλῶσσα (sc. Ulixis); cf. Jon. 1010 δίπτυχον δῶρον θεᾶς; ceteros locos in § 79 afferam. — διπλόος : Andr. 396 ἄχθος ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν; cf. Heracl. 1043; Her. fur. 930, 950. Suppl. 333, 1035, 1086; J. T. 688; Or. 633; Rhes. 163. In his semper *duplex* significat epitheton; sed idem *curvatus* valet El. 492 διπλῆν ἄκανθαν, et, quod quidem insolentius est, *insidiosus* sive *fraudulentus* Rhes. 395 οὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ, quocum cf. v. 423. De Andr. 1212*, Cykl. 461, 468, Phoen. 1362 in § 79 verba feci. — δίγονος : El. 1179* (§ 79). — τρίγονος : Jon. 496*; Her. fur. 1023* (§ 79). — τρίζυγος : Hel. 357* (§ 79). — τριπλοῦς : frg. 775/55 (§ 83). — πεντηκόντορος *quinquaginta remis instructus* : Hel. 1412 πεντηκόντορον ναῦν; altera epitheti pars a radice ἐρ [1]), quae verbo ἐρέσσειν subest, emanavit.

2. *Epitheta a praepositionibus incipiunt.*

a) ἀ μ φ ί : ἀμφίπολος : J. T. 1114* θεᾶς ἀμφίπολον κόραν; cf. Or. 1417*. — ἀμφίβολος : Jon. 1490* ἀμφίβολα σπάργανα. — ἀμφίλογος Med. 637* (§ 85).

b) ἀ ν τ ί : ἀντίλογος Hel. 1143* ὅς τὰ θεῶν ἐσορᾷ δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε καὶ πάλιν ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις i. e. qui res deorum videt huc et illuc rursus et retro secum pugnantibus salientes non speratis casibus. ἀντίμολπος : Med. 1176 ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς κωκυτόν, quae Weilius vertit : „*elle pousse des lamentations, cris tout différents* (ἀ ν τ ί μ ο λ π ο ν) *de la solenelle* ὀ λ ο λ υ γ ή". — ἀντίπαλος (√ παλ) [2]) *rotatus, agitatus in aliquem*, unde orta est maxime usitata significatio : *contrarius, par viribus*, quae elucet ex Alc. 922* ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος; Bacch. 544 γίγαντ' ἀντί-

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 344

[2]) Curt. Gr.[4] p. 289.

παλον θεοῖς; Her. fur. 1206*, J. T. 446*; Troad. 286; Phoen. 797.

c) *ἀπό* : *ἀπότομος abscissus, praeruptus* : Alc. 118* *μόρος ἀπότομος πλάθει*; habemus hoc loco Blomfieldii conjecturam, eamque, ut videtur, probabilissimam. Nam quod libris exhibetur *ἄποτμος* propter rationem metricam ferri nequit. Ceterum nihil fluctuant codices Alc. 982* *ἀποτόμου λήματος*. — *ἀπόκρυφος* : Her. fur. 1070* (§ 76). — *ἀπότροπος* : Her. fur. 821* *Παιάν, ἀπότροπος γένοιό μοι πημάτων*; cf. Phoen. 586.

d) *διά* : *διάβροχος madidus* : Bacch. 1051 *ἄγκος ὕδασι διάβροχον*; El. 503; Phoen. 1381. — *διάδοχος* : Alc. 655 *παῖς τῶνδε διάδοχος δόμων filius hancce domum excipiens*, h. e. *successor*, *heres*; Andr. 803; Hec. 588; Suppl. 72*. Praeter genetivum etiam dativum secum habere solet *διάδοχος* [1]) quod cognoscas ex Andr. 743 *ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχα ἀντιλήψεται*. — *διάφορος* : Bacch. 484 *οἱ νόμοι δὲ διάφοροι* (sc. *εἰσίν*); cf. Hel. 161; Heracl. 406; Her. fur. 635; Suppl. 612*; J. A. 402*, 558*, 559*. — *διάστροφος*, distortus : Bacch. 1122 *διαστρόφους κόρας*; cf. v. 1166; Her. fur. 868*.

e) *ἐκ* : *ἔκβολος* : Bacch. 91* *νηδύος ἔκβολον Βρόμιον*; cf. Phoen. 804*. — *ἔκγονος* : Hel. 318 *τῆς ποτνίας Νηρῇδος ἐκγόνου κόρης*; cf. v. 1647; Her. fur. 30, 822, 876; Hipp. 450; J. A. 598*. — *ἔξοχος* : Suppl. 889 *Παρθενοπαῖος εἶδος ἐξοχώτατος*; frg. [1117/26] [2]). — *ἔκφορος* : Hipp. 295 *εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορά* i. e. si evulganda tibi est calamitas.

---

[1]) De genetivo et dativo e *διάδοχος* apto cf. Kuehnerum gramm. II. 1. p. 297, 2 et p. 359, 15.

[2]) Fragmentum 1117 (Danaë) quamquam recte ab Euripide abjudicatur, tamen quae in eo leguntur epitheta non praetermittenda putavi, quia certe utile erit observare, quam scienter nonnunquam et callide qui illud composuit in epithetorum usu poetam nostrum imitatus sit; sed uncinis semper

f) *ἐν* : *ἔντονος* : Hipp. 118 *σπλάγχνον ἔντονον φέρων* *animum alacrem habens*; cf. frg. 293. — *ἔντροφος* : J. A. 289* *ἔντροφος Σαλαμῖνος Αἴας.*

g) *ἐπί* : *ἐπήκοος* (√ *κοϝ*)[1], formatum ut *ἐπήβολος* : Heracl. 119 *ἀδελφὸς τῶνδ' ἐπήκοος λόγων.* — *ἐπίμομφος* : Rhes. 327 *ἐπίμομφος εἶ φίλος.* — *ἐπίφρουρος* : Or. 1575 *ἐπίφρουρον ξίφος δέρῃ.*

h) *κατά* : *κατάδρομος* : Troad. 1300* *μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα* i. e. igne percursa domicilia. — *κάτοχος* : Hec. 1090* *Ἄρει κάτοχον γένος.* — *κατάσκοπος* : Rhes. 524 *κατάσκοπος Δόλων*; cf. v. 592; Bacch. 916.

i) *μετά* : *μετάτροπος* : El. 1147* *μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων.* Similiter de fortunae vicissitudine Euripides dicit *μεθίσταται δὲ πνεύματα* Jon. 1507. — *μέτοχος* : Andr. 769* *εἴην πολυκτήτων δόμων μέτοχος;* cf. Her. fur. 721; Jon. 698*.

k) *παρά* : *παράκοπος falso ictus, signatus*; nam a signandis nummis repetita videtur imago Bacch. 1000* *παρακόπῳ λήματι insana mente*; cf. v. 33. *ὄρος οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν*, ubi genetivus ex analogia verborum et adjectivorum privationem exprimentium e *παράκοποι* videtur aptus esse. — *παράτονος* : Alc. 399* *παρατόνους χέρας secundum latera extentas manus* *παράτροπος* : Andr. 527* *μόρον παράτροπον μέλος.* — *παράφορος* : Hec. 1050 *τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδὶ aberrante pede.*

l) *περί* : *περίβολος* : J. A. 1477* *στέφεα περίβολα δίδοτε.* — *περίδρομος* : frg. 386 *Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνες*; cf. El. 458* et frg. 1068/2, ubi de Sparta Euripides dicit

---

versuum numeros inclusi, ut statim intellegas, locum non esse Euripideum. Eadem de causa, Kirchhoffium secutus, etiam epitheta, quae inveni in J. A. 413—441; 619—637; 776—783; 1510—1629, additis uncinis indicare volui ut ab Euripide aliena.

[1]) Curt. Gr.[4] p. 151.

auctore Strabone (VIII p. 366) : *κοίλη γὰρ ὄρεσι περίδρομος τραχεῖά τε quae circumcurri possit*, sive : *undique exposita.*

m) *πρό* : *πρόδρομος* : Phoen. 296* *μόλε πρόδρομος;* cf. J. A. [424]. *πρόγονος*, *progenitor*, substantivum est Jon. 1000, 1329; frg. 362/45; sed idem adjectivum est Hel. 15 *προγόνου Νηρέως;* Jon. 267; Or. 1242. — *φρουρός* (pro : *προ-ορο-ς*) [1] : Hel. 1673 *φρουρόν παρ' Ἀκτὴν τεταμμένην νῆσον* cf. Jon. 22.

n) *πρός* : *πρόσφορος* : Hel. 830 *ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.* cf. Phoen. 129*; Suppl. 338, 942; Heracl. 480. — *πρόσπολος* : Hipp. 784 *πρόσπολοι γυναῖκες mulieres, quae innuente domina accedunt*, *servae*; cf. Jon. 510; ceteris locis, ut Hipp. 791, 808, *πρόσπολος* pro substantivo est.

o) *σύν* : *σύγγαμος* : El. 212* *σύγγαμος μάτηρ ἄλλῳ*; cf. Her. fur. 149; Phoen. 428 (subst.) — *σύγγονος* : El. 123 *σύγγονοι μητρὸς Διόσκουροι*; Hec. 441; Hel. 368*. J. T. 86; Or. 13, 1216; Phoen. 1502*; Rhes. 941; Her. fur. 1076* (§ 86). — *σύζυγος* : J. T. 250 *τοῦ συζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν.* — *σύμμαχος :* El. 581; Heracl. 56, 829; Her. fur. 1165, Or. 688; Troad. 969; Rhes. 314, 598, 637, 736; frg. 109, 910/4; praeterea substantivi munere sexcenties illud fungi videmus, velut Andr. 524*; Or. 1219; Cykl. 624; Rhes. 642. — *σύμμολπος* : Jon. 165* *οὐδέν σ' ἁ φόρμιγξ ἁ Φοιβουσύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν* i. e. *Phoebi cithara (tuo cantui) concentrix* [2]. — *σύννομος* : Hel. 1488* *σύννομοι νεφέων δρόμου πταναί;* cf. Hipp. 979. — *σύνοχος* : Bacch. 104

---

[1]) Curt. Gr.⁴ p. 349.

[2]) Sic Herwerdenus vertit. Reiskio *φόρμιγγα* hic non esse instrumentum musicum, sed vocem cygni musicam censenti haec esse videbatur sententia : *vox tua citharae Phoebi contendens.*

παίγματα σύνοχα φοίτασιν εἰς ὄρος lusus concinentes sive *convenientes ambulantibus.* — *σύντονος* : Bacch. 109 *συντόνοις δρομήμασιν intento cursu*; sed *concinnus* valere videtur epitheton Bacch. 127*; J. A. 118; cf. etiam Hipp. 1361. — *συνάορος* : frg. 901 *πόσιν ξυνάορον*; altera hujus vocabuli pars a radice *svar σερ, ἑρ, ἐρ, ἀερ* [1]) profecta est. — *σύμφορος* : El. 633* *σοὶ δὲ σύμφορον τοῦτο.* — *σύμπλους* : J. A. 666 *εἴθ' ἦν καλόν μοι σοί τ' ἄγειν σύμπλουν ἐμέ*; cf. Hel. 1207. — *συνεργός* : Bacch. 512; Hel. 112; Hipp. 523; Med. 845*; Jon. 48; Or. 1446*; passim etiam pro substantivo illud habere poteris. — *σύντροφος* : J. T. 1119* *ἐν γὰρ ἀνάγκαις οὐ κάμνει σύντροφος ὢν μεταβάλλων δυσδαιμονίαν* i. e. in necessitatibus enim qui una cum illis adultus est non fatigatur novam usque calamitatem subire; pro corrupta librorum lectione *μεταβάλλει δυσδαιμονία* Schoenii conjecturam recepi.

p) *ὑπέρ* : *ὑπέρτονος* : frg. 625* a. *ὑπέρτονον βοάν nimis intentum* i. e. *altum clamorem.*

q) *ὑπό* : *ὑπήκοος* : Heracl. 287 *ὑπήκοον τήνδ' ἔχων πόλιν*; cf. frg. 691.

3. *ἀ privativum apparet in :*

ἄβροχος : Hel. 1484* *ἄβροχα πεδία.* — *ἄγαμος* : Hel. 689*; Alc. 887 (subst. est in v. 882*); Suppl. 786*; J. T. 220*; Or. 206*. Hel. 689*. — *ἄγονος* : Phoen. 1598 *ὅν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε φονέα γενέσθαι πατρός*; haec Oedipi sunt verba, quae de se ipso ille praedicat; misere autem corruptus est locus, quod miror quidem virorum doctorum neminem hucusque animadvertisse. Nemo enim parricida fieri potest, si nondum est procreatus. Vocis *ἄγονος* duplex est significatio; aut enim,

---

[1]) Curt. Gr.⁴ p. 356.

ut loco Homerico (*Γ* 40) : *αἴϑ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι*, valet: *non genitus, nondum natus*, quem sensum a nostro quidem loco alienum esse e causa elucet modo indicata; aut significat : *sterilis* (Hesych. s. v. explicat : *ἄτεκνος, ἄκαρπος, ἄσπορος*), quae notio vel optime ad sententiarum conexum quadraret, si *ἀγόνῳ* liceret scribere. Sed huic hiatus obstare videtur (*ἀγόνῳ Ἀπόλλων κτλ.*) Quae cum ita sint facere non possum, quin pro antecedentium verborum *πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν* interpretamento illud *ἄγονον* habeam a librario nescio quo postea adjecto. Aliud igitur vocabulum in hujus locum substituendum erit; equidem quoniam meliora non habeo, proposuerim : *ὃν . . . . . . μολεῖν ὁ ϑεὸς Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐϑέσπισε φονέα γενέσϑαι πατρός*. Nugatorias autem videas quaeso scholiastarum explicationes huic et antecedenti versui additas, e quibus jam illos totius loci sensum parum perspexisse satis liquet. — De Her. fur. 888* cf. § 77. — *ἄμαχος* : Rhes. 456 *φϑόνον ἄμαχον*. — *ἀπρόσειλος* frg. 842; hanc vocem Hesychius nobis servavit, qui explicat : *ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται, ἀλλ' εὐϑέως πίπτει.* — *ἀσύμφορος* : frg. 184 *μοῦσαν ἀσύμφορον*. — *ἀπρόσφορος* J. A.287* *νήσους ναυβάταις ἀπροσφόρους*, quod explicant, inquit Schirlitzius [1]), inconvenientes; sed nescio an sint insulae, ad quas navigia non licet appellere. — *ἀργός non laborans* : El. 80; Hel. 756; J. A. 1000 *στρατὸς ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοϑεν* (cf. Aesch. Sept. 411 *αἰσχρῶν ἀργὸς εἶναι φιλεῖ*); Jon. 337; Phoen. 1387; frg. 184, 187/4, 324, 516, 556/4. — *ἄσυλος* : Med. 387 *γῆν ἄσυλον terram tutam* (proprie : terram, in qua populari permissum non est); deinde vero omnino integritatis notio epitheto inest, quod probatur Hel. 61, 1587; Med. 728. — *ἄσπονδος* : Alc. 424 *τῷ κάτωϑεν ἀσπόνδῳ ϑεῷ quocum foedus percuti nequit, implacabili*; cf. El. 905. — *ἄτοκος quae partum nondum edidit* : El. 1127 *ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος*. — *ἄταφος* : Suppl. 282* *ἀτάφους παῖδας* cf. v. 540; Troad. 1313*; Hec. 30.

[1]) l. c. p. 60.

Phoen. 1656. — *ἄφθογγος* : Or. 958 *ἄφθογγος εἶ*; Troad. 671, 695; Phoen. 960; Hipp. 646 (§ 72). — *ἀπαράμυθος* : J. A. [620] *ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν*. — Claudat agmen *ἀλαός* : Phoen. 1531* *ἀλαὸν ὄμμα φέρων*, si quidem compositum illud est, cujus altera pars de verbo *λάω* = *βλέπω* descenderit [1]). Namque sunt etiam qui pro simplici voce *ἀλαός* habeant, quae cum *ἀλάομαι* cohaereat; sic Hesychio jam visum est explicanti : *ἀλαός ὁ τυφλός. παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν.*

4. *δυς-conspicitur in :*

δύσγαμος : Troad. 1114* *δύσγαμον αἶσχος* (Helena); cf. Hel. 687* *δύσμαχος* : Hec. 1055 *θυμῷ δυσμαχωτάτῳ*; cf. v. 884; frg. 433/3, 432, 548; — *δύστοκος* : frg. 855/2 *δύστοκον δάκος*; — *δύστροπος*, quo proprie res significatur *aegre movenda*; deinde valet : *pertinax*; sic Hipp. 161 *τῷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονία*; — *δύσφορος* : Hec. 1085 *ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά*; — *δυσείσβολος* : frg. 1068/3 ubi secundum Strabonis auctoritatem (VIII) p. 366) Sparta spectatur verbis *δυσείσβολον πολεμίοις in quam moleste invadunt hostes*; *δύσκολος* : Bacch. 1251 *ὡς δύσκολον τὸ γῆρας*. De alterius membri veriloquio statim infra agam, ubi *εὔκολος* enumeravi.

5. *Priores epithetorum sedes εὖ obtinet.*

εὔροος pulchre fluens (cf. § 57) : fluviorum hoc epitheton ad bene loquendi facultatem poeta transtulit frg. 442/3 *εὐρόοισι στόμασι* i. e. *exercitata lingua*; cf. Dion. Hal. de comp. verb. 23 *εὔροος λέξις*. — *εὔοχθος* : Jon. 1169 *ἐνόχθου βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν*, ubi, ut in Bacchyl. frg. 33 *δαῖτας εὐόχθους*, sensus est epitheti : *copiosus, largus*. Aliquam autem trepidationem mihi injecit hujus veriloquium; nam, qui ab *ὄχθος* alteram partem repetunt, vix recte sensisse mihi

[1]) sic Papeo placet s. v. *λάω*; ceterum cf. s. v. *ἀλαός*.

videntur, neque Papeum probaverim ab ὀχή *victus* profectam illam esse docentem. Equidem, si quid video, recta via a determinata radice ἐχ εὐ-οχ-θ-ο-ς emanavisse crediderim. — εὐπροσήγορος : Alc. 775 εὐπροσηγόρῳ φρενί *animo, qui libenter compellatur sive compellationem patitur* (cf. § 65). — εὔκολος : frg. 1072 εὐφημία γὰρ εὐκολώτατος πόνων. Secundum hujus membrum ad radicem πελ redire verisimile videtur Curtio [1]), quamquam pro certo hoc affirmare ne ipse quidem ausus est vir doctissimus.

6. *Ab aliis adverbiis incipiunt :*

ἀέναος : Or. 1299* ὦ Διὸς ἀέναον κράτος; cf. frg. 597*; — ὁμόσπορος : Bacch. 973 ὁμόσποροι Κάδμου θυγατέρες; cf. v. 1092; Med. 596; — παλίρροος, *refluus* : Her. fur. 737* θεῶν παλίρροος πότμος; J. T. 1397 ; El. 1155*; — παλίρροπος : El. 492 παλίρροπον γόνυ. — παλίντροπος : Her. fur. 1069* παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται. — ἀγχίπλους : J. T. 1325 (§ 75).

His subjungere liceat κραταίβολος; Bacch. 1096 χερμάδας κραταιβόλους ἔρριπτον (§ 76). Priorem hujus partem a verbo quodam κραταίω repeto, quod aliquando exstitisse e nymphae nomine Κραταιίς (μ. 124; cf. λ. 597) satis apparere videtur. Quod si cui recte disputasse videor, is illud κραταίω in verborum μιαίω, ταλαίω, μαραίω, ἀλθαίω similium numero habere debebit [2]), quae item divinare tantum possumus e servatis compositis μιαίφονος, ταλαίπορος, μαραίπους, Ἀλθαιμένης. Valet igitur κραταίβολος *violenter jactatus*; similia adjectiva e duabus stirpibus verbalibus composita, quarum prior adverbii sensum habet, sunt : φιλαναγνώστης *libenter*

---

[1]) Gr.[4] p. 464.

[2]) De his Curtius egit Stud. III p. 191, 192, quocum Clemmii verba conferas Stud. VII p. 50.

recitans, φιλενδείκτης *libenter glorians*; φιλοπότης *libenter potans* alia [1]).

§ 9. Secunda membra suffixo το formata sunt.

1. *Priora epithetorum membra sunt adjectiva.*

λευκόστικτος *albis notis compunctus* : J. A. 222* λευκοστίκτῳ τριχί. — νεόδμητος : Med. 623 τῆς νεοδμήτου κόρης *recens nuptae puellae*; sed Rhes. 887* νεόδμητος νεκρός homo intellegendus est *recens mortuus*, nisi praestabit hoc loco cum Dindorfio lectionem νεοκμήτου deterioris quidem notae libris servatam recipere. — πανδάκρυτος : Or. 976 πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη; J. T. 553. — πολυάχητος *valde obstrepens* : Alc. 918* πολυάχητος εἵπετο κῶμος. — πολυδάκρυτος, *valde lacrimans* : Hec. 651* Λάκαινα πολυδάκρυτος; frg. 122/13* (§ 86). — πολυαίνετος : Heracl. 761* πόλιν πολυαίνετον δορὸς ἀλκᾷ. — πολοζήλωτος : Hipp. 168* καί μοι πολυζήλωτος αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ. — πολύκλαυτος : Jon. 869* τόκους πολυκλαύτους; cf. J. A. [782*]; activa ejusdem epitheti notio apparet ex Her. fur. 1427*; J. A. [779]*. — πολύπλαγκτος : Her. fur. 1197* οὐκ ἂν εἰδείης ἕτερον πολυπλαγκτότερον θνατῶν. — πολυέλικτος : Phoen. 314* (§ 85). — πολυπλάνητος : Hel. 1319* (§ 85). — Adjectivum etiam in priore vocis ψευδονύμφευτος sede habes, ut docet Schirlitzius [2]), idque ex analogia stirpium suffixo *o* terminatarum immutatum : Hel. 883 γάμους ψευδονυμφεύτους *nuptias specie tantum factas*. — δίπαλτος, *dupliciter vibratus* : Troad. 1102* δίπαλτον κεραυνοφαὲς πῦρ, quibus fulminis ictus circumscribitur. (§ 2); de J. T. 323 cf.

---

[1]) De his Clemmius agit, de comp. Graec. squ. p. 153. — Totum hoc compositorum genus, quorum in commissura *αι* conspicitur, aliter Roedigerus explicavit *de priorum membrorum in nom. Gr. comp. conformatione finali (Lipsiae 1866)* p. 82.

[2]) l. c. p. 56.

79. — *δίκροτος duplicíter pulsatus* : El. 775 *δίκροτον εἰς ἄξιτον*, ubi est fortasse, qui primo obtutu malit illud pro scriptivo epitheto habere. Sed Weilium si audiveris dicen-n : *ἀμάξιτος δίκροτος est une grande route à deux nières, un chemin, dans lequel les voitures peuvent rouler se faire entendre (κροτεῖν) de coté et d'autre* melius erit c jam loco verba illa proferre. — De Or. 821* *μελάνδετον νῷ ξίφος* cf. § 79.

2. *Epitheta a praepositionibus incipiunt* :

a) *ἀμφί* : *ἀμφίβλητος* frg. 698 *ἀμφίβλητα σώματος ῥάκη*. *ἀμφελικτός* : Her. fur. 399* *ὃς ἄπλατον ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει* (sc. *δράκων*), ad quae Matthiaeus notat: *ἀμφελικτὸς ἕλικα ἄπλατον dictum eo sensu, quo dici potest ἀμφελικτὸς ἀπλάτως, si in usu fuisset ἀπλάτως. Sententia autem est : immensis orbibus amplexus scil. arborem, cujus nominis notio in praecedentibus inest.*

b) *ἀνά* : *ἀνάδετος, alligatus* : Hec. 923* *ἀναδέτους μίτραισιν*. — *ἀνάστατος* : Andr. 1249 *οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σόν*. — *ἀνασχετός* : Andr. 599 *παλαίστρας οὐκ ἀνασχετούς*; cf. Hipp. 354; Jon. 636; frg. 347/4. — *ἀνεκτός* : Her. fur. 289 *οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὕπο*; cf. Hec. 715. J. T. 104. — *ἀναρπαστός* : Hec. 207* *μόσχον χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο*.

c) *ἀπό* : *ἀπόρρητος arcanus, celandus* : Hipp. 293 *νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν*; cf. J. T. 1331; Rhes. 943. — *ἀπόπτυστος* : Med. 1373 *σὴν ἀπόπτυστον φρένα*. — *ἄφετος* : Jon. 822 *ἐν θεοῦ δόμοισιν ἄφετος παιδεύεται*. — *ἀπόφθεγκτος* : J. T. 951 *σιγῇ δ' ἐκτήνανσ' ἀπόφθεγκτόν με* i. e. *silentio suo efficiebant, ut mihi quoque tacendum esset.* (Seidlerus). — *ἀπόβλεπτος* : Hec. 355 *ἀπόβλεπτος μετὰ παρθένων ἦν*.

d) *διά* : *διασπάρακτος* : Bacch. 1220 *σῶμα διασπάρακτον*.

διαφόρητος dissipatus, discerptus : Cykl. 344 *σὴν σα διαφόρητον.*

e) *ἐκ* : *ἐξαίρετος* : Andr. 15 *γέρας λείας Τρωικῆς ἐξα τον*; cf. J. A. 485, 1199; Jon. 1182, 1323; Troad. 2 414, 485; J. T. 755 habes *ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἥν* i. e. *exceptionem mihi hanc da* (Klotzius). — *ἔκβλη* Hec. 699 *ἔκβλητόν νιν.* — *ἔκδοτος* : Jon. 1251 *ἔκδ δὲ γίγνομαι.* — *ἔκθετος* : Andr. 70 *τὸν ἐμὸν ἔκθ γόνον.* — *ἔκκλητος* : Or. 612 *ἔκκλητον Ἀργείων ὄχ* — *ἔκκριτος* : Hec. 525 *Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι.* — *ἔκλυτος* : Troad. 1179. *χεῖρες ἐν ἄρθροις ἔκλυ* cf. Andr. 1133.

f) *ἐν* : *ἔνδυτος* : Troad. 257* *ἐνδυτῶν στεφέων*; cf. Jon. 2 — *ἔμπληκτος* : Troad. 1205 *ἔμπληκτος ὡς ἄνθρω* — *ἔμφυτος* : frg. 299 *ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώ κάκη*; cf. frg. 447, 773, 926/5. — *ἐνώμοτος jure ju do obstrictus* : Med. 737 *θεῶν ἐνώμοτος φίλος.* — *ἐ τάκλειστος* : frg. [1117/39] *ἐγκατάκλειστον δόμοις Δανάην.*

g) *ἐπί* : *ἐπακτός* : Jon. 290 *ἐπακτὸς πόσις*; cf. v. 592; Ph 343*; Hipp. 318; frg. 362/7, 504/5. — *ἐπισπαστ* Hipp. 783 *ἐπισπαστῶν βρόχων.* — *ἐπίσσυτος cele irrumpens* : Hipp. 573 *φάμα φρένας ἐπίσσυτος.* — *ἐπ ακτος* : Jon. 590* *ἐπείσακτον γένος.* — *ἐπονείδι exprobrandus* : frg. 475b *τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον.*

h) *κατά* : *κατάρατος* : Med. 162* *τὸν κατάρατον πό* cf. v. 112* Andr. 839*; Hec. 716; Hel. 54; frg. 1 — *καθαπτός* : frg. 752 *Διόνυσος θύρσοισι καὶ νεβ δοραῖς καθαπτός.* — *καθαιμακτός* : Or. 1358* *τὸν Ἰ νας φόνον καθαιμακτόν*, ubi *φόνος* cadaver significa Aesch. Pers. 420. — *καταληπτός* : Hipp. 1346* *πέ θεόθεν καταληπτόν.* — *κατάπτυστος* : Troad. 1024 *κατάπτυστον κάρα.* — *κατάρρυτος* : Andr. 215 *Θρ χιόνι κατάρρυτον*; cf. El. 777; Troad. 1067*; frg. 106 — *κατάστικτος* : Bacch. 698 *καταστίκτους δοράς.*

i) *περί* : *περίβλεπτος* : Andr. 89 *οὐ περίβλεπτος βίος δούλης γυναικός*; cf. Her. fur. 508; J. A. [429]. — *περίρρυτος* : Phoen. 209* *πλεύσασα περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας*, quae Hermannus vertit (a. l.) : *navigans per maris aequor, quo circumdata est Sicilia*; cf. frg. 124/1.

k) *πρό* : *πρόδοτος* : Hipp. 595* *πρόδοτος ἐκ φίλων εἶ*. — *προὖπτος* (√*ὀπ*) : Hipp. 1366* *προὖπτον ἐς Ἅιδαν στείγω praevisam i. e. manifestam mortem obeo.*

l) *πρός* : *πρόσδετος* : Rhes. 307 *Γοργὼν μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος*.

m) *σύν* : *συγγνωστός* : Heracl. 981 *συγγνωστὸν ἔχει νεῖκος*; cf. v. 435; Andr. 955. Bacch. 1039; El. 1026; Phoen. 994. — *συνετός* : J. A. 1255 *συνετός εἰμι*; Or. 1406* Phoen. 1506; frg. 257; 556. — *σύγκλητος* : J. A. 301* *συγκλήτου στρατεύματος*. — *σύγκρατος* : Andr. 495* *ἐσορῶ τόδε σύγκρατον ζεῦγος*. — *σύμμικτος* : frg. 383 *σύμμικτον εἶδος*; cf. frg. 423/3.. — *σύμφυρτος* : Hipp. 1234 *σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα*.

n) *ὑπό* : *ὕποπτος suspiciosus* : El. 644 *ὕποπτος οὖσα γιγνώσκει πόλει*; cf. Andr. 1088; J. T. 1334; Rhes. 79; activam autem ejusdem epitheti notionem Hec. 1135 deprehendi. — *ὑποστατός* : Suppl. 737 *ἡμῖν γὰρ ἦν τότ' Ἄργος οὐχ ὑποστατόν*, quo certe loco praeferenda est altera nonnullorum codicum lectio *ἄλγος* pro *Ἄργος*; in frg. 177 *ὑποστατός* Scaligeri conjecturae debetur.

Transeo nunc ad

3. *epitheta ex ἀ priv. et stirpe verbali composita.*

Omnia autem sicut in § 8 fecimus, exempla hic enumerare propter ingentem numerum molestum videtur; accedit, quod et simplicissima illa sunt neque ulla egent explicatione. Quare, ne fluctus excitare videar in simpulo, ut dicitur, neve nimis extendatur haec commentatio, satis habeo

hoc loco ea solum epitheta proponere, quae activo sensu Euripides usurpavit, quoniam et rariora haec sunt, et, si omnino de ipsius suffixi usu quaeritur, alicujus certe momenti. Nam quod in lingua Sanscritica non raro accidere videmus, ut sensu etiam activo suffixum *ta* stirpibus verbalibus accedat (sic in bhîtá *timens*, sthitá *stans*, śaktá = *potens, pollens* aliis) [1]), idem cadit etiam in Graecam illius formam *το* [2]). Cui rei cum simplicia testimonio sint *ῥυτός fluens*, *τλητός patiens*, *μενετός remanens*, tum, quae nunc allaturus sum, composita : *ἀναίσχυντος impudens* : J. A. 327* *σῆς ἀναισχύντου φρενός*; de Cykl. 416 cf. § 85; *τὸ ἀναίσχυντον impudentia* legis frg. 439, *ὁ ἀναίσχυντος* J. A. 329*, frg. 386. — *ἀβάκχευτος non bacchans* : *ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετε* (Furiae); at *Bacchis non initiatus* idem vocabulum valet Bacch. 472. — *ἀβίωτος non vivens, non vivendum* : Her. fur. 1257 *ἀβίωτον ἡμῖν*; cf. Jon. 670. — *ἀδύνατος* : Andr. 746 *ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον*; cf. Her. fur. 356; J. A. 369*. — *ἀνικέτευτος* : J. A. 1003 *πάντως δέ μ' ἱκετεύοντες ἥξετ' εἰς ἴσον, εἴ τ' ἀνικέτευτος ᾖς omnino orantes atque obsecrantes eodem pervenietis, ac si tu preces omiseris* (Pflugkius); ceterum moneo Kirchhoffium quidem Nauckium secutum librorum verba mutasse in : *πάντως . . . . . ἴσον, εἴ τ' ἀνικετεύτως. εἰς ἐμοὶ γὰρ ἐστ' ἀγὼν κτλ*; aliis alia placuerunt. — *ἄσεπτος=ἀσεβής* : Hel. 542 *Πρωτέως ἀσέπτου παιδός*. — *ἄιστος=ἀίστωρ* (§ 5, 3) : Troad. 1314* *σὺ μὲν ἄτας ἐμᾶς ἄιστος εἶ*; cf. v. 1321*; sed Homerus in passiva ejusdem vocis significatione acquievit (*α*. 242, 235; *Ξ* 258). — *ἀκοινώνητος expers* : Andr. 470* *ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν*. — *ἀνόνητος inutilis* : Or. 1501* *ἀνόνητον ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον*; cf. frg. 389, 504/6; cf. etiam Her. fur. 716. — *ἄκλαυστος lacrimas non profundens* et *ἀστένακτος non ingemiscens* con-

---

[1]) Haec mihi Boppius suppeditavit, gramm.[4] p. 361.

[2]) De activa suffixi *το* notione Meyerus agit, Curt. Stud. V. p. 103, 104; affert etiam Roedigerus exempla, l. c. p. 50.

ıncta apparent Alc. 173 πάντας δὲ βωμοὺς προσῆλθε ἄκλαυτος, ἀστένακτος; ad ἄκλαυστος autem cf. Aesch. Sept. 696, d ἀστένακτος Hec. 691*. — ἄπαυστος, desinens : Suppl. 82*, bi cum Wilamowitzio [1]) facio scribenti (sublata post σταγών irgula) : ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν ἄπαυστος ἀεὶ δρόσων pro όων, quia χάρις γόων (v. 79) γόων ἄπαυστος dici nequeat esitque tertium, quod aiunt, comparationis. — ἄστακτος : J. '. 1242* ἀστάκτων ὑδάτων. — ἀσπούδαστος : frg. 503 ἀσπούαστος ἦλθεν. — ἀσύνετος : J. A. 368* γνώμης πολιτῶν συνέτου; cf. v. v. 394*, 691; Hel. 352; Or. 493; Phoen. 1612; g. 735; 1030/5. — ἀτίετος non honorans : Jon. 701* πόσις τίετος φίλων. — ἀχάριστος : Hec. 138* ἀχάριστοι Δαναοὶ ſαναοῖς; cf. 254; Jon. 880*; insolentius autem dicta sunt erba Med. 659* ἀχάριστος ὄλοιθ' ὅτῳ πάρεστι μὴ φίλους ιμᾶν ingrata sorte pereat, qui amicos honorare nescit. — νώμοτος non juratus : Hipp. 612 ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ ρὴν ἀνώμοτος. — ἀπροφάσιστος praetextibus non utens : Bacch. 1002* θανατὸς ἀπροφάσιστος. — ἄφθιτος : Andr. 1256 σὲ ' ἄφθιτον ποιήσω θεόν; cf. J. A. [1606]; Or. 1635; Rhes. 185. - Ad extremum huc referendum judico ἀπαιώνιστος ab Iesychio quidem, qui illud nobis tradidit, voce δύσφημος explicatum (frg. 78).

Vidisti exempla, in quibus activa suffixi το significatio onspiciatur; nec difficile erit etiam amplificare horum numerum pithetis sub 1, 2, 4, 5 passim enumeratis. Nunc vero, ut ad a redeam, in quibus praecedens membrum ἀ privativum est, e quid desideretur, locos saltem indicabo, ubi passivo sensu ılia praeterea inveniuntur :

Alc. 984*, 1123.
Andr. 459, 593, 996, 1035, 1235.
Bacch. 10, 40, 391*, 472, 491, 727, 1378*.
Hec. 17, 30, 85* 115* 200*, 607, 691*, 714, 783.

---

[1]) l. c. p. 83.

Hel. 412, 449, 504, 553, 606, 657, 783, 795, 831, 1102, 1143*, 1222, 1223, 1307*, 1334*, 1337*.
El. 71, 433*, 570, 1107, 1191*, 1186*.
Heracl. 89, 440, 927*, 930.
Her. fur. 52, 290, 393*, 398*, 833, 851, 874*, 911*, 1314.
Suppl. 79, 731, 784*, 870.
Hipp. 73, 76, 147*, 235*, 363*, 602, 652, 657, 722, 820, 828*, 949, 1002, 1056, 1114*, 1268*, 1422.
J. A. 15*, 121*, 232*, 340*, 457, 993, 1083*, 1158 [1574, 1585, 1610].
J. T. 41, 94, 402*, 415*, 799, 971, 1157, 1242*, 1419, 1495*.
Jon. 86*, 228*, 474*, 701, 782*, 801, 837, 1150, 1205, 1266, 1359, 1441, 1448*, 1458*, 1511.
Cykl. 149, 292, 342, 429, 493*, 577, 602, 615*.
Med. 212*, 225, 283, 531, 634*, 826*.
Or. 10, 264, 575, 665, 879, 922, 981*, 1156, 1173, 1479*, 1495, 1557.
Phoen. 210*, 264, 594*, 640*, 809*, 971, 1079, 1630, 1731*, 1744*, 1752*.
Troad. 78, 121*, 675, 738, 1083*, 1231*.
Rhes. 222, 310, 352*, 399, 814.
frg. 63/3, 64, 122, 162/2, 200, 303, 335, 364/22, 368, 390, 429/3, 502, 554, 573, 596/4, 598, 601, 740/4, 754, 761, 781/50, 781/59, 781/66, 783, 815, 966, 1106 [1117/27].

His exactis epitheta procedant, quae

4. a *δυς- incipiunt.*

δυσάρεστος difficulter conciliandus : El. 904 *δυσάρεστος ἡμῶν πόλις*; cf. J. A. 27*; Or. 232. — *δυσεύρετος* : Bacch. 1221 *ἐν ὕλῃ δυσευρέτῳ*; cf. Rhes. 211. — *δύσθνητος aegre moriens* : Phoen. 1438 *φύσημ' ἀνεὶς δύσθνητον*. — *δυσκόμιστος*: Her. fur. 1422 *τέκνα δυσκόμιστα γῇ*. — *δυσκατάπαυστος* : Med. 109* *δυσκατάπαυστος ψυχή* (cf. Aesch. Choeph. 470). — *δυσίατος* : Med. 520 *ὀργὴ δυσίατος*. — *δίαλυτος* : Andr. 121*

ακος τῶν δυσλύτων πόνων; cf. Phoen. 375. — δυσπάλαιστος: Alc. 889* τύχα δυσπάλαιστος ἥκει; cf. Suppl. 1108. — δυσπέρατος : Med. 646* τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶνα. — δυστέκμαρτος : Hel. 712 ὁ θεὸς ὡς ἔφυ τι δυστέκμαρτον. — (cf. Soph. O. R. 109). — δυστόπαστος : Troad. 885 δυστόπαστος Ζεύς; cf. Suppl. 138. — δυσφύλακτος : Phoen. 924 δυσφύλακτ' αἰνεῖ κακά; cf. Andr. 728, frg. 322/2. — δυσξύνετος : Phoen. 1506* δυσξύνετον μέλος. — δυσξύμβλητος : frg. [1117/10] δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα. — δυσεκπέρατος : Hipp. 678* πάθος δυσεκπέρατον; cf. v. 883*. — δυσεξήνυστος : Hipp. 1237 δεσμὸν δυσεξήνυστον. — δυσπρόσιτος : J. A. 345* τοῖς φίλοισιν ἦσθα δυσπρόσιτος.

5. εὐ *cernitur in* :

εὔβοτος; sic βουσὶ καὶ ποιμνίαισιν εὐβοτωτάτην Euripidem Messeniam appellasse Strabo tradit (VIII. p. 366). εὐγάθητος : J. T. 212* θῦμ' οὐκ εὐγάθητον *non delectabile sacrificium*. — εὔλυτος : Hipp. 256* εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν χρῆν. — εὐξύνετος : J. T. 1092* εὐξύνετον βοάν. — εὐπρόσοιστος : Med. 279 εὐπρόσοιστος ἔκβασις i. e. *effugium, cui facile appropinquaveris*, quo quidem loco errarunt viri docti; Nauckius [1]) enim scribendum proponit εὐπρόσωπος, Herwerdenus εὐπόριστος, Weckleinius [2]) εὐπρόσορμος; equidem Schirpitzio assentior librorum lectionem defendenti. His unicum subjungere liceat, in quo aliud adverbium apparet : ἡμίθραυστος *semifractus* : Her. fur. 1096 πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τυκίσματι; nam de τηλύγετος : J. T. 828* ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον mihi non constat, utrum pro adverbio prius mem-

---

[1]) Mém. de l'acad. d. sc. Petersb. I. 12.

[2]) a. l.

brum habendum sit an pro adjectivo a radice *τερ*[1]) repetendo, ut valeat : *tenere natus* (*tenerigenus*).

§ 10. Complectar hac paragrapho epitheta, quibus ceterae quae praeterea in sermone Graeco exstant genuini *ta* suffixi formae exhibentur[2]). Est enim ita hoc comparatum, ut praeter usitatissimum *το* modo in *τη* auctum, modo in solam etiam *τ* litteram debilitatum in fine verborum apparere soleat. Ac priori quidem ordini inserenda sunt haec Euripidea : *ταχυβάτης* : Rhes. 134* *ταχυβάταν νεῶν κατόπταν*; — *κακομήτης* : Or. 1403* *κακομήτας ἀνήρ*; alteram hujus partem sicut Homerici *δολομήτης* (*α*. 300 *δ*. 425) recta via a radice *μαν*[3]) (cf. *μέ-μα-μεν*) repeto; — *ἀμβάτης* : Bacch. 1107* *πτόρθον λάβεσθε τὸν ἀμβάτην θῆρ' ὡς ἕλωμεν*; — *ἐγγενέτης* : Andr. 128* *δεσπόταις Λακεδαίμονος ἐγγενέταισι*; — *ἐκγενέτης* : Bacch. 1155* *τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα Πενθέως*. — *ἐξώστης* : Rhes. 322 *ἐξώστης Ἄρης ἔθραυσε λαίφη τῆσδε γῆς*[4]). — *διόπτης* : Rhes. 234 *στρατιᾶς διόπτας ἵκοιτο*; — *ξυνεργάτης* : Bacch. 1146 *Βάκχιον τὸν ξυνεργάτην ἄγρας*, quo loco *Βάκχιον* epitheton sit an *ξυνεργάτην* dubitare poteris; cf. praeterea Hipp. 417. — *καταιβάτης* : Bacch. 1361 *τὸν καταιβάτην Ἀχέροντα*[5]).

His enumeratis ad ea me converto, quorum in fine debilitata vel potius mutilata suffixi forma cernitur :

ἀγνώς (pro *ἀ-γνω-τ*) : J. A. 18* *βίον ἐξεπέρασ' ἀγνώς*; cf. Jon. 14. *εὔκρας* (*εὐκρατ*) : frg. 197 *εὔκρας ἡδονή*; cf. frg. 506/2, 776. — *νεοδμής* (*νεοδμητ*) : Med. 1366 (§ 75).

---

[1]) Non improbat hanc explicationem Curtius Gr.[4] p. 482, quae si cui vera esse videtur, is inprimis substantivo *τᾶλ-ι-ς* *sponsa* niti debebit, utpote quo idem *ρ* in *λ* transitus repraesentetur. (Gr.[4] p. 222.)

[2]) De variis hujus suffixi formis Meyerus disputat Curt. Stud. V. p. 103—104.

[3]) Gr.[4] p. 312.

[4]) Scholiasta adnotat : *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων τῶν ἐξωθούντων τὰ σκάφη*; conferas etiam Her. II. 113 *καί μιν ἐξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος*.

[5]) De priore membro locativi formam exhibente cf. Roedigerum l. c. p. 78.

Atque haec quidem et similia artissimo necessitudinis vinculo cum formis *το* conclusis cohaerere inde potissimum apparet, quod ex eadem stirpe verbali non raro et plenam et mutilatam formam emanavisse, atque utramque pariter in usu fuisse videmus, quae quidem res ita fraudi esse potuit librariis, ut unam cum altera nonnunquam commutarent. Sic, ut in Euripideis subsistam, Med. 1366 deterioris notae manuscriptis pro *νεοδμῆτες* servatum est *νεόδμητοι*; item contulisse juvabit Her. fur. 889*, ubi codice commendatur *λύσσα δὲ σ'ὠμόβροτος*, quod eximia utens sagacitate Hermannus in *λυσσάδες ὠμοβρῶτες* (sc. *δίκαι*) mutavit.

§ 11. Secunda membra suffixo *ες* formata sunt.

1. *Priores epithetorum partes sunt adjectiva.*

μελαγγραφής nigris litteris exaratus : frg. 629 *διφθέραι μελαγγραφεῖς*. — *νεοτρεφής* : Heracl. 92* (§ 75). — *νεοσφαγής* : Hec. 894 *νεοσφαγοῦς Πολυξένης*. — *νεοθαλής* : J. A. 188* *φοινίσσουσα παρῆδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ qua voce pudor juvenilis exprimitur*, ut ait Joh. Schmidtius [1]), *proposita simul imagine vultus rubore efflorescentis*; de Jon. 112* cf. § 72. Praeterea commemoro *νεαγενής* : J. A. [1623], *νοθαγενής* [2]) : Andr. 912, 942, Jon. 592 *θηλυγενής* : Bacch. 117*, 1156* *θνατογενής* : Her. fur. 799* *διδυμογενής* : Hel. 206* *πρεσβυγενής* : Troad. 593*, de quibus omnibus copiosius dixi in § 75. — *παγκρατής omnipotens*: frg. 434/45 *παγκρατὴς Ζεύς* (§ 2); cf. Rhes. 231*. — *πανώλης* : El. 60 *ἡ πανώλης Τυνδαρίς*; cf. Her. fur. 1424; Med. 277. — *πολυπλανής* : Hel. 203* *ἐμὸς πολυπλανὴς πόσις* (cf. *πολύπλανος* § 8, 1). — *μεσσήρης* : J. A. 8*; Jon. 910* (§ 79).

---

1) De epith. comp. in tragoedia Graeca usurpatis p. 55.

2) De horum *α* in commissura Roedigerus disputat l. c. p. 25, quocum Clemmii verba conferas Curt. Stud. VII. p. 23—26.

2. *Priores epithetorum sedes praepositiones obtinen*

a) *ἀντί* : *ἀντήρης* : J. A. 224*; Troad. 221*; 754, 1367 (§ 79).

b) *ἀμφί* : *ἀμφήρης* *ab utraque parte commissus* fur. 243 *βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα*; c 1129; in his ad radicem *ἀρ* altera epitheti pars contra ab √*ἐρ* [1]) haec repetenda est Cykl. 15 ε *ἀμφῆρες δόρυ* i. e. *navem utrimque remis instr* — *τὰ ἀμφιφανῆ* est Andr. 834*.

c) *ἀνά* secundum Clemmii explicationem [2]) latet in pro *ἀν-τενής* dicto; hoc autem legitur frg. 66 *ἥκα νῆς ἀπ' οἴκων* quocum cf. frg. 737 *ἀτενὴς παρρη*

d) *διά* : *διαπρεπής* : J. A. [1588] *ἔλαφος διαπρεπ θέαν*; Or. 1483* *διαπρεπεῖς ἐγένοντο Φρύγες*; 841; Rhes. 617.

e) *ἐκ* : *ἐκπρεπής* : Hec. 269 *ἡ Τυνδαρὶς εἶδος ἐκπρε τη*; Troad. 987; Phoen. 168*. — *ἐκτελής* : Joι *ἐκτελῆ νεανίαν*.

f) *ἐν* : *ἐνδεής* : Alc. 632 *οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς τε ται*; cf. El. 356; Heracl. 170, 589; Suppl. 192 Phoën. 701; frg. 170, 251, 393/3, 906/3. — *ἐμφ* Bacch. 22 *ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς*; 586*, 754, Hel. 874; frg. 781/2, 1035/3 (subst.) — *ἐμμ* Bacch. 1094 *ἐπῄδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς*; El Cykl. 3. — *ἐγγενής* : Suppl. 134. (§ 86).

g) *κατά* : *κατάντης*; proprie hoc *declivis* significa detur; declivis autem via quoniam iis, qui iter f nihil affert impedimenti, ut nulla contentione i progredi possint, omnino *facilis* valet epitheton, id elucet e Rhes. 318 *ἕρπει κατάντης ξυμφορὰ πρός*

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 341 et 344.

[2]) De alpha intens. p. 96.

θά. — *κατήρης* : J. T. 1346 *ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον* i. e. *remigio bene instructo remorum pulsum quasi alatum.* Sed moneo, Nauckium quidem corruptela hunc locum laborare censere, in quo nescio an verum perspexerit vir doctissimus. Praeterea *κατήρης* inveni El. 498; Suppl. 110. — *κατηρεφής* : Hipp. 468 *οὐδὲ στέγην γὰρ ἡ κατηρεφεῖς δόμοι καλῶς ἀκριβώσειαν,* ubi propter miseram loci condicionem discernere non audeo utrum necessarium sit epitheton an descriptivum. — *καταστεφής* : Suppl. 259 *χλόην φυλλάδος καταστεφῆ.*

h) *π ε ρ ί* : *περιπετής* : Andr. 982 *περιπετεῖς ἔχεις τύχας.* — *περιστεφής* : Phoen. 651* *κίσσος περιστεφής.* — *περιφερής* : Hel. 430 *δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς domus pinnis circumcirca instructa*; cf. Jon. 743.

i) *π ρ ό* : *προπετής procidaus* : Hec. 150* *δεῖ σ' ἐπιδεῖν τύμβου προπετῆ*; nunc vero, quoniam qui aliquo, velut in terram, procidit, idem huic etiam appropinquavit, certe mirum non est, quod in generaliorem *propinqui* notionem transiit epitheti sensus; sic intellegenda sunt verba Alc. 909* *ἤδη προπετὴς ὢν πολιὰς ἐπὶ χαίτας.*

k) *π ρ ό ς* : *προσάντης* : J. T. 1012 *εἰ πρόσαντες ἦν τόδε Ἀρτέμιδι*; cf. Or. 790*; Med. 305. — *προσφερής* : Hel. 559 *οὐπώποτ' εἶδον προσφερέστερον δέμας*; cf. v. 591; Her. fur. 131*; Cykl. 436; Or. 408; — frg. 332/9. — *προσεμφερής* frg. 385/13. — *προσφιλής* : Suppl. 489 *εἰρήνη Μούσαισι προσφιλεστάτη*; cf. Hec. 982; Hipp. 1398; Rhes. 345*; frg. 1048/2.

l) *σ ύ ν* : *συγγενής* : Andr. 887 *συγγενὴς γυνή;* cf. Heracl. 227; Her. fur. 798*; Suppl. 148. Or. 411; Troad. 51. frg. 562. (§ 83). — *συνήθης* : Rhes. 609 *φθέγματος ᾐσθόμην τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν.* — *συνηρεφής* : Or. 937 *συνηρεφὲς πρόσωπον.* — *συνεχής* : Hipp. 226* *πύργοις συνεχὴς κλιτύς.* — *συμμιγής* : Cykl. 226 *τεύχη τυρῶν συμμιγῆ;* cf. Rhes. 431. — *συμπαθής* frg. 164 *ἄριστον ἀνδρὶ κτῆμα συμπαθὴς γυνή.*

m) ὑπέρ : ὑπερτελής : Jon. 1549 εἰς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελής;

3. *Ab ἀ- incipiunt* :

ἀναιδής : Alc. 728 ἀναιδὴς ἥδε (sc. ἐστίν). — ἀβλαβής : frg. 822 ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς. — ἀβριθής : Suppl. 1125 βάρος οὐκ ἀβριθές. — ἀκλεής (√ κλυ; cf. κλέομαι) [1]. Hipp. 1028 ὀλοίμην ἀκλεής; cf. J. A. 18*; Heracl. 623* (§ 77). — ἀληθής : Jon. 1537 ὁ θεὸς ἀληθής; cf. frg. 809, 1022, 1023. — ἀμαθής : Heracl. 459 ἀμαθεῖ φρονήματι; cf. Her. fur. 347; Suppl. 421; J. A. 999; Or. 417, 695, 905; Jon. 916*; Troad. 965, 981; Phoen. 569; frg. 556, 557/2, 732. — ἀσθενής : Andr. 481*, 754; El. 39, 236, 352, 389, 499; Heracl. 274, 648; Her. fur. 87, 228; Suppl. 188 (ὁ ἀσθενής est in v. v. 433, 435); J. A. 614; Jon. 593, 983, 1615*; Cykl. 432; Or. 68; Phoen. 837; frg. 148, 218/3, 292 [2]), 399, 735, 810/3. — ἀσεβής : Bacch. 502 σὺ δ' ἀσεβὴς αὐτὸν ὢν οὐκ εἰσορᾷς; cf. frg. 224. — ἀσφαλής : Med. 389 πύργος ἀσφαλὴς *turris non labens i. e. tuta*, qui usitatissimus epitheti sensus occurrit : Hel. 121, Heracl. 1004, 1048; Hipp. 968; J. T. 1062; Or. 1540*; Phoen. 599*, 891; Rhes. 94, 475; frg. 194, 253, 417/2, 600, 622, 628/4, 736, 921. — ἀτερπής : El. 293 λόγους ἀτερπεῖς. — ἀτελής : Jon. 1061* ἀτελὴς θάνατος. — ἀτρεκής : Hipp. 261 βιότου ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις *vera vitae studia, quae serio, omni animi contentione, in aliquid conferuntur, ideoque accurata,* ἀκριβεῖς (Monkius). Repetendum est membrum secundum a radice τρεπ [3]), quae manifesto quidem in τρέπω et Latino *torqueo* apparet, sed in

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 150.

[2]) Corrupta frg. 301 verba πρὸς τὴν ἀνάγκην πάντα τἄλλ' ἔστ' ἀσθενῆ equidem mutare malim in πρὸς . . . . τἄλλ' ἐν ἀσθενεῖ, quam Hensium sequ[illegible] scribentem τἄλλα δεύτερα; cf. Thuc. III. 52 ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ εἶναι [illegible] Hipp. 785 τὰ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.

[3]) Curt. Gr.[4] p. 461, 462.

ἀτρεκής idem est π litterae in κ transitus agnoscendus, qualis praeterea in ἄ-τρακ-το-ς (pro-αμφί-τρακ-το-ς) =fusus *Spindel* observatur, quod cum ἀτρεκής etiam commune habet etymon. Laudato jam loco accedunt Hipp. 1115*; frg. 475*a/8. ἀφανής : Hel. 126 ἀφανὴς σὺν δάμαρτι κλῄζεται; cf. v. 207*, Hipp. 1289*; J. T. 757; Troad. 1245; 1322*; Phoen. 1543*; Rhes. 743*. — ἀψευδής : Heracl. 891 ἀψευδὲς στόμα; cf. Her. fur. 59, Suppl. 869; J. T. 571, 1254*; Or. 364, frg. 875. — ἀνωφελής : Hipp. 636 πενθεροὺς ἀνωφελεῖς λαβών; cf. v. 638; Suppl. 239; Or. 1616; frg. 49/4. — ἀκρατής : frg. 41, quam vocem in Aeolo Euripidem usurpasse Hesychius docet (s. v.). — Claudat agmen ἀκραιφνής, cujus diu quidem tenebris obruta jacebat vera explicatio. Vulgo enim decompositum illud esse existimabant pro ἀ-κεραιο-φανής dictum. Quod quam non recte sese habeat, Clemmius nuper evicit, qui a radice κρα, κερα aut π determinata, aut toto etiam suffixo exornata alteram partem repetendam esse ostendit[1]). Stat igitur ἀκραιφνής pro ἀκραπινής non aliter atque ἐξαιφνής pro ἐξαπινής, quod utrumque exemplis adnumerandum est, quibus tenuis litterae ante liquidam aspiratio[2]) illustretur. Apud Euripidem autem ἀκραιφνής legitur Hec. 537 μέλαν κόρης ἀκραιφνὲς αἷμα; cf. Alc. 1052.

4. *δυς apparet in* :

δυσγενής : El. 363 ἦθος δυσγενές; Hel. 1259; J. T. 591; Jon. 580; 1477*; frg. 345/4, 662/3; addo frg. 53/7, 362/3, 620/3 ubi pro substantivo est vocabulum. — δυσκλεής : Alc. 725 θανεῖ γε μέντοι δυσκλεής; Hel. 66, 270; Hipp. 404; Or. 250, 1133; Troad. 402. — δυσμαθής : Med. 1196 πίτνει ἐς οὖδας πλὴν τῷ τεκόντι δυσμαθὴς ἰδεῖν. — δυσπρεπής : Hel.

---

[1]) Curt. Stud. VII. p. 324, 325.

[2]) Vix addere opus erit eam hic intellegi aspirationem, quae per se quidem legitima non est, sed propriae debetur liquidarum litterarum naturae.

300 δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται κτλ. – δυσσεβής : El. 927 ἄνδρα δυσσεβῆ; cf. v. 976; Hel. 1029; Her. fur. 760; Hipp. 1047, 1050; J. T. 694, 1426; Med. 1287, 1328, 1383; Or. 627; Cykl. 30, 289; frg. 288/11, 829. — δυσχερής : Hipp. 484 ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων τῶν τῆσδε; cf. Or. 792; Jon.398; Troad.357; frg. 955/3 Phoen.390 (subst.). Hoc epitheto, si verum quaeris, res significatur difficulter manibus tractanda; nam secundo membro radix χερ subest, quae praeterea in χείρ et χειρόω deprehenditur. Paulatim autem latius illius significatio patuit, ut omnino molestiae et difficultatis notio eo exprimeretur, id quod satis e laudatis locis elucet.

5. *In priore epithetorum sede εὖ conspicitur.*

Primo loco affero εὐγενής, quod nonnullis locis orationis tantum ornatui inservire videmus (§ 57); at idem nescessarium est : Alc. 322 [1]); Hel. 301, 950, 1686; El. 406, 528, 550, 551; Heracl. 324, 409, 490, 513; Her. fur. 843, 1227; J. T. 609, 273 (§72); Jon. 240, 291, 581, 839, 1540, 1562; Med. 1072; Phoen. 442; frg. 22/5, 214, 244, 251, 345, 418, 514, 606/4, 658, 739. — εὐγαθής : Her. fur. 792 εὐγαθεῖ κελαδῷ i. e. *delectabili rumore*. — εὐπρεπής : Alc. 333 εἶδος εὐπρεπεστάτη γυνή; cf. El. 1074; J. A. 386*, 822; Troad. 951; frg. 495/5. — εὐπετής *bene cadens*, *facilis* : Phoen. 689* πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς; cf. Cykl. 526. — εὐπειθής : Andr. 819 νέοι μολόντες εὐπειθέστεροι. — εὐκλεής : Alc. 150 ἴστω νυν εὐκλεής γε κατθανουμένη; cf. v. 623, 938, 1033; Hel. 967, 1641; Heracl. 792; Her. fur. 288, 128*; Hipp. 47, 423, 489, 687, 717; J. A. 312, 1440; Jon. 1575. Med. 810; Phoen. 1251, 1659, 1742; Rhes. 159, 160, 197; frg. 239, 242, 244, 728. — εὐσεβής : Hec. 1004 εὐσεβὴς ἀνήρ; cf. v. 1234; Hel. 973, 1029, 1278, 1632*; El. 253, 886, 1195, 1262, 1272; Andr. 1125.

---

[1]) Kirchhoffius hunc versum obelo signavit.

Atque haec quidem et similia artissimo necessitudinis vinculo cum formis *το* conclusis cohaerere inde potissimum apparet, quod ex eadem stirpe verbali non raro et plenam et mutilatam formam emanavisse, atque utramque pariter in usu fuisse videmus, quae quidem res ita fraudi esse potuit librariis, ut unam cum altera nonnunquam commutarent. Sic, ut in Euripideis subsistam, Med. 1366 deterioris notae manuscriptis pro *νεοδμῆτες* servatum est *νεόδμητοι*; item contulisse juvabit Her. fur. 889*, ubi codice commendatur *λύσσα δὲ σ'ὠμόβροτος*, quod eximia utens sagacitate Hermannus in *λυσσάδες ὠμοβρῶτες* (sc. *δίκαι*) mutavit.

§ 11. Secunda membra suffixo *ες* formata sunt.

1. *Priores epithetorum partes sunt adjectiva.*

μελαγγραφής *nigris litteris exaratus* : frg. 629 *διφθέραι μελαγγραφεῖς*. — *νεοτρεφής* : Heracl. 92* (§ 75). — *νεοσφαγής* : Hec. 894 *νεοσφαγοῦς Πολυξένης*. — *νεοθαλής* : J. A. 188* *φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ* *qua voce pudor juvenilis exprimitur*, ut ait Joh. Schmidtius [1]), *proposita simul imagine vultus rubore efflorescentis*; de Jon. 112* cf. § 72. Praeterea commemoro *νεαγενής* : J. A. [1623], *νοθαγενής* [2]) : Andr. 912, 942, Jon. 592 *θηλυγενής* : Bacch. 117*, 1156* *θνατογενής* : Her. fur. 799* *διδυμογενής* : Hel. 206* *πρεσβυγενής* : Troad. 593*, de quibus omnibus copiosius dixi in § 75. — *παγκρατής* *omnipotens* : frg. 434/40 *παγκρατὴς Ζεύς* (§ 2); cf. Rhes. 231*. — *πανώλης* : El. 60 *ἡ πανώλης Τυνδαρίς*; cf. Her. fur. 1424; Med. 277. — *πολυπλανής* : Hel. 203* *ἐμὸς πολυπλανὴς πόσις* (cf. *πολύπλανος* § 8, 1). — *μεσσήρης* : J. A. 8*; Jon. 910* (§ 79).

---

[1]) De epith. comp. in tragoedia Graeca usurpatis p. 55.

[2]) De horum *α* in commissura Roedigerus disputat l. c. p. 25, quocum Clemmii verba conferas Curt. Stud. VII. p. 23—26.

— παλαιγενής : Med. 421*; Phoen. 342* (§ 75). — ἀρτιθανής : Alc. 600* (§ 72). — His subjungo, quamquam per se considerandum est, φιλοτραφής, quod aliquando apud Euripidem exstitisse intellegitur ex Antiatt. Bekkeri p. 116, 2 (= frg. 283) : φιλοτραφής ὃν ἡ συνήθεια φιλότροφον λέγει. Εὐριπίδης Αὐγῇ. Prius membrum adverbii loco positum est [1].

§ 12. Restant perpauca quae partim aliorum suffixorum ope conformata sunt, partim omnino carent suffixis. Haec igitur nunc comprehendere in animo habeo. — Ac primum quidem suffixum τι latet in προδότις : Andr. 630 προδότις κύων; cf. El. 1028; — et νῆστις : J. T. 973 ἐς ἁγνὸν ἦλθον Φοίβου πέδον νῆστις βορᾶς.

Jam procedant, quorum in fine ιο apparet :

ἀ-κέρα-ιο-ς : Hel. 48 ἀκέραιον ὡς σώσαιμι λέχος; cf. Or. 922; Phoen. 943. — νήπιος (pro νη-πύ-ιο-ς) [2] : Jon. 43 νηπίῳ παιδί; cf. v. 1339. — ἀν-ηβητήρ-ιο-ς : Andr. 552 ἀνηβητηρίαν ῥώμην *juvenilem speciem efficiens robur* — μετ-άρσ-ιο-ς : Andr. 1220* μετάρσιοι κόμποι *superbae jactationes*; cf. Alc. 963*, Hel. 299, J. T. 27. — ὑποδέξ-ιο-ς *excipiens* : Rhes. 364* κυλίκων οἰνοπλανήτοις ὑποδεξίοις ἁμίλλαις (cf. § 73). — δια-πρύσ-ιο-ς [3] : Hel. 1308* διαπρύσιον ἱέντα κέλαδον. — ἀμβρόσ-ιο-ς : Med. 982* πείσει χάρις ἀμβρόσιος τ' αὐγά.

Adnectenda his sunt adjectiva verbalia τεο conclusa; nam τεο esse pro τεF-jο Schleicherus [4] docet, idque respondere Sanscritico táv-ja. Huc pertinent :

ἀπωστέος : Her. fur. 294 ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον. — ἀπομυκτέος : Cycl. 561 ἀπομυκτέον δὲ σοὔσθ', ὅπως

---

[1] Clemm. de comp. Gr. quae a verb. inc. p. 153.
[2] Curt. Gr.[4] p. 464.
[3] Jn hoc aeolismum deprehendisse sibi videtur Curtius Gr.[4] p. 705.
[4] Comp.[4] p. 381.

λήψει πιεῖν. — *ἀνοιστέος* : frg. 962 *ἀλλ' ἀνοιστέος λόγος.* — *διοιστέος* : Phoen. 265 *ὄμμα πανταχῇ διοιστέον.*

Transeo ad suffixum *τρο*, quod conspicitur in :

ἀμφίβληστρος : Hel. 1079 *ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη*; — et *σύμμετρος* : Alc. 26 *σύμμετρος δ' ἀφίκετο*; cf. El. 533; frg. 677.

Unicum est *ἀμένηνος*, quod eadem ratione, qua *ἑανός* suffixo *ανο* (*ηνο*) videtur formatum esse; simile est, quod Curtius affert [1]), Sanscriticum *vas-āna-s*. Valet igitur *ἀμένη- νος*, quod a radice *μεν* repeto, *non remanens, vagus, inconstans*; sic Troad. 194* *νεκύων ἀμένηνον ἄγαλμα.*

Manifestum est suffixum *μο* in :

ἄτιμος: Hipp. 1417 *ἄτιμοι Κύπριδος ὀργαί*; — *δύσχιμος* : Suppl. 962 : *πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων*; cf. Bacch. 15; secundum hujus membrum a radice *χι* [2]) profectum est, de qua tamen nondum prorsus constat viris doctis; constat solum eandem radicem etiam in *μελάγχιμος* latere, quod invenies Alc. 427; Phoen. 372; Rhes. 962 (§ 79). — *ἄτολμος* : frg. 556 *ἄτολμον γενέσθαι.*

Suffixum *μον* occurrit in :

ἐπιστήμων : Suppl. 843 *ἐπιστήμων γὰρ εἶ*; — *συγγνώμων*: Med. 870 *αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων συγγνώμον' εἶναι*; cf. frg. 1030; — *ἀπράγμων* : frg. 193/3 *παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.*

Restat suffixum *Fο*, quod subjunctum est radici *μαρ* in *ἀμαυρός* (pro *ἀ-μαρ-Fό-ς*) [3]) *non splendens, obscurus, ignobilis* : Andr. 206 *αὐτή τ' ἀμαυρὰ ἦν*; cf. Her. fur. 124*, 231.

His enumeratis ad ea me converto epitheta, quae suffixis omnino carere videmus; sunt :

---

[1]) in Gr.[4] p. 379.
[2]) Curt. Grm. p. 201.
[3]) Curt. Gr.[4] p. 553.

νεόζυξ : frg. 781/20* *τῷ νεόζυγι σῷ πώλῳ*; cf. frg. 818/3 *ἄζυξ* : Troad. 537* *χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου*; cf. Bacch. 694; Hipp. 546*, 1425*; J. A. 805; Med. 673 (§ 78). — *καλλίφλοξ* : Jon. 707* *θεοῖσιν μὴ τύχοι καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας*, ubi de ignispicio agitur. — *ἐπῆλυξ* : Cycl. 680 *τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες* i. e. *umbram praebentem rupem*. — *σύζυξ* : Alc. 921* *σύζυγες ὡς εἶμεν*. — *διαρρώξ* : J. T. 262 *διαρρὼξ ἀγμός anfractus hiatus* — *ἔπηλυς* (=*ἐπηλυθς*) : Jon. 607 *ἐλθὼν ἐς οἶκον ἀλλότριον ἔπηλυς ὤν*.

II.

Dependentiae composita.

§ 13. Dependentiae compositorum in numero hodie ea solum haberi solent a viris doctis, quorum alterutrum membrum verbalis naturae est, unde aptum sit alterum nominale; accedunt autem illis quae ab *ἰσο–*, *ἀξιο–*, *ἐρημο–*, *ἀπειρο–* similibus adjectivis incipiunt, in quibus item rectionis quaedam ratio observatur. Atque, id quod per se jam ex eis quae modo in universum de hujus classis natura disputavimus patet, etiam dependentiae composita in nominalia et verbalia licet dispertire (§ 3). Namque regens membrum modo priorem obtinet compositi sedem, modo secundam, qua ipsa re etiam nominalis membri locus definitur.

Ac primum quidem de nominalibus loquar compositis, quae pro externa secundorum membrorum specie in duas classes

---

[1]) Haec me Justius docuit (über die Zusammensetzung der Nomina im den indogerm. Sprachen p. 46); idem etiam Clemmius monet, Curt. Stud. VII. p. 68, 69; cf. Curt. Gr.[4] p. 518.

digeram. His enim aut eadem est quae simplicibus forma, aut ab externa simplicium specie, quae eis subsunt, aliquantulum ipsa discrepant. Nec tamen hoc jam loco diligentius in hoc discrimen inquirendum nobis est, sed satius erit, ubi de attributivis dicemus (§ 27), copiosius illud examinare, quippe quod horum potissimum paene sit proprium. Alterum autem est, quod observatione dignum videatur; differentiam illam specto inter asigmata et sigmatica composita intercedentem. Nam hujus quoque in exemplorum enumeratione ratio nobis habenda erit. Asigmata igitur, secundum Clemmii auctoritatem, composita nominamus, quorum in priore membro stirps quaedam praesentialis cernitur; sigmatica sunt quae a debilioris qui vocatur aoristi stirpe incipiunt. Commissurae autem vocales *α*, *ε*, *ι* ubi apparent, semper pro thematicis vocalibus habendae sunt [1]).

A.

Nominalia.

§ 14. Absoluta generalioris argumenti disputatione jam ad ipsa transitus fiat epitheta Euripidea, inter quae agmen ducant, quorum secunda membra integras simplicium formas exhibent. Casu autem accidit, quod praeter *πανσίπονος* : J. T. 451 *εἴ τις ἔβα δουλείας ἐμέθεν πανσίπονος* et *φαεσίμβροτος* : Heracl. 750* *λαμπρόταται θεοῦ φαεσίμβροτοι αὐγαί* ad unum omnina asigmatis illa inserenda sunt. Nam quod Poly-

[1]) Haec postea Clemmius demonstravit K. Z. XVIII 239, XIX 71 novisque argumentis firmavit Curt. Stud. VII p. 38—67; nam in commentatione sua, qua primo sigmatica ab asigmatis compositis sejunxit (de comp. Gr. quae a verb. incip.) ad pronuntiationem tantum facilius expediendam vocales illas insertas esse vir doctissimus existimat.

bius nobis tradidit (V. 106) πρασίμοχθος : ἀεὶ πρασίμοχθοι κοὔποθ' ἥσυχοι δορί (= frg. 986) sine dubio non ex ipsius Euripidis ingenio profectum sed postea genuinae lectionis depravatione exortum est [1]). Itaque asigmata procedant :

φίλοινος : frg. 184 μοῦσαν τιν' εἰσάγεις φίλοινον. — φιλόξενος : Alc. 830 ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις; cf. v. v. 809, 858; Cykl. 125; frg. 871. — φιλόψογος : Phoen. 198 φιλόψογον χρῆμα θηλειῶν ἔφυ; — item etiam El. 904 scribendum est secundum Victorii conjecturam φιλόψογος πόλις pro librorum φιλόφυχος πόλις, quod sensu caret. — φιλόπτολις : Rhes. 158 φιλόπτολις Δόλων. — φιλόπλουτος : J. T. 411* (§ 83). — λιπόγαμος; sic Helena vocatur Or. 1305*. — ἀρχέχορος : Troad. 151* ποδὸς ἀρχεχόρου. — ἑλέπτολις : J. A. 1476* ἄγετέ με τὰν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἑλέπτολιν; cf. v. [1511*]. — His subjungo, quod non mediocres mihi scrupulos injecit ψεύδορκος : Med. 1392* τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς .... τοῦ ψευδόρκου. Diu enim de nominali prioris membri natura cogitavi; sed cum justus ita mihi non oreretur sensus, ad extremum eo perductus sum, ut verbalem stirpem illi subesse crederem verteremque : *mentiens in jure jurando*, *perjurus*. Habet igitur non objecti, sed relationis qui vocatur accusativi significationem membrum pedisequum. Sed simplicius quoque vertere poteris : *den Eid lügend*. — Extremo loco nomino μιαιφόνος, cujus in explicatione usque ad hoc tempus frustra elaborabant viri docti. Nuperrime tandem Curtius rectam viam eo est ingressus, quod priorem epitheti partem ad verbum quoddam μιαίω redire judicavit [2]) (cf. § 8, 6 p. 32). Constituto igitur veriloquio jam de ipsa significatione vocis quaeritur, de qua ni fallor hucusque quidem minus quam de formatione viri docti cogitarunt. Quare equidem *caede conta-*

---

[1]) Heimsoethius περισσόμοχθοι scribi jubet; aliis placuit πλησίμοχθοι.

[2]) De voce μιαιφόνος quae antea viri docti senserint diligenter a Clemmio congesta invenies, de comp. Gr. squ. p. 14 not. 38.

minatus illam valere contenderim, ut similis inter utrumque membrum rectionis ratio intercedat, qualis in Aeschyleo *μιξοβόας* : frg. 392 *μιξοβόαν διθύραμβον clamore mixtum* dith. observatur. Accentum falsae analogiae tribuo a recentioribus quibusdam viris doctis valde adamatae. — Apud Euripidem *μιαιφόνος* hisce locis legitur : Andr. 335; Hec. 24*, 1173; El. 322; Hipp. 1379*; Or. 524, 1563; Troad. 881; Phoen. 1760*.

§ 15. Nunc ad epitheta venio, quorum secunda membra, si externam formam spectas, ab iis, quae ipsis subsunt, simplicibus paululum discrepare videmus. Sunt autem haec quoque praeter duo *πλησίστιος* (*ἱστίον*) *vela implens, perflans* : J. T. 430* *πλησιστίοισι πνοαῖς*, et *ὀλεσίθηρος* (*θήρ*.) : Phoen. 664* *ὃν* .... *Κάδμος ὄλεσε μαρμάρῳ κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλέναις δικὼν βολαῖς* omnia in asigmatorum numerum referenda. Ceterum altero loco jure dubitatur, *ὀλεσίθηρος* utrum nominativus sit an genetivus ab *ὀλεσίθηρ* repetendus [1]). Asigmata igitur habes haec :

φιλότεκνος (*τέκνον*) : Her. fur. 636 *πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος*; cf. Phoen. 965; frg. 1004. — *φιλόζωος* (*ζωή*) : frg. 813/6 : *ὦ φιλόζωοι βροτοί*; — *φιλότιμος* (*τιμή*) : Suppl. 907 *φιλότιμον ἦθος πλούσιον*; cf. J. A. 520; *τό φιλότιμον l'objet de ton ambition* (Weil) legitur J. A. 342* et 385. — *φιλόψυχος* (*ψυχή*) : Hec. 348 *φιλόψυχος γυνή*; cf. Phoen. 597*. — *φιλοπάτωρ* (*πατήρ*) : J. A. 638 *φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ*; cf. Or. 1605. — *λιποπάτωρ*, Helenae epitheton Or. 1305*. — *ἐχέγγυος* : Andr. 192 *ἐχεγγύῳ λόγῳ πεισθεῖσα*; cf. Med. 386; Phoen. 759; frg. 646; incertus autem eram, hujus sicut *φιλέγγυος* (frg. 915), *φερέγγυος* (Soph. El. 942) similium membra secunda utrum a concreto *ἔγγυος* melius esset repetere an ab abstracto nomine *ἐγγύη*. Sed perpensa singulorum locorum sententia magis altera commen-

---

[1]) cf. Papei lexicon s. v. *ὀλεσίθηρ* et *ὀλεσίθηρος*.

dari videbatur explicatio; quare in hac malui quam in antecedenti paragrapho illa proferre. — Ad extremum de voce *ταλαίπωρος* conjecturam facere liceat. Ac partem quidem hujus priorem cum verbo quodam cohaerere *ταλαίω*, quod aliquando exstitisse credendum est, jam nuper Curtius demonstravit [1]) (cf. § 8, 6 p. 32) nec de altera parte idem ille prorsus reticuit, quam a radice *περ* [2]) emanavisse judicat. Hoc autem quomodo factum esse sibi fingeret vir doctissimus hucusque quidem nondum exposuit. Quare nostro Marte conemur hac in re procedere. Itaque a radice *περ* eadem vocalis exaggeratione, qualis in *φώρ* (√ *φερ*), *δῶμα* (√ *δεμ*) aliis conspicitur, substantivum *πῶρον* profectum esse contenderim sensu Latini *peri-culu-m*. Quod si mihi conceditur *ταλαίπωρος* primum valet : *tolerans pericula*, deinde : *miser, infelix*. Invenitur his locis : Andr. 571, 1206*; Bacch. 280; Hec. 25, 1170; Hel. 78, 608; El. 334; Her. fur. 1233. Suppl. 734, 765, 949, 964*, 1094; Hipp. 1423; J. A. 370*, 491, 875*; J. T. 479, 555; Jon. 320, 364; Cykl. 89, 381; Or. 258, 392, 662, 1026; Troad. 1276; Phoen. 1609, 1645.

B.

Verbalia.

§ 16. Verbalium dependentiae compositorum cum multo major apud Euripidem quam nominalium numerus inveniatur, nunc, ut perspicua beneque composita sit exemplorum enumeratio, pro intercedente inter priora secundaque membra rec-

---

[1]) Tamen Fritzschius hyphaeresi sua priorem partem explicare studet, Curt. Stud. VI. p. 135, ut *ταλαίπωρος* sit pro *ταλαιό-πωρος*.

[2]) Curt. Gr.[4] p. 332.

tionis ratione in duas particulas placet nobis epitheta distribuere. Ab iis enim, quorum priora membra accusativi sensu pendent de pedisequis, altera quaedam segreganda est epithetorum classis, quorum praecedentia membra dativo (locativo, instrumentali) opportunissime transferantur. Nec hoc solum est discrimen, cujus rationem postea habere debeamus; sed, ut antea in determinativis, sic hic quoque pro suffixorum natura in singula semper agmina exempla dispertienda erunt. Denique, ut ab omni parte via et ratione procedere videamur, etiam priorum membrorum condicionem non neglegendam mihi existimavi; quare ab epithetis, quorum thematibus stirpes extra compositionem respondent in vocalem litteram exeuntes, ea sejuncta esse volui, quorum themata ad stirpes consona conclusas revocari liceat.

1.

Priora membra accusativo vertenda sunt.

§ 4. Secunda membra suffixo *o* formata sunt.

1. *Stirpes vocali conclusae thematibus respondent.*

a) Agmen ducant stirpes *o* terminatae; tales manifestae sunt in : *ἀνθρωποκτόνος* : J. T. 389 *αὐτούς ὄντας ἀνθρωποκτόνους*; cf. Cykl. 127 (§ 82); — *βροτοκτόνος* : J. T. 384 (§ 82); — *βροτοφθόρος* : frg. 268 (§ 82). — *γοργοφόνος* : frg. 975 (subst.); femininum *γοργοφόνη* invenies Jon. 1478; — *ἐλαιοφόρος* : Her. fur. 1178*, ubi Acropolis circumscribitur verbis *ἐλαιοφόρος ὄχθος*; epitheton igitur necessarium est, non descriptivum (§ 2); *ἐλαφοκτόνος* : J. T. 1113* *ἐλαφοκτόνου θεᾶς*, quibus Dianae nomen poeta circumloquitur; — *θυοδόκος*,

quod item circumscriptioni inservit Jon. 511* *οἴκων θυοδόκων*, quocum cf. v. 1549, ubi secundum Piersoni conjecturam a plerisque quidem viris doctis receptam *οἴκων θυοδόκων* pro *θεοδότων* scribitur. — *θυοσκόος* (√ *σκοϝ*)[1] : Bacch. 224 *θυοσκόους Μαινάδας*; cf. Rhes. 68 (subst.); — *κουροτόκος* : Suppl. 957* *κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις* (§ 2); — *καρποφόρος* : Hel. 1485* *ὅς* (h. e. *ποίμην*, dux ovium) *ἄβροχα πεδία καρποφόρα τε γᾶς ἐπιπετόμενος ἰακχεῖ*; — *κουροτρόφος* Bacch. 420* *κουροτρόφον θεάν*; intellegenda est *Εἰρήνη*; — *λαιμοτόμος*, *gulam dissecans* : J. T. 444* *λαιμοτόμῳ χερί*; contra Hec. 208* *εἰσόψει με λαιμότομον* et J. A. 776* *λαιμοτόμους κεφαλὰς σπάσας* accusativi relationis qui vocatur significatum habet *λαιμο*, ut epitheton valeat : *praecisus gulam* i. e. *jugulatus*; hanc eandem notionem etiam El. 459* et Jon. 1055* (§ 72), statuere poteris, *λοχαγός* Phoen. 148* *λοχαγὸς νεανίας*; — *λινοπόρος* : J. T. 410* *λινοπόροις αὔραις* i. e. *vela perflantibus ventis*, „*par les vents, qui font marcher le vaisseau au moyen des voiles*“ (Weil.). — *λαρκαγωγός canistra ferens* : frg. 285 *ὄνους λαρκαγωγούς*. — *λουτροφόρος* : Phoen. 348* (§ 83); — *μυδροκτύπος* : Her. fur. 992 (§ 83); — *μηλοφόρος* : Her. fur. 396* *πετάλων μηλοφόρων*[2]); — *μηλονόμος* : Cycl. 660* *τὸν Αἴτναις μηλονόμον*, ubi Polyphemus intellegendus est; — *νεκροπόμπος* : Alc. 441* *γέρων νεκροπόμπος*, quo Charontis nomen circumscribitur; — *ξενοφόνος* : J. T. 776 (§ 83); — *ξενοκτόνος* :

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 151.

[2]) Ne quid pratermittam et v. 396, 397 moneo hanc esse lectionem codice servatam *χρύσεον πετάλων ἀπὸ μηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων* eamque Wakefieldium mutasse in *χρυσέων . . . . μηλοφόρων κτλ.* In priore autem illa si cui placeat acquiescere, is cum R. Kuehnero (gramm. p. 225 A. 1) *μηλοφόροι καρπόν* exemplis adnumerare debebit a me in hujus opusculi § 84 tractatis.

J. T. 53 (§ 83); — *ὁδουρός* (√ *ϝορ*)[1], *vias intuens, inspiciens*; sic Minerva vocatur Jon. 1617* *ἀξία γ'ἡμῶν ὁδουρός*; sed frg. 262 *ὁδουροὶ λυμεῶνες* sunt *latrones in viis insidias parantes; οἰκουρός* (√ *Fορ*)[1] : Her. fur. 45 *τροφὸν τέκνων οἰκουρόν*; — *οἰκοφθόρος* : frg. 1041 *οἰκοφθόρον ἄνδρα*; — *ὁπλοφόρος* : J. A. 190* (§ 72); *σιτοποιός* : Hec. 362 (§ 81); — *σκηπτοῦχος* : J. T. 235* *σκηπτοῦχον Ὀρέσταν*; — *τεκνοκτόνος* : Her. fur. 1155 (§ 83); *τραγοκτόνος* Bacch. 139* (§ 81); — *ὑμνοποιός* : Rhes. 651 *τῆς ὑμνοποιοῦ παῖδα Θρήκιον Μούσης*; intellegitur Terpsichore; *ὑμνῳδός* : Her. fur. 394* *ὑμνῳδοὶ κόραι* = Hesperidae (§ 2); — *χοροποιός* : Phoen. 788*, ubi Marti crimini vertitur, quod carmen (*μοῦσαν*) non canat, *ἐν ᾧ χάριτες χοροποοί* sc. *εἰσίν*; ceterum hoc loco fluctuant codices inter *χαροποιοί*, *μελοποιοί, χοροποιοί* lectiones; de Hec. 916* cf. § 86. — Huic epithetorum seriei pauca subjungo pro substantivis usurpata : *οἰνοχόος* : Cykl. 560*; — *φυτουργός pater* : J. A. 949; Troad. 481. — *λεωφόρος* : Rhes. 881; proprie hoc est : *populum ferens*, sed supplere solent *ὁδός*, ut via publica inprimis illo indicetur. — *κισσοφόρος* Bacch. 384* (§ 85). Jam epitheta accedant, quorum quamquam themata item ad stirpes *ο* conclusas redeunt, in commissura tamen *η* vocalis conspicitur[2] : *ζυγηφόρος*, quod Hipp. 1183 *ἐντύναϑ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους*, Her. fur. 121*, Rhes. 303 (§ 72) pro descriptivo habere minime dubitarem, ni exstaret J. A. 220* squ, ubi *ζύγιοι* (i. e. *ζυγηφόροι*) *πῶλοι* ab *σειραφόροις* manifesto distingu-

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 349.

[2]) cf. Roedigerum l. c. p. 23 squ. quocum discrepat Clemmius, Curt. Stud. VII. p. 21—26.

[3]) Isid. Orig. XVIII. 35, 1 : jugo primus Clisthenes Sicyonius tantum medios jugavit eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit, quos Graeci *σειραφόρους*, Latini funarios vocant, a genere vinculi, quo prius alligabantur.

untur[3]); — ξιφηφόρος : Bacch. 299 ἴτω ξιφηφόρος; cf. v. 1012*, Hel. 1072; Her. fur. 812*; Jon. 980; Or. 1504.

b) Procedant nunc epitheta, quibus in α (η) desinentes stirpes exhibentur; sunt : ἀρχηγός : Hipp. 881 κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον i. e. *nuntium refers a malis incipientem*; cf. Jon. 723*; Troad. 196* (§ 83); — νικηφόρος : Bacch. 1200 δεῖξον σὴν νικηφόρον ἀστοῖσιν ἄγραν; cf. El. 872, 880; Troad. 353, 460*; J. A. 1473, [1557]; Phoen. 781, 1368. — νυμφαγωγός : J. A. 610 ἐν ἐσθλοῖσιν γάμοις πάρειμι νυμφαγωγός. — ψυχαγωγός : Alc. 1128 οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω. — δαφνηφόρος : Jon. 422 (§ 83). — Item huc pertinent, quamquam in commissura o (ω, ου) apparet : ἀποινόδικος : Her. fur. 889 λυσσάδες ἀποινόδικοι δίκαι; — ἑστιοῦχος: Suppl. 1 Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονός; — πρυμνοῦχος : El. 1022 πρυμνοῦχον Αὖλιν; — μουσοποιός : Hipp. 1428 (§ 83); cf. Troad. 1189 (subst.); — μηχανορράφος : Andr. 447 Σπάρτης ἔνοικοι .... μηχανορράφοι κακῶν; — νυμφοκόμος : J. A. 1087* ubi se ipsam Iphigenia nominat νυμφοκόμον Ἰναχίδαις γάμον; pro substantivo stat συννυμφοκόμος v. 47*; — πυλωρός : Hel. 435 τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι; cf. Her. fur. 1277; J. T. 1152, 1227*; — σειροφόρος : J. A. 223* πώλους σειροφόρους; — τιμωρός : El. 676 δὸς δῆτα πατρὸς τοῦδε τιμωρὸν δίκην; cf. Suppl. 305; frg. 320. — Substantivum denique est ὑλουργός Her. fur. 241.

c) Perexiguus eorum est numerus, quorum themata in molliorem quae vocatur vocalem desinunt; quo in genere commemoro πολίοχος : Rhes. 821* ὦ πολίοχον κράτος; cf. v. 166; — πολίαρχος : Rhes. 381* πολίαρχον σκύμνον; πυρίβολος[1]) : frg. 781/65 κεραύνιαι ἐκ Διὸς πυρί-

---

[1]) De stirpibus πυρι-, ἀλι-, αἰγι-. ἀλκι- sola quidem compositione servatis Clemmius disputat Curt. Stud. VII. p. 26.)

βολοι πλαγαί, ubi vereor ne sit *πυριβόλοι* scribendum e notissima Graecorum accentuationis lege [1]; cf. frg. 1094/2d. — His addo, quamquam substantivum est, *ἀλιτύπος* (Or. 373), in quo stirpem *ἀλι-* habes extra compositionem non jam usitatam [2].

d) Finem faciant epitheta, quorum themata stirpes sunt in diphthongum exeuntes : *βουπόρος*, quod pro descriptivo fortasse malit aliquis habere Andr. 1134 *ἀμφώβολοι βουπόροι* et Cykl. 302 *ἀμφὶ βουπόροισι πηχθέντας μέλη ὀβέλοισι;* sed per se cum et *ὄβελος* et *ἀμφώβολος* de quovis jaculo dici possit, utroque autem loco notio verus desideretur, equidem necessariis illud inserere minime dubitavi. — *βουφορβός* : J. T. 462* *βουφορβὸς ἀνήρ;* cf. v. 265; — *βουκόλος* [3]) : J. A. 1292* *βουκόλον Ἀλέξανδρον*; — *ναυαγός* : Hel. 449 *ναυαγὸς ἥκω ξένος*; cf. v. v. 408, 539; — *ναύφθορος*, *quod ad navem attinet perditus i. e. naufragus* (cf. *λαιμότομος*, 1 a) : Hel. 1382, 1539 (§ 83). Extremo loco profero *ναυλόχος*, cujus alteram partem me quidem judice recta via a radice *λεχ* [4]) quam a substantivo *λόχος* repetere praestabit, ut valeat epitheton : *navibus quasi lectum praebens*. Quae significatio quam egregie quadret ad Hec. 1016 *ναυλόχοι* (sic enim pronuntiandum erit vocabulum) *περιπτύχαι* unusquisque facile intellegit.

2. *Stirpes consona terminatae thematibus respondent.*

a) Initium faciam a dentalibus stirpibus, quae latent in : *καρατόμος* : Alc. 1118 *Γοργόν' ὡς καρατόμον*; cf. Rhes.

---

[1]) cf. Curtium. Schulgr. § 359 A 2.

[2]) cf. p. 60 not. 1.

[3]) Alteram hujus partem ad radicem *πελ* redire Curtius docet, Gr.[4] p. 463.

[4]) Curt. Gr.[4] p. 193.

606 (§ 81); — *τερασκόπος* : Bacch. 248 *τερασκόπον Τειρεσίαν;* — *φωσφόρος* : Hel. 569 *ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ*, ubi necessarium esse epitheton e sententiarum conexu elucet (§ 2); item propter circumscriptionem, quae ipso fit epitheto. *φωσφόρος* necessarium est J. T. 21; — *κερασφόρος* : Phoen. 248* *τᾶς κερασφόρου Ἰοῦς;* — *γιγαντοφόνος* : Her. fur. 1193 (§ 85); — *ὑδρηχόος* : frg. 884/2 (§ 82). — *παιδοκτόνος* : Her. fur. 1381, ubi poeta loquentia facit Herculis arma : *ἡμᾶς ἔχεις παιδοκτόνους σούς*; cf. v. 835 (§ 85); — *παιδογόνος* : Suppl. 629* *Ζεῦ τᾶς πόριος Ἰνάχου παιδογόνε*; — *παιδοφόνος* Med. 1407* *παιδοφόνου τᾶς λεαίνης*; cf. Her. fur. 1201* (§ 82)[1]; — *κληδοῦχος* : Hipp. 541* *κληδοῦχος Ἔρως θαλάμων Ἀφροδίτας*. *ἀσπιδηφόρος* : Suppl. 390 *κῶμον τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον*; cf. Bacch. 781; Suppl. 1144* autem habes *ἀσπιδοῦχος*.

b) Unicum est *κυναγός* : Suppl. 888 *ὁ τῆς Ἀτλάντης κυναγοῦ γόνος*.

c) Major est epithetorum numerus, quorum themata ad stirpes *ρ* conclusas redeunt; huc refero : *κέρτομος* : Alc. 1125 *κέρτομος θεοῦ χάρα*; cf. frg. 495/2; — *πυρφόρος* : Phoen. 687* *πέμπε πυρφόρους θεάς* intelleguntur Ceres et Proserpina; praeterea frg. 122 idem epitheton exhibet; — *πύρπνοος* : El. 473* *πύρπνοος λέαινα;* cf. Med. 478; — *ἀνδροφόνος* : Hec. 1062* *τὰς ἀνδροφόνους Ἰλιάδας*; — *πατροφόνος* : Or. 193* *πατροφόνου ματρός*; — *πατροκτόνος* : J. T. 1083 *ἥπερ μ' ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερός*; in hoc *πατροκτόνου χερός* aut *patrem necantis*, aut *a patre necatae manus* significare potest; sed utraque sententia quam non sit apta ad sensum loci, ultro intellegitur. Nec tamen licet nobis a

---

[1]) De *παιδοποιός* : Phoen. 338* cf. § 83.

Joh. Schmidtii partibus stare, cum judicat [1]) hoc unicum esse apud tragicos exemplum epitheti nomen et participium activum sine ulla casuum conjunctione in unum attributum contrahentis. Jubet enim vir doctus *πατροκτόνος* hoc loco credere positum esse pro *ὁ πατὴρ κτείνων*, expliccuiationi manifesto compositionis leges refragantur. Nec Elmsleyus difficultates removit, cum adnotaret : quemadmodum hic *παιδοκτόνον πατρὸς χεῖρα* per abusionem *πατροκτόνον χεῖρα* appellavit poeta, ita in Hipp. 68 *εὐπατέρειαν αὐλάν* dixit pro *εὐδαίμονα πατρὸς αὐλάν*. Inter utrumque enim locum si revera eadem ratio intercederet, non *πατροκτόνος* sed *κτανόπατρος* (sit venia huic voci) epitheton sonare deberet. Quae cum ita sint facere non possum, quin corruptum esse locum existimem; scribendum autem proposuerium, ut aliquam saltem illi opem afferam : *ἥπερ μ' ἔσωσας ἐκ χεροκτόνου πατρός* i. e. quae me a patre eripuisti manu interficiente; — *μητροκτόνος* : El. 975 *μητροκτόνος νῦν φεύξομαι*; cf. Or. 587; de J. T. 1200; Or. 833*, 1649; Troad. 363 (§ 83) inspicias. — De *θηροφόνος* Hel. 154 cf. § 81 p. 164.

d) Restant epitheta, quorum priores sedes stirpibus σ conclusis occupantur; sunt : *ἀνθεσφόρος* : Bacch. 703 *στέφανος μίλακος ἀνθεσφόρου*; cf. J. A. [1544]; — *σακεσφόρος* : Phoen. 139 *σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοί*; — *τελεσφόρος* : El. 1132 *παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον θύσω*, quae Weilius interpretatur : *ὡς θύσω δεκάτην παιδός*, *affin que je célèbre par un sacrifice le dixième jour de la naissance de l'enfant;* idem epitheton occurrit etiam Phoen. 69 *τελεσφόρους εὐχάς* *exitium adducentes, efficientes preces*; cf. v. 641*. — *τευ-*

---

[1]) in ejus libri, qui est „de epith. comp. in trag. Graeca usurpatis“ (Berolini 1865) p. 21.

χεσφόρος : Suppl. 654 *τευχεσφόρον λαόν*; cf. Rhes. 267; sed substantivum est *τευχοφόρος* Rhes. 3; — *φαεσφόρος* : Hel. 629* *ἐν μακρᾷ φλογὶ φαεσφόρῳ* i. e. *multis ex diebus*. — *ἀκεσφόρος*, *remedium habens* : Jon. 1005 *σταλαγμὸν αἵματος ἀκεσφόρον νόσων*; — *μελῳδός* (= *μελο-ᾳδός* pro *μελεσ-ᾳδός*) : Rhes. 351* *τᾶς μελωδοῦ Μούσας*; cf. v. 393; J. A. 1045* (§ 83). — His acceacedunt *γηροβοσκός* : Suppl. 923 *γηροβοσκὸν ἔχουσα παῖδα*; cf. v. 1436; et *γηροτρόφος* : Alc. 668 *φίλον γηροτρόφον*.

3. *Priora membra adjectiva sunt.*

In epithetis huc referendis adjectiva neutrorum semper sensum habent pro substantivis usurpatorum; sic in : *δημιουργός* [1]) : frg. 132/4 *μόχθους μοχθοῦσι, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ*; cf. frg. 1045/7; — *πανοῦργος* : Andr. 937 *πανούργων λαλημάτων*; cf. Heracl. 947; Hipp. 1400; Jon. 1279; Cykl. 442. — *πολυκτόνος* : Or. 1142 *ἁ πολυκτόνος Ἑλένα*; cf. Hel. 198*; Heracl. 217; — *πολυφόνος* : Her. fur. 420* *τὰν πολυφόνον κύνα Λέρνας*; cf. Rhes. 62, 465*; — *πολυφθόρος* : Phoen. 1022* *Καδμείων πολυφθόρος ἁρπαγά*; — *ὠμοφάγος* : Bacch. 139*; frg. 475 a/12 (§ 83); — *κακοῦργος* : Bacch. 232; El. 219, 953; Jon. 832, Or. 772*, 1408*; Troad. 968; frg. 209, 272; — *θεσπιῳδός* (=*θεσπιο-ᾳδός*) *divina canens* : Hec. 677 *τῆς θεσπιωδοῦ Κασάνδρας*; cf. Hel. 145, 515*, 859; Med. 668. Vocabulum decompositum est; nam *θέσπιος* pro *θεσο-σπ-ιο-ς* positi membro priori radicem *θες orare*, secundo autem radicem *σεπ dicere* subesse Curtius me docuit [2]); initio igitur

[1]) De formatione vocis *δημιουργός* et similium, ubi prioris membri *o* servatur quamquam alterum a vocali incipere videtur Fritschius agit, Curt. Stud. VI. p. 114.

[2]) Gr.[4] p. 461, 505, 509. Extremo loco ostendit vir doctissimus, vocem *θεός* (√ *θες*), si sensum spectas, prorsus Homerico respondere *πολυάρητος* (ζ 280), = *der vielfach Angeflehte*.

valet *θέσπιος* : *ab implorato* (scil. deo) *dictus, in mentem datus*, et *θεσπιῳδός* est qui res a deo in mentem datas canit.

§ 18. Secunda membra suffixo *ta=το, τη* formata sunt. (§ 10.)

Primo loco eorum procedat series, quorum in fine *το* conspicitur; sunt epitheta :

ὀφθαλμότεγκτος oculos madefaciens : Alc. 184 *πᾶν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι*; — *λαιμότμητος jugulatus* (cf. *λαιμότομος* § 17, 1) : Phoen. 455 *τὸ λαιμότμητον κάρα Γοργόνος*; eodem sensu habes *λαιμοτόμητος* frg. 122* (§ 82); — *βούθυτος* : Alc. 1156*; Hel. 1474*; Jon. 664, de quibus in §§ 85, 86 dixi; — *πολύκτητος multa possidens* : Andr. 768* *πολυκτήτων δόμων*; — *πολύθυστος* : Heracl. 777* (§ 82); *πολύθυτος* : J. A. 185* (§ 85); — *αὐτεπάγγελτος se ipsum offerens* : Her. fur. 706 *ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν*; — *αὐτόματος ultro se amovens* : Bacch. 447 *αὐτόματα δ' αὐταῖς δεσμὰ διελύθη ποδῶν*; cf. Hel. 719; J. T. 1166, 1167; Cycl. 647.

Jam me ad epitheta converto *τη* conclusa :

ξενοδαίτης homines peregrinos devorans : Cycl. 658* *θηρὸς τοῦ ξενοδαίτα*; — *ξενοδαίκτης* : Her. fur. 391* *Κύκνον ξενοδαίκταν*; — *ξειναπάτης hospites decipiens* : Med. 1392* *τίς δὲ κλύει σοῦ τοῦ ξειναπάτου*; cf. Troad. 866; frg. 669. — *ἀγροβάτης agrum ingrediens* : Cycl. 54* *Κύκλωπος ἀγροβάτα*, ubi varia lectio exstat *ἀγροβότα*; eodem loco etiam *μηλοβότης* Polyphemus nominatur; — *ναυβάτης navem ingrediens* : Hipp. 1221 *ναυβάτης ἀνήρ*; cf. J. A. 294; Hipp. 155*. — *ἀρκυστάτης* : Or. 1421* (§ 83); — *γαλακτοπότης* : El. 169* *γαλακτοπότας ἀνήρ*; — *μητροφόντης* : Or. 479 *ὁ μητροφόντης ὅδε δράκων*; cf. v. 1424*; — *θηραγρεύτης* : Bacch. 1020* *ὦ Βάκχε, θηραγρεῦτα Βακχᾶν*. — *κυναγέτης* : Bacch. 1189* (subst.); — *πανδερκέτης* : El. 1177* *Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν* (§ 2); — *πανόπτης* : Phoen. 1115 (§ 76).

Subjungere his liceat, in quibus forma genuini *τα* suffixi mutilata apparet (§ 10) : *ἀνδροβρώς* : Cycl. 93 *Κυκλωπίαν γνάθον τὴν ἀνδροβρῶτα*, ubi codicum lectio est a librariis jam correcta *ἀνδροβῶτα*; de Her. fur. 385 et frg. 541 § 83 exposui; — *ὠμοβρώς* *crudos cibos edens* : Her. fur. 889* *λυσσάδες ὠμοβρῶτες δίκαι*; intellegendae sunt Furiae, quae cum avibus rapacibus non inepte conferuntur.

§ 19. Secunda membra suffixo *ες* formata sunt.

θεοσεβής : Alc. 605* *θεοσεβῆ φῶτα*; cf. J. T. 268; — *πεδοστιβής*, *terram calcans, pulsans* : Hel. 1516 *πτεροῖσιν ἀρθεῖσ' ἢ πεδοστιβεῖ ποδί*; cf. Med. 1123; Rhes. 254*, 763 (§ 75); sensu autem caret quod frg. 676 exhibetur *ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς θάλασσα*, ubi vereor ne sit *ποδοστιβής* i. e. *pedibus non pulsandus* scribendum; — *στερνοτυπής* : Suppl. 604* (§ 83). In his priores semper sedes stirpes in *ο* desinentes obtinere videmus; nec major est eorum numerus, quorum thematibus stirpes in *α* cadentes subsunt; huc pertinent : *ἁμαξοπληθής* : Phoen. 1158* *λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ ἁμαξοπληθῆ*, quod recte jam a scholiasta explicatur : *δυνάμενον πληρῶσαι ἅμαξαν*; — *ψυχορραγής* : J. T. 1466 *γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς*; — *γαπετής* *in terram prolapsus*, ubi themate locus exprimitur, quo est verbalis membri actio directa : Phoen. 668*, de quo § 76 evolvas, ubi dixi etiam de *γονυπετής* : Phoen. 293*. — Dentalem stirpem in solo habes *ὀμματοστερής* *oculis privans* Aesch. Eum. 940 *φλογμὸς ὀμματοστερής*; sed idem valet *oculis privatus* Phoen. 327* *ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερής*; loco igitur Euripideo prius membrum accusativi relationis sensu pendet de pedisequo. — Ab his segrego, quia adulterinum est compositum nec ipsi quidem Euripidi, sed posterioris aetatis poëtae debetur, *νουνεχής* : frg. [1117/48] *ὅστις ἂν γ' ᾖ νουνεχής*. — Extremo loco profero *αὐτοσφαγής* *semet ipsum inter-*

ficiens : Phoen. 1316 ὃν αὐτοσφαγῆ ἐκόμισ' ἐν χεροῖν; — et αὐτοκρατής : Andr. 842* φρενὸς αὐτοκρατοῦς.

His nonnulla adnectere placet, quorum in fine alia suffixa apparent :

παιδολέτειρα (pro παιδ-ολε-τερ-ια) : Med. 849* σὲ τὰν παιδολέτειραν; — πάντολμος *omnia audens, audax* : Suppl. 1075* τὸ πάντολμον ἔργον ὄψει τάλας; — τεθριπποβάμων : Or. 989* τεθριπποβάμονι στόλῳ.

§ 20. Suffixa in antecedentium paragraphorum exemplis praeter λαιμότομος, λαιμότμητος, ὀμματοστερής sensu semper activo secundis membris adjuncta erant; sed iisdem etiam passivam notionem tribui posse vocabulis satis e priore hujus capitis parte notum est. Hoc igitur ubi in dependentiae fit compositis, themata dativo (locativo, instrumentali) transferenda sunt. Sed non raro accidit, ut etiam activo suffixorum sensu themata tamen vim et potestatem dativi habeant. Quare pro hoc discrimine duas nunc epithetorum particulas statuere licet.

2.

Priora membra dativo vertenda sunt.

a. Suffixa activo sensu secundis membris accedunt.

§ 21. Epithetorum in fine suffixum *o* apparet.

1. *Themata stirpes sunt vocali littera terminatae.*

Ταυροπόλος : J. T. 1457 Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν *deam in Taurorum agris deversantem*; — δημήγορος : Hec. 254 (§ 81); — ξιφοκτόνος : Hel. 353* (§ 86); — θυηπόλος : Calchantis epitheton J. A.

746; — *βοηδρόμος exorto clamore accurrens i. e. subvenien*
Heracl. 339 *πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος*; cf. Or. 1290* *ποδὶ βοηδ(*
μῳ ὁρμήσας, quod e poetarum notissima unam notionem p
ribus vocabulis circumscribendi consuetudine ad idem re(
ac si *βοηδρόμος ὁρμήσας* Euripides scripsisset; praeterea *βοηδ(*
μος investigavi in Or. 1571 (§ 83); Phoen. 1432; — *γαπ*
νος in terra laborans, unde agricolae notio facile oriri potu
Suppl. 420 *γαπόνος δ'ἀνὴρ πένης*; — *μονοσπόλος* : Pho(
1499* (§ 79); — *νυκτίβρομος* : Rhes. 552* *νυκτιβρόμου σύρι*
γος; — *μαντιπόλος* : Hec. 121* (§ 79); — *δακρύρροο*
Suppl. 773 (§ 85); Her. fur. 98 (§ 83). — Casus forma (
paret in *δοριπόνος hasta laborans*, quo militis notio circu
scribitur El. 479* *ἄνακτα δοριπόνων ἀνδρῶν*; cf. J. A. 77
(§ 72); — et *ναυσιπόρος* : Rhes. 48* *ναυσιπόρος στρατία*, q
Graecorum exercitus *navibus* Trojam *vectus* indicat
de J. A. 172* cf. § 72.

2. *Themata stirpes sunt in consonam exeuntes.*

χειμάρροος hiberna aqua fluens : Bacch. 1093 *διὰ χειμο*
ρου νάπης; cf. Troad. 449* (§ 76); — *στομαργός* : Med. 5
(§ 83) *ὀρέσκοος in montibus latibula habens* : Hipp. 127
ὀρεσκόων σκυλάκων; cf. Cycl. 247 (§ 83); forma epitheta H
merica est *ὀρεσκῷος* (*Α* 268, *ι* 155), quae servato *ι* s
scripto paulo clarius radicis *κι* [1]) vestigia prae se fert qu
quod ex eadem illa profectum est vocabulum *κώμη*. Sed ut
que ea repraesentatur radicalis vocalis amplificatio, quae Sa
scritico respondet Vṛddhi. — Extremo loco Nauckii affe
conjecturam *ὀρειδρόμος* : Bacch. 986* *Καδμείων μαστὴρ ὀρε*
δρόμων, pro corrupto librorum *ὀριοδρόμων*; eandem voce
in fine Iphigeniae Aulidensis [v. 1593] inveni (cf. § 47).

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 145.

§ 22. Comprehendimus hac paragrapho epitheta suffixis *το*, *τη*, *ες*, *μον* terminata. Ac primum quidem in *το* cadunt : *ἀνθεμόρρυτος* : J. T. 634 *ἀνθεμόρρυτος γάνος μελίσσης*, quo mellis notio suavissime circumscribitur (§ 2); — *οἰνοπλάνητος* : Rhes. 363* (§ 73); — *κωδωνόκροτος* : Rhes. 384; — *αἱματόρρυτος* : J. A. [1515*], de quibus in § 83 dixi; — *ἀρείφατος bello occidens* : Suppl. 603*; Rhes. 124 (§ 79). — *τροχήλατος rotis agitans* : J. T. 82 *τροχηλάτου μανίας*; —

Pauca his subjungo, quae *τη* concluduntur : *δημοχαριστής populo gratificans* : Hec. 132* *δημοχαριστὴς Λαερτιάδης*; — *οὐριβάτης* : El. 170 *ἀνὴρ Μυκηναῖος οὐριβάτης*; cf. frg. 775/25*.

Paulo major eorum est numerus, quorum in fine *ες* apparet; sunt :

θεομανής : Or. 79, 845 (§ 77). — *αἱματοσταγής* : Suppl. 812* *τῶν δυσπότμων σώμαθ' αἱματοσταγῆ*; cf. frg. 386/2, 863 (§ 83); breviorem formam *αἱμοσταγής* in frg. 388/3 invenies; — *δοριμανής* : Suppl. 485 *οὐκ ἄν ποθ' Ἕλλας δοριμανὴς ἀπώλλυτο*, ubi Nauckius proposuit *δορικανής*; — *δοριπετής* : Andr. 653; Troad. 1003 (§ 76); idem significat *δορυπετής* : Cycl. 305, ubi justum thema, nec vero casus forma priorem sedem obtinet.

Suffixo *μον* terminatur unicum *ἀσπιδοφέρμων clipeo se alens* (scholiasta : *ἀσπιδοθρέμμων*) : Phoen. 796*, quo loco *Σπαρτῶν γέννα* appellatur *ἀσπιδοφέρμων*. — Quod in Bacch. 1018* habes *πυριφλέγων* (*ὁρᾶσθαι λέων*) nescio an sejunctim sit scribendum *πυρὶ φλέγων*. — Ad extremum suffixum *α* (*η*) [1]) conspicitur in *χρυσορόης* : Bacch. 154* *Τμώλου χρυσορόου χλιδᾷ μέλπετε τὸν Διόνυσον*.

---

[1]) De hoc Meyerus dicit, Curt. Stud. V p. 102.

b. Suffixa passivo sensu secundis membris accedunt.

§ 23. Desinunt epitheta in suffixum *o*.

1. *Themata stirpes sunt in vocalem cadentes.*

θεόγονος a deo paratus : Or. 346* *θεογόνων γάμων*; — *Ἡφαιστόπονος* : J. A. 1072* *ὅπλων Ἡφαιστοπόνων*; — *θεόσπορος* : frg. 107 *γέμουσα κύματος θεοσπόρου*; — *κεραυνόβολος* Bacch. 598* *ἄν ποτε κεραυνόβολος* (sc. *Σεμέλη*) *ἔλιπε φλόγα Δίου βροντᾶς*; — *λιθόβολος* : Phoen. 1063* (§ 71). — *ἀστραπήφορος fulmine adlatus* : Bacch. 3 *Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί*; — *βυρσότονος cute obductus* : Bacch. 124* *βυρσότονον κύκλωμα*, quo tympani notio circumscribitur. — Adulterinum est, quia dativus pluralis in priore membro apparet, *ναυσίπομπος navibus missus* : Phoen. 1712* *πομπίμαν ἔχων ἔμ' ὥστε ναυσίπομπον αὔραν*; membrum igitur antecedens dativi commodi sensum habet, quod rarius in compositione usu venit.

2. *Themata stirpes sunt consona terminatae.*

Διόβολος : Alc. 128* (§ 72). — *Διόγονος* : Hipp. 560* *Διογόνοιο Βάκχου*. — *ὀρνιθόγονος* Or. 1386* (§ 72); — *κεροῦλκός* (pro *κερο-Fελκός*) : Or. 268 *δὸς τόξα μοι κεροῦλκά* i. e. *arcum cornibus intentum*; activam ejusdem epitheti notionem investigavi in Soph. frg. 738, ubi Trojani appellantur *φίλιπποι καὶ κεροῦλκοί*, secundum Plut. Moral. p. 640 a.

§ 24. Secunda membra suffixo *το* (*τη*) formata sunt.

1. *Themata vocali littera concluduntur.*

ἀργυρώνητος, argento emptus : Alc. 676 *τίν' αὐχεῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν*; — *θεήλατος a deo missus* : Andr.

351 *συμφοραὶ θεήλατοι*; cf. Jon. 1306 (§ 79), 1392, Or. 2; frg. 447. — *θεοπόνητος a deo effectus* : Hel. 584 *θεοπόνητ' ἔχεις λέκτρα*; cf. Troad. 953. — *ἱππόκροτος* : Hel. 207* *ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα γυμνάσιά τε Εὐρώτα*, ubi stadium, hippodromium intellegendum est; cf. Hipp. 229*. — *κρυσταλλόπηκτος* : Rhes. 441 *φυσήματα κρυσταλλόπηκτα quasi glacie concreti venti h. e. cum nivibus mixti* [1]). — *λινόδετος* : J. T. 1043 *χαλινοὶ λινόδετοι frena lino vincta*; sed circumscribuntur funes ancorarii. — *μυρόχριστος, unguento perunctus* : Cycl. 501* *ἔχων ἑταίρας μυρόχριστος βόστρυχον*; — *πυθόχρηστος a Pythio deo praedictus* : Jon. 1218 *ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας*; — *ταυρόδετος* : frg. 475*a/7 *ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσα*, quo loco propter sensum parum perspicuum Herwerdenus *στερροδέτῳ* conjecit; — *φυλλόστρωτος foliis consperus* : Rhes. 9* *χαμεύνας φυλλοστρώτους*; — *χρυσήλατος* semper fere ornans est epitheton (§ 58); sed idem necessarium est Jon. 25 *ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ νόμος τις ἐστιν ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις τρέφειν τέκνα*. Similis condicio est voci *χρυσοκόλλητος*, quae orationis solum ornatui inservit in § 58 exemplis; huc autem referenda sunt verba *πέλτης δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκόλλητος τύπος ἔλαμπε* Rhes. 305. — *αἰχμάλωτος* : Andr. 908 *τὴν αἰχμάλωτον Ἕκτορος ξυνευνέτιν*; cf. v. 583, 871, 932, 1243; El. 1008; Heracl. 695; J. T. 585; Troad. 35; — *θαλασσόπλαγκτος* : Hec. 782 *θαλασσόπλαγκτόν γε sc. νὶν ἐκβάλλει*. — *νυκτίφαντος noctu visus, apparens* : Hel. 570 *οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Εἰνοδίας μ' ὁρᾷς*; — *πυρίφλεκτος* : Jon. 195 *πανὸν πυρίφλεκτον*. — *ναύφρακτος navibus circumsaeptus* : J. A. 1259 *στράτευμα ναύφρακτον*. — Manifesta est dativi forma in *δορίκτητος* : Andr. 155 *δορίκτητος γυνή*; cf. Hec. 478*, ubi v. l. est *δορίληπτος*; — *δοριθήρατος* : Troad. 574* *σκύλοις Φρυγῶν δοριθηράτοις*; cf. Hec. 103* (§ 76); — *δηιάλωτος* : Andr. 105* (§ 76). — Claudat agmen *αὐθαίρετος*

---

[1]) Sic Schirlitzius locum vertit l. c. p. 78.

ultro susceptus : frg. 294/4 νόσοι αὐθαίρετοι; cf. frg. 340/3, 1015; Suppl. 931.

2. *Themata a stirpibus profluxerunt consona terminatis.*

ἁρματήλατος : Her. fur. 1297 τὸν ἁρματήλατον Ἰξίονα; — αἱμόρραντος: Alc. 134* αἱμόρραντοι θυσίαι; cf. J. T. 225* (§67); — ῥακόδυτος : Rhes. 712* (§ 83), cujus priori membro stirpem ῥακες subesse primo quidem obtutu vix aliquis invenerit. — Dativus apparet in οὐρίθρεπτος : Hec. 205* σκύμνον ὥστ' οὐριθρέπταν.

Restat unicum, cujus in fine τη conspicitur : γηγενέτης : Jon. 1466* ὁ γηγενέτας δόμος, quibus verbis Erechtheidae a choro significantur.

§ 25. Secundis membris suffixum ες accedit.

1. *Themata in vocalem litteram exeunt.*

ἐλαιοφυής *oleïs obductus* : Jon. 1480* τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον; intellegenda est Atheniensium Acropolis; — θεοστυγής : Troad. 1213 ἡ θεοστυγὴς Ἑλένη; cf. Cycl. 396, 602; — κενταυροπληθής : Her. fur. 1272 (§ 79); — Καδμογενής : Phoen. 808* (§ 75). — Λατογενής : Jon. 465* παῖς ὁ Λατογενής; — μυριοπληθής : J. A. 571* (§ 79); — πετρορριφής, *de saxo dejectus* : Jon. 1222 πετρορριφῆ θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν; — σιδηροβριθής *ferro oneratus* : frg. 535 σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον; — ξιφήρης. *gladio instructus* : Andr. 1114 ξιφήρης λόχος; cf. El. 225; Or. 1272*, 1346; Phoen. 363; Jon. 1258*; — τοξήρης : Alc. 35 τοξήρης χείρ; cf. Rhes. 226*; Her. fur. 188, 1063* (§ 83). — γηγενής : Bacch. 264 Κάδμου τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν; cf. v. v. 996*, 1016*, 1025; Her. fur. 4; J. A. 259*; Jon. 20, 987 (§ 83), 1529; Cycl. 5 (§ 83); Phoen. 931, 935; — Θηβαγενής : Suppl. 136* Πολυνείκει τῷ Θηβαγενεῖ; — πετρηρεφής *rupibus confornicatus* : Jon. 1400

Μάκρας πετρηρεφεῖς; cf. Cycl. 82; — *κωπήρης remigio instructus* : Troad. 160* *κωπήρης χείρ*; cf. Hel. 1381; — *πυριγενής* : frg. 937* *πυριγενὴς δράκων*; cf. Or. 820*.

2. *Themata stirpes sunt consona terminatae.*

Διογενής, Minervae epitheton Hel. 25 *Διογενὴς παρθένος*; cf. Troad. 526*; Andr. 1195*; Med. 1258*; — *γυναικοπληθής mulieribus impletus* : Alc. 952 (§ 83); — *Φοινικογενής* : frg. 475/1*a *Φοινικογενοῦς τέκνον Εὐρώπης*; — *ὀδοντοφυής* : Phoen. 821* *ὀδοντοφυὴς γέννα*; sic Sparti vocantur e dentibus a Cadmo satis exorti; — *φρενήρης* : El. 1053 *γυναῖκα, ἥτις φρενήρης*; cf. Heracl. 150: — *λεχήρης* : Phoen. 1541* *τί μ'ἐξάγεις εἰς φῶς λεχήρη.* — Denique profero, quamquam valde obscurum est, *διιπετής* : Bacch. 1267 *διιπετέστερος ὁ αἰθὴρ ἐστιν*, quocum cf. Rhes. 43* *διιπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖς σταθμά* et frg. 812 *δμωσὶν δ'ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διιπετῆ κτεῖναι*, quem locum corruptissimum esse nemo non intellegit [1]). Nec tamen de hoc sicut de misero illo *διιπετής* certum judicium facere ausim, quamquam sensum, qualis duobus quidem locis prioribus postulari videtur, recte jam Et. M. auctorem [2]) perspexisse credo contendentem *διιπετής* valere [3]) *διαυγής*. Cum illo autem confundendum non est quod item fere sonat *διοπετής de coelo delapsus* : J. T. 977 *διοπετὲς λαβεῖν ἄγαλμα*; cf. frg. 961.

§ 26. Reliquum est, ut hac paragrapho pauca quae exstant epitheta comprehendam aliorum suffixorum ope formata; his adjungam deinde, quae in priore sede adjectiva exhibent.

---

[1]) *δμωσὶν δ'ἐμοῖσιν εἶπον ὡς καυτήρια ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διιπετῆ θεῖναι* conjecit Valckenarius.

[2]) p. 275 e. 14.

[3]) Copiosius de hoc epitheto Roedigerus disputat, l. c. p. 47, 48; sed ne illum quidem dubiae vocis origini quidquam luminis attulisse video.

Ac primum quidem *αἰχμαλωτικός* legitur Troad. 871 *δόμοις τοῖσδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς*; femininum autem *αἰχμαλωτίς*, in quo uberior fuit Euripides, hisce locis occurrit : Hec. 1016, 1096*, 1120; Andr. 962, 1059; Phoen. 185*, 564. — Caret suffixo *οἰστροπλήξ* *furore incitatus* : Bacch. 1229 *Αὐτονόην Ἰνώ θ' ἅμα οἰστροπλῆγας*.

Procedant jam quae ab adjectivis incipiunt (§ 13) : *ἰσάδελφος* : Or. 1015* *Πυλάδης ἰσάδελφος ἀνήρ*; — *ἰσόνεκυς* : Or. 200* *ὀλόμεθ' ἰσονέκυες*; — *ἀξιόθρηνος* : Alc. 904* *ᾧ κόρος ἀξιόθρηνος ὤλετο*; — *ἀξιόχρεως* : Or. 957 *ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεός*; quod Weilius explicat [1]) : *le dieu, auquel je puis m'en référer, n'est-il pas un garant d'une assez grande autorité pour me laver de la souillure?* — *ἀξιοπενθής* : Hipp. 1465* *τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς φῆμαι μᾶλλον κατέχουσι.* — *ἀπειρόκακος* : Alc. 927* *σοὶ ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ' ἄλγος.* — His propter similem naturam subjungo *μονομάτωρ* *matre privatus* : Phoen. 1517* *τίς ἄρ' ὄρνις μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός*; simplex etiam *μόνος* analogiam sequens adjectivorum privationem exprimentium cum genetivo Sophocles conjunxit Aj. 510 *σοῦ μόνος* [2]) — Denique Seidleri conjecturam nomino eamque, ut videtur, probabilissimam *ἐρημόπτολις*, quod ille scribi jubet Troad. 603* *ἐρημόπτολις μάτηρ ἀπολείπεται ὑμῶν* pro librorum *ἔρημος πόλις*. Dubito autem de voce *ἐχθρόξενος*, quae minoris pretii codicibus exhibetur Alc. 558, ubi Kirchhoffius quidem, prioris manuscriptorum classis patronus, scripsit : *δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς κακοξένους*; sed ad sensum cum hoc non minus quam illud quadret, tota haec quaestio de sententia pendet, quam quis de auctoritate codicum sibi informaverit. Attributivum *κακόξενος* praeter hunc locum non invenitur nisi in Hom. *υ*. 376, sicut in

---

[1]) a. l.

[2]) De hoc Meyerus disputat, Curt. Stud. V p. 15 quocum Clemmii verba conferas, Stud. VII p. 88.

posteriorum scriptorum operibus; ἐχθρόξενος jam ante Euripidem item pro dependentiae composito Aeschylus usurpavit Prometh. 727, Sept. 603.

III.

Attributiva.

§ 27. Inter attributiva ceterasque compositorum classes quale discrimen intercedat subtilius hic persequi vix opus erit, quia multi viri docti tam accurate in hac materia versati jam sunt, ut nihil addendum videatur. Sed de dividendi ratione paucis exponendum est, quam sequentes exempla postea enumeraturi sumus. — Ac, ne nimis haec commentatio extendatur, meam statim sententiam proferam. Totam igitur attributivorum copiam in duas partes pro eo distribuere licet, quod membra illorum secunda simplicium, quae ipsis subsunt, aut integram aut mutatam formam exhibere videmus. Tale autem discrimen hoc ipso loco non primum nos memorare invenies si § 13 inspexeris; sed in memoriam tibi revoces, jam supra nos attributivorum potissimum illud proprium esse contendisse. Nec cuiquam mirum hoc videbitur, modo consideret, secunda horum membra semper nominalia esse, nunquam verbalia.

Quae de mutatis simplicium formis et hujus paragraphi initio et § 13 diximus, ea non prorsus erudite expressa erant, sed cotidianum paene loquendi usum redolere videntur; quare nunc ad artem et praecepta quodammodo totam hanc rem revocare conemur. Itaque primum dicendum est, quas stirpes in secunda epithetorum sede a simplicium formis recedere videmus, eas aut mutilare sua suffixa, aut abicere abjectorumque locum novis explere, aut suis suffixis nova

insuper adjungere suffixa. Cui rei luculentissimum testimonium stirpes potissimum dentales sunt; nam in compositis, qualia sunt *ποικιλοδέρμων*, *πολυκτήμων*, *ἀσχήμων* similia, manifestum est in locum genuini *ματ* suffixi *μον* successisse. Contra principale *ματ* plerumque ita mutilari solebat, ut sola *μ* littera relinqueretur, qua non contenta lingua novum *o* suffixum addere in usu habebat. Quod elucet e *πολυώνυμος* (*ὠνυ-ματ*), *δίβαμος* (*βη-ματ*), *πολύσπερμος* (*σπερ-ματ*) aliis. Denique servato etiam suffixo nova tamen terminatione usitata stirps nominalis augeri potuit, cujus rei pro exemplis habeas *τρισώματος*, *δυσείματος*, *ἐνάρματος* similia. — Ut in dentalium stirpium forma mutanda lingua versari solebat, ita etiam in aliarum.

Restat, ut causam quoad ejus fieri potest exponam, cur in secunda compositorum sede modo mutare, modo integras retinere simplicium formas lingua in consuetudine habuerit. Itaque summum quidem momentum ei hominum studio tribuendum erit, ex quo, quae diverso sensu ad eundem fontem redeunt, ea oculis etiam ut externa specie diversa repraesentare ament. Notum enim est, id quod ipsum jam nomen indicat, attributiva semper esse attributa. Hanc vero eorum potestatem non raro omnino non persentisceres, nisi substantivis ipsa essent addita. Sic *κακοδαίμων* per se quidem nihil valet nisi : *malus daemon* (Ar. Equ. 113); sed adjecto substantivo (velut *ἀνήρ*) adjectivum illud esse unusquisque statim intellegit. Quare, ut per se quoque compositorum vis et notio primo obtutu pernosceretur neque attributiva cum eis, quae ipsis subsunt, determinativis communem haberent speciem externam, praesertim in hoc compositorum genere in mutandas simplicium formas grassatos esse Graecos observari licet.

Sed alterum momentum accedebat nec id quidem contemnendum. Non omnes enim substantivorum terminationes pariter idoneae videbantur, quibus, si in secunda compositorum sede ipsa apparebant, singuli trium vel duorum certe

generum casus efficerentur. Quare etiam hanc ob rem non raro optanda videbatur simplicium forma paululum immutata. Nunc vero ex hoc desiderio ipsi linguae magnum quoddam lucrum redundabat; ubicunque enim propter incommodas terminationes formae simplicium integrae ferri non poterant, aptissimum quemque compositi exitum sibi eligere illi licebat. Hic autem -*ος*, -*ον* esse videbatur, quem prae ceteris creberrime adhibitum invenies. Inde etiam explicatur, quod ipsis in *ο* desinentibus stirpibus semper fere eadem est in compositione species externa, quae erat simplicibus (sed cf. § 35).

Haec etiam ad epitheta quadrant Euripidea.

A.

Secunda membra simplicium formam exhibent integram.

§ 28. Epitheta e duobus substantivis constant.

1. *Secundum epithetorum locum stirpes vocali littera conclusae obtinent.*

χρυσόμαλλος ex auro factam i. e. auream pellem habens: El. 725* *τὰν κερόεσσαν χρυσόμαλλον ποίμναν* (§ 2); cf. Or. 998* (§ 72). — *χρυσοστέφανος* : Jon. 1085* *τὰν χρυσοστέφανον κόραν*; intellegenda est Proserpina. — *χαλκίοικος*[1]) : Hel. 245* *χαλκίοικον ὡς Ἀθάναν μόλοιμι*; cf. v. 228*.

2. *Membra secunda stirpes sunt in consonam cadentes.*

γοργώψ Gorgonis caput continens; sic Minerva super

---

[1]) De debilitato prioris stirpis exitu Clemmius agit, Curt. Stud. VII p. 27 quocum cf. Roedigerum, l. c p. 40, 41.

Orestis caput aegida protendens appellatur *γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον* El. 1257. — *χιονόχρως* : Hel. 216* *Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος χιονόχρως κύκνου πτερῷ* (§ 2). — *κυανόχρως* : Phoen. 308*; Hel. 1502* (§ 72). — *ἀελλόπους* *venti quasi pedes habens* : Hel. 1314 *κοῦραι ἀελλόποδες*. — *ταυρόπους* : J. A. 275* *σῆμα ταυρόπουν*; sic Alpheï imago nominatur, quia signum est navium Nestoris. Taurus enim quasi symbolum erat fluviorum fecunditatem terrae tribuentium, qua re Acheloi significatio *ἐναργὴς ταῦρος* Soph. Trach. 11 explicatur. Graecos autem imitatus est Horatius Carm. IV 14, 25 „sic tauriformis volvitur Aufidus". — *χαλκόπους* : Suppl. 1197 *τρίπους χαλκόπους*. — *λεοντόπους* : frg. 544 (§ 76). — Ad extremum profero *χειροδράκοντες*, quo Furiae indicantur El. 1345. Weilius quidem vertit [1]) : *armées de serpents, qui leur servent, en quelque sorte, de mains*; sed Schirlitzio assentior magis perspicuum fore epitheti sensum contendenti, si mutato membrorum ordine haberemus *δρακοντόχειρες* [2]).

§ 29. Priora membra sunt adjectiva.

1. *In secunda epithetorum sede stirpes apparent in vocalem desinentes.*

ἁβρόπλουτος : J. T. 1148* (§ 85). — *βαρύθυμος* : Med. 176* (§ 76). — *βαρύποτμος* : Hec. 608* *βαρύποτμον ἄνδρα*; cf. Hipp. 827*; Phoen. 1345* (§ 76). — *δασύμαλλος* *denso vellere obsitus*; Cycl. 360 *δασυμάλλῳ ἐν αἰγίδι*. — *ἰσήρετμος* : J. A. 242* *Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι νᾶες ἕστασαν πέλας*, quo recte naves intellegi Klotzius perspexit, quae simili remigio atque illae Phthioticae (v. 237) fuerint; nam ex Homerico navium catalogo (*B* 568) sequitur majorem fuisse Argivarum

---

[1]) a. l.

[2]) l. c. p. 36.

quam Phthioticarum navium numerum. Errat igitur Weilius, quod *ἰσήρετμος* hoc loco ad sensum *ἰσάριθμος* redire judicat. — *ἰσόψηφος par in ferendis suffragiis* : Suppl. 353 *κατέστησ' αὐτὸς τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.* — *καινότροπος* : frg. [1117/49] *καινότροπος ὁ μῦθος.* — *κακόποτμος* : Hel. 694* *ἐμὲ κακόποτμον.* — *κακόγαμβρος* : Rhes. 260* (§ 85). — *καλλιστέφανος* : Bacch. 376* (§ 84). — *καλλίχορος* : Phoen. 786* (§ 72); Her. fur. 690*; frg. 462*/6 (§ 86). — *λεύκιππος* : Hel. 639* *κόροι λεύκιπποι*, quo Dioscuri significantur; cf. Pind. Pyth. IV. 117. — *λευκόπωλος* : Phoen. 606* *θεῶν τῶν λευκοπώλων* (§ 2). — *μελάμπεπλος* : Or. 457 *δεῦρ' ἁμιλλᾶται ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος.* — *μονόπεπλος* : Hec. 933* *λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος λιποῦσα.* — *ὀξύθυμος* : Med. 319 *γυνὴ ὀξύθυμος*; cf. Or. 1198 (§ 76). — *πάνδημος* : Bacch. 227 *πανδήμοισι στέγαις tecto totum populum recipiente, continente*; cf. v. 444; sed de Alc. 1026 § 82 inspicias. *πάγκληρος* : Jon. 1542 *παγκλήρους δόμους i. e. domum fundum amplectentum, vel potiusdomum, cujus cum possessione conjuncta simul est totus fundi possessio.* — *πολύβροχος* : Her. fur. 1035* (§ 72). — *πάγχρυσος* : Jon. 1427, ubi cum Herwerdeno et Hartungio non dubito Piersoni conjecturam recipere : *δράκοντε μαρμαίροντε παγχρύσῳ γένυι*, quam ille pro librorum *δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένυι* proposuit. Ipsum autem *παγχρύσῳ* videas ne ornans hoc loco epitheton esse existimes; immo necessarium id esse elucet e. v. 25; praeterea *πάγχρυσος* inveni Med. 5, 480. — *πανώλεθρος* : El. 86 *ἡ πανώλεθρος μήτηρ.* — *πολύκαπνος* : El. 1140 *πολύκαπνον στέγος.* — *πολύθρηνος* : frg. 775/24* *πολύθρηνον Ἴτυν.* — *πολύμοχθος* : El. 1330* *ἔνι γὰρ κἀμοὶ τοῖς τ' οὐρανίδαις οἶκτοι θνητῶν τῶν πολυμόχθων*; cf. J. A. 1300*; Hec. 95*; Her. fur. 1197; Phoen. 800*; frg. 908/1*. — *πολύξεινος* : Alc. 569* *ὦ πολύξεινος ἀνδρὸς οἶκος.* — *πολύπονος multos labrores habens, efficiens* : Hel. 199* ubi nomen suum Helena nominat *πολύπονον*; cf. Heracl. 932; Or. 977*, 1012*; Her. fur. 1192*; Med. 1291*; frg. 122/3*; Phoen. 157*; de Suppl. 80 et Or. 1500* in § 82 dixi.

— *πολύστονος multos gemitus excitans* : Hel. 211* *ὦ δαίμονος πολυστόνου*; cf. Med. 204* (§ 82); Or. 56, 996*; Phoen. 1022* quo loco Sphinx appellatur *Καδμείων ἁρπαγὰ πολύστονος*. — *πολύχρυσος* : J. T. 1275* *πολύχρυσα λατρεύματα* (§ 85). — *πολύυμνος* : Jon. 1074* *αἰσχύνομαι τὸν πολύυμνον θεόν*, quo similiter atque in hym. Hom. XXV 7 *αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύυμνον ἔθρεψαν* Bacchus spectatur. — *στενόπορος* : Andr. 1143 *στενοπόρους ἐξόδους*; cf. J. A. 81, 1497*; J. T. 890*. — *στενόπορθμος* : J. A. 167* *στενόπορθμον Χαλκίδα προλιποῦσα i. e. arcto freto adjacentem*. — *χρυσεόκυκλος* : Phoen. 176* *χρυσεόκυκλον φέγγος*, quo lunae notio circumscribitur. — *ὠμόσιτος* : Bacch. 338 *ὠμόσιτοι σκύλακες*. — Denique huc refero, quamquam extra compositionem priori membro adjectivum non respondet; *ῥᾴθυμος* : frg. 239/2 *οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥᾴθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ*.

Haec sunt epitheta ab adjectivis incipientia; subjungo pauca, quorum priores sedes numeralia obtinent.

δίποταμος : Suppl. 621* *διπόταμος πόλις*, Thebarum significatio. — *τρίπωλος* : Andr. 277* *ἦλθ' ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων*, ubi vix pro descriptivo habere poteris epitheton, quia numeri notione carere non possumus; spectantur enim tres illae deae, Juno, Minerva, Venus, quae in Ida monte Parin adierunt. — *τριπάρθενος* : frg. 539 (§ 81). — *τέθριππος* : Heracl. 802 *τέθριππον ἅρμα*; cf. Suppl. 501; Hipp. 1212; Hel. 386 (§ 86); El. 866*; Troad. 855*; Phoen. 1562*; frg. 771/2; sed videas, quae § 41 ad vocem *τετράζυγος* de hoc epitheto monuimus. — *ἑπτάπυργος* : Phoen. 748 *ἐλθὼν ἑπτάπυργον ἐς πόλιν* (§ 2); cf. v. v. 1058*, 1078. — *δεκάσπορος* : Troad. 20 *δεκασπόρῳ χρόνῳ*. — Denique Hermanni conjectura est *δωδεκάστολος* : J. A. 277* (§ 79).

Perpauca tantum huic epithetorum turbae opposita sunt, quorum secundis membris stirpes exhibentur in diphthongum vel molliorem quae dicitur vocalem desinentes :

χιλιόναυς : Andr. 106*; Or. 352*; Rhes. 261* (§ 86); J. A. 174* (§ 82); sed hoc non contentus fuit Euripides; eodem enim sensu quo *χιλιόναυς* etiam *χιλιοναύτης* adhibuit J. T. 141* *κλεινᾷ σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ* (§ 82), quamquam per se quidem illud valet : *mille nautas continens*. — *τρίπηχυς* : Cycl. 235 *κλῳῷ τριπήχει*. — *λευκόπηχυς* : Bacch. 1207; Phoen. 1351* (§ 72). — *καλλίπηχυς* : Troad. 1194 (§ 75). — *τετράπολις* : Heracl. 81 *σὺ δ'ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν ξύνοικον ἦλθες λαόν;*

2. *Secundorum membrorum stirpes in consonam praebent exitum.*

a) Gutturales stirpes apparent in : *μονάμπυξ* : Alc. 428 *μονάμπυκας πώλους* (scholiasta explicat : *ἀζύγους κέλητας*); pro substantivo stat *μονάμπυξ* : Suppl. 680. *πυρρόθριξ* : J. A. 225* *πώλους πυρρότριχας*. — *λευκόθριξ* : Bacch. 112* (§ 75). — *ἁπαλόθριξ* : Bacch. 1186* *ὑπὸ κόρυθα ἁπαλότριχα θάλλει*.

b) Stirpes dentales habes in : *ἀλλόχρως* : Andr. 879 *ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος*; cf. Phoen. 138*. — *λευκόχρως* : Phoen. 322*; — *πολιόχρως* : Bacch. 1365; — *ἁπαλόχρως* : Hel. 373*, de quibus in § 75 diximus. — *βραδύπους* : Hec. 66*; — *θηλύπους* : J. T. 421; — *τυφλόπους* : Phoen. 1549* (§ 76). — *τετράπους* : Hec. 1058* *τετράποδος βάσιν θηρός*; cf. Rhes. 211*, 255* (§ 72). — *ὀξύπους* : Or. 1550* *λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας ὀξύπουν*. — *ταχύπους* : J. A. 1270* *ταχύπους ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄναξ*. — *ὠκύπους* : frg. 284/16 *ὠκύπους ἀνήρ*.

c) Tria habeo, quorum in fine stirps *ωπ* conspicitur : *ἀμβλώψ hebetatam oculorum aciem habens* : Rhes. 737 *ἀμβλῶπες αὐγαί*; cf. frg. 1081; — *γοργώψ torvum vultum habens* : Or. 261 *γοργῶπες ἐνέρων ἱερίαι*; in-

tellegendae sunt Furiae; cf. Her. fur. 131*; — *μονώψ*: Cycl. 21 *οἱ μονῶπεςποντίου παῖδες θεοῦ.*

d) Littera *ν* stirpes concluduntur in : *βαρυδαίμων* : Alc. 865* *βαρυδαίμονα μήτηρ μ'έτεκεν*; cf. Troad. 112* (§ 76); — *αὐτόχθων, ἀφ' ἑαυτοῦ terram possidens h. e. ab initio* : Jon. 29 *λαὸν εἰς αὐτόχθονα κλεινῶν Ἀθηνῶν*; cf. v. v. 589, 737; frg. 362/8.

e) Claudat agmen *αὐτόχειρ* : El. 1159*; J. A. 873*; Med. 1281*; Or. 947, 1040; Phoen. 332*, 880, de quibus § 86 inspicias.

§ 30. Transeo nunc ad epitheta e praepositione et substantivo composita. Ac pro vi et notione praepositionum in duas partes haec distribuenda esse Clemmius nuper demonstravit [1]). Aut enim item atque in determinativis adverbialem sensum illae habent, aut suam retinent significationem propriam, ita quidem, ut inter ipsas praepositiones et substantiva pedisequa rectionis quaedam ratio intercedat. Quod quomodo intellegendum sit nisi jam satis ex verbis nostris apparuerit, multo magis certe ex epithetis elucebit Euripideis inter quae primum enumero quorum

1. *praepositiones vim adverbialem habent.*

a) *ἀμφί* : *ἀμφίκρημνος circumcirca loca praerupta habens i. e. circumcirca praeceps* : Bacch. 1051 *ἄγκος ἀμφίκρημνον.*

b) *ἀντί* : *ἀντίστοιχος* : Andr. 745 *σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὢν φωνὴν ἔχεις*; proprie autem illud valet : ita instructum ut ordini ordo respondeat, unde paritatis notio, qualis laudato loco elucet, oritur.

c) *διά* ipsum quidem non inveni, sed solam formam ζα in *ζάπλουτος* : Andr. 1282 *ζαπλούτους φρενάς*; cf. frg.

1) Curt. Stud. VII. p. 85—87.

287/6 et *ζάχρυσος* : Rhes. 439 *οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δάμασιν κοιμώμενος*, ubi propter oppositionem, quae exstat, epitheton necessarium est; cf. J. T. 1111* (§ 82).

d) *ἐν* : *ἔνθεος deum quodammodo in semet ipso habens i. e. valde divinus* : El. 1032 *ἔνθεος κόρη*; cf. Hipp. 141*; Troad. 255, 366. — *ἔγκληρος* : J. T. 682 *ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν*; cf. Hipp. 1011 (§ 83). — *ἔννους* : Bacch. 1270 *γίγνομαι δέ πως ἔννους*.

e) *ἐπί* : *ἔποχος* : Hipp. 214* *μανίας ἔποχον ῥιπτοῦσα λόγον* i. e. *λόγον* quasi *ὄχον ἔχοντα ἐπὶ μανίας* quocum congruit scholiastae explicatio : *ὑπὸ μανίας ὀχούμενον*. — *ἐπίφθονος* : Andr. 181 *ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενός*; cf. Suppl. 893; J. A. 333*; Med. 303, 529. — *ἐπίπονος* : Suppl. 84 *ἐπίπονον εἰς γόους πάθος*.

f) *κατά* : *καταβόστρυχος desuper cincinnatus* : Phoen. 146* *τίς δ' οὗτος περᾷ καταβόστρυχος*; — *κάτοινος* : Jon. 553* *ἐθιάσευσέ με Μαινάσιν Βακχίου κάτοινον ὄντα*, in quo Kirchhoffius editionem Herwagianam secutus *κάτοινον* recepit pro librorum *κάτοικον*; participium *κατῳνωμένος* legitur Plat. Legg. VII p. 815 C. — *κατάχαλκος* : Phoen. 110* *κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει*, *aere quasi obductus totus ager resplendet*; cf. Heracl. 376*; J. T. 1246*.

g) *παρά* : *πάροικος prope domum habens, finitimus* : J. A. 276* *τὸν πάροικον Ἀλφεόν*; cf. Andr. 43 (§ 78).

h) *πρό* : *πρόθυμος* : Bacch. 829, 912; Hec. 307; El. 395; Heracl. 425, 550, 557, 617, 1010; Med. 485, 720; Or. 1629; frg. 328/7.

i) *σύν* : *σύγχορτος hortos prope habens* : Andr. 17 *Φθίας καὶ πόλεως Φαρσαλίας σύγχορτα ναίω πεδία*; cf. Her. fur. 371*; frg. 179. — *ξύνοικος* : Heracl. 81* *τετράπολιν ξύνοικον ἤλθες λαόν*. — *σύγκληρος affinis* : Heracl. 32 *σύγκληρον ἐλθόντες χθόνα*. — *σύνθακος una cum altero sellam obtinens* : Hipp. 1093 *σύνθακος Ἀρ-*

τοῦς κόρῃ; cf. Or. 1637. — *σύναυλος* : El. 879* *ἀλ...ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ.*

k) *ὑπέρ* : *ὑπέραντλος nimiam sentinam (ἄντλον) haben...* Metaphorice autem, ut scholiasta docet[1]), dictum es... *χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾷ* Hipp. 767, ub... vereor ne scribendum sit *χαλεπᾶς δ' ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾶς* = nimiam acerbi infortunii quasi sentinam ha-bens (e qua quis emergere nequeat). Similem in mo-dum poeta noster dicit equum Trojanum *ἐγκύμον' ἵπ-πον τευχέων* i. e. armorum quasi fetum in se ips... habentem equum.

l) *ὑπό* : *ὕπαφρος* : Rhes. 711* *ὕπαφρον ὄμμ' ἔχοντα.*

2. *Praepositiones suam servant significationem.*

a) *ἀντί* : *ἀντήλιος* : Jon. 1550 *ἀντήλιον πρόσωπον soli similis facies*; cf. frg. 542 *ἀντήλιοι θεοί*, quod Hesychius explicat (s. v.) : *θεοὶ οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι*; sed per se *ἀντήλιος* est ὁ ἴσος καὶ ὅμοιος ἡλίῳ φαινόμενος καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἀντικρὺ ἡλίου ἱδρυμένος βωμὸς ἢ θεός. — *ἀντίπορος ultra mare situs* : Med. 210* *Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον*; *πόρος* item mare significat Pind. Nem. IV. 53 *πρὸς Ἰόνιον πόρον*; de J. A. 1493* § 72 inspicias. — *ἀντίπορθμος ex adverso positus freto* : Jon. 1585 *ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν πεδία κατοικήσουσιν* ubi Hermanno auctore utraque Hellesponti ora intellegenda est. — *ἀντίπυργος* : Bacch. 1097 *ἀντίπυργον πέτρα*. — *ἀντίπαις* : Andr. 326 *ἀντίπαις θυγάτηρ*.

b) *ἀπό* : *ἀπόφονος procul a caede* : Or. 162*, 1' (§ 77).

c) *ἐκ* : *ἔκδημος* : Andr. 1051 *ἐκδήμων φίλων*; cf. Hipp

[1]) Verba scholiastae sunt : *ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων.*

281 (§ 78); J. A. 76, [419]; Andr. 879 (§ 78); Bacch. 215 (§ 78); laudo autem Weilium, quod etiam Hipp. 32 ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδηλον ex optimorum librorum fide lectionem ἔκδημον recepit, quippe qua sola justus sensus effici videatur. — ἔξορος : Suppl. 171 ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο κἄξορον πόδα θεῖναι [1]). — ἔξορμος : Hipp. 156* (§ 78). — ἔκτοπος : Bacch. 69* ἔκτοπος ἔστω.

d) ἐν : ἔννομος : Phoen. 1651 οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν *poenam, qualis intra legis fines non versatur, illegitimam* (cf. phrases : ἐν τοῖς νόμοις βασιλεύειν, τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι; αἱ ἐν τοῖς νόμοις ζημίαι Dem. XX, 154). — ἔγκληρος : Her. fur. 468 ἔγκληρα πεδία *agri, qui* κλήρῳ *continentur sive partem efficiunt* τοῦ κλήρου. — ἔνοικος : Jon. 235* Παλλάδος ἔνοικα τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων, ubi Badhami conjecturam Παλλάδι σύνοικα τρόφιμα κτλ. a nonnullis viris doctis jam comprobatam recipere non dubito.

e) παρά : παράνομος : Bacch. 997* παρανόμῳ ὀργᾷ; cf. Troad. 283*. — παράκαιρος : Rhes. 830* παράκαιρον ἔργον.

f) πρό in solo apparet φροῦδος, quod [2]) Homerico explicatur πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο (Δ. 382) : Hec. 161* φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες; cf. frg. 734.

g) σύν : σύγκωμος, κῶμου *particeps, socius* : Bacch. 1172* ὁρῶ καὶ σε δέξομαι σύγκωμον.

h) ὑπό : ὑπήνεμος *vento non expositus* : Cycl. 44* οὐ τᾷδ' ὑπήνεμος αὔρα. — ὑπόροφος : Or. 147* ὑπόροφον φέρω βοὰν *i. e. sub tectum (missum) clamorem edo*; cf. J. A. 1204. Simili autem dissimilationis studio, quale non

---

[1]) Recepi Herwerdeni emendationem a Wilamowitzio (l. c. p. 86) et Weckleinio (Neue Jahrb. f. Philol. und Paedag. 113 p. 723) comprobatam; lectionem codicum ex Wilamowitzii editione (a. l.) cognoscas.

[2]) De hujus formatione Curtium adeas, Gr.[4] p. 492.

raro in adjectivorum comparativis deprehenditur, altera forma ὑπώροφος deberi videtur : El. 1166* κλύεις ὑπώροφον βοάν; cf. Phoen. 299.

§ 31. Epitheta ab ἀ privativo incipiunt.

1. *Secundo epithetorum loco stirpes apparent in vocalem desinentes.*

ἀνάδελφος : Or. 310* μόνη σωθήσομαι ἀνάδελφος; cf. J. T. 475, 613. — ἄναυλος : Phoen. 791* κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις *saltationem praesilis non aptam ad tibiarum cantum i. e. dissonam;* haec de Marte dicta sunt. — ἀνάριθμος : Bacch. 1335 ἀναρίθμῳ στρατεύματι. — ἄναρχος *duces carens* : J. A. 914* ναυτικὸν στρατὸν ἄναρχον. — ἄβυσσος : Phoen. 1605 *Ταρτάρου ἄβυσσα χάσματα profundissimae Tartari voragines*; nam nos quoque quae profundissima sunt fundo carere dicere recte Lobeckius ostendit [1]; neque injuria cum Graeco epitheto nostrum „*Untiefe*" Clemmius comparat [2], quod ex simili dicendi usu etiam voraginem, imum mare significare possit. — ἄδολος : Suppl. 1029* γαμέτας συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις γενναίας ψύχας ἀλόχῳ *maritus sincero generosae mentis ardore uxori junctus* [3]. — ἄδουλος : Andr. 593 ἄδουλα δώμαθ' ἑστίας λιπών. — De ἀνέορτος : El. 310 ἄπεπλος : Phoen. 324*, ἄμμορος : Med. 1395*, Hec. 421 § 78 inspicias. — ἀνήφαιστος : Or. 621 ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί, quod bene a Klotzio [4]) explicatur : *igne, qui flammam non habet neque ad laetitiam vocat.* Moneo autem hanc vocem nullo praeterea loco se offerentem etiam Soph. El. 888 recipiendam esse pro librorum ἀνηκέστῳ (πυρί) Schneidewinium

---

[1]) path. el. 31.

[2]) De alpha intens. p. 71.

[3]) Hermanni haec est a. l. explicatio.

[4]) a. l.

judicasse, nec injuria quidem, ut videtur. — *ἀνήλιος* : Andr. 534* *στάζω λισσάδος ὡς πέτρας λιβὰς ἀνήλιος*. — *ἀθάνατος* : Andr. 1256 *ἀθάνατον θεόν*; cf. Jon. 133; Phoen. 235. — *ἄθεος* : Andr. 491* *ἄθεος ὁ φόνος*; cf. Bacch. 995*; Hel. 1148*; Heracl. 107; Her. fur. 434*; Or. 925. — *ἄθυρσος* : Or. 1492* *ἄθυρσοι Βάκχαι*. — *ἄκαιρος modum non tenens* : J. T. 419* *γνώμα ἄκαιρος ὄλβου*. — *ἄκληρος sorte nondum alicui attributus* : Troad. 32 *ὅσαι δ' ἄκληροι Τρῳάδων εἰσίν*. — *ἀκίνδυνος* : Med. 248 *ἀκίνδυνον βίον*; cf. J. A. 17*. — *ἄκαρπος* : Her. fur. 369* *ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι*; cf. frg. 890/8. — *ἄλυχνος* : frg. 425 *κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστε θὴρ μόνος*. — *ἄμοχθος* : frg. 242 *τίς ἄμοχθος*; — *ἄνομος* : Andr. 491* *ἄνομος ὁ φόνος*; cf. Bacch. 387*, 995*, 1015*; Or. 1455*; frg. 122/11*. — *ἄνοσος* : Jon. 1201 *ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ i. e. morbum non gignens erat libatio*; sed v. 1596 *ἄνοσον λοχεύει σε* epitheton valet : *morbo vacuus*; cf. J. A. 982 (§ 78). — *ἄνοστος* : J. T. 751 *ἄνοστος εἴην*. — *ἄνολβος* : Hel. 247* *τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολβον*; cf. J. A. 354*, 449; frg. 952. — *ἄνοικτος* : Troad. 787* *ὅστις ἄνοικτος* sc. *ἐστίν*; cf. frg. 120/1. — *ἄοικος* : Hipp. 1029 *ὀλοίμην ἄοικος*. — *ἀνόροφος* : Bacch. 38 *ἀνορόφοις πέτραις*. — *ἀπόλεμος* : Hec. 1034* *ἀπολέμῳ χειρὶ λείψεις βίον manu belli imperita i. e. ignava*; cf. Jon. 216*; Med. 640* *ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζουσα quieta matrimonia magni faciens*. — *ἄπορος invius*; sed frg. 127 verborum *σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων* sensus est : *silentium non aptus est verborum interpres*. Apponam etiam Bacch. 800 *ἀπόρῳ τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ*, ubi *ἄπορος* homo appellatur nullis artificiis removendus eamque ipsam ob rem molestus; praeterea inspicias Med. 362; Or. 70. — Hesychio debetur *ἄπυργος*, quod in Temeno pro *ἀτείχιστος* nostrum usurpasse dicit lexicographus. — *ἄρρυθμος*, *inconcinnus* : Hipp. 529* *μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης, μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις*, quibus verbis Amorem chorus implorat. — *ἀσίδηρος ferri expers* : Bacch. 736 *χειρὸς ἀσιδήρου μέτα*; cf. v. 1104. — *ἄσιτος jejunus* : Hipp. 275 *τριταίαν γ' οὖν ἄσιτος ἡμέραν*; cf.

Med. 24. — *ἀστέφανος* : Andr. 1021* (§ 85); Hipp. 1137* *ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι Λατοῦς i. e. coronis carent Latonae filiae ad quietem destinata loca.* — *ἄτοπος aptum locum non obtinens,* unde omnino inepti ei insoliti notio nascitur, qualis elucet ex J. T. 842* *ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον*; cf. Jon. 690*; frg. 184. — *ἄτοιχος* : Jon. 1133 (§ 72). — *ἀνυμέναιος* : Her. fur. 834 *Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιος παρθένος* (=Furor); cf. J. T. 856*; Hec. 416. — *ἄυπνος insomnis* Or. 302 *ἄυπνον βλέφαρον*; cf. Med. 481; Rhes. 442; Jon 1077*. — *ἄφθονος* : Andr. 732 *ἄφθονον σχολὴν ἔχω*; cf. Med. 612; Or. 1642; Phoen. 715; Rhes. 772. — *ἄφιλος* : J. T. 220* *ναίω οἴκους ἀφίλους*; cf. Hel. 524* (§ 78); Troad. 1313*; Or. 310*, 721. — *ἄφοβος* : Or. 1273* *ἄφοβος ἔχε*; cf. Phoen. 236*. — *ἀχάλινος effrenatus* : Bacch. 386. *ἀχαλίνων στομάτων*; cf. frg. 495/2. — *ἄχορος choris non aptus, non laetabilis* : Cycl. 124 *ἄχορον οἰκοῦσι χθόνα.* — *ἄψοφος* : Troad. 887 *δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου.* Decompositum est *ἀδίαυλος* : frg. 860/2* *θεοὶ χθόνιοι ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν tenebricosam sedem, unde nemo possit redire.*

Huic epithetorum turbae pauca sunt opposita, quorum nominales stirpes in aliam vocalem desinunt : *ἀνειλείθυια Lucinae expers, quae Lucinae auxilio usa nondum est h. e. partum nondum edidit* : Jon. 453* *ἀνειλείθυιαν Ἀθάναν.* — *ἄπολις* : Hec. 811 *γραῦς ἄπολις*; cf. v. 669; J. T. 220*; Med. 225, 644*; Troad. 1186. — *ἄνελπις* : J. T. 487 *οἰκτίζεται σωτηρίας ἄνελπις.* — *ἄφροντις* frg. 950.

2\. *Membra secunda stirpes sunt in consonam cadentes.*

a) Dentales stirpes apparent in : *ἄχαρις* : Andr. 491* *ἄχαρις ὁ φόνος*; cf. Cycl. 489*. — *ἄπαις* : Alc. 621, 735, 669; Andr. 33, 612, 714 (§ 78) 1207*; Hel. 849; Suppl. 13, 35, 810* (§ 78), 966*; J. T. 697, 921; Jon. 304, 408, 488*, 680*, 619, 950, 1302, 1463*; Cycl. 306; Med. 670, 717; Phoen. 13, frg. 77/1, 575/3; Hec. 440*, 810.

b) Accedunt, quorum stirpes nominales ν littera concluduntur : *ἀτέρμων terminis carens* : Hec. 926* ἐνόπτρων λεύσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς: cf. Hel. 1472*. — *ἀπήμων* (simplex *πήμων* est in Orph. hym. I. 31) : J. A. [1575] πλοῦν νεῶν ἀπήμονα. — *ἀγείτων* : El. 1130 (§ 78).

§ 32. Ne nimis paragraphorum numerus extendatur hic liceat mihi epitheta comprehendere, quae a *δυς*, *εὐ* aliis adverbiis incipiunt. — Ac primum quidem

1. *δυς*-conspicitur in : *δυσθάνατος acerbam mortem afferens* : Jon. 1050* δυσθανάτων κρητήρων πληρώματα; — *δυσκέλαδος* : Jon. 1090* δυσκελάδοισι ὕμνοις, cf. v. 1098*. — *δύσμορος infelici sorte utens* : Troad. 793 τί σ' ἐγώ, δύσμορε, δράσω; — *δύσνους, infesto animo praeditus* : J. T. 350 δύσνουν με λήψεσθε; — *δύσποτμος* : Bacch. 1144 θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη; cf. Or. 1078; Troad. 289*; Phoen. 1348; substantivum est *δύσποτμος* : Her. fur. 451; Suppl. 811*. — *δύσχορτος aegre pabulum praebens* : J. T. 219* νῦν δ' ἀξείνου πόντου ξεῖνα δυσχόρτους οἴκους ναίω i. e. *steriles, omnis amoenitatis expertes domus* (Dindorfius); Bergkius autem et Weilius et Koechlyus *συγχόρτους* scribendum proposuerunt, Hartungius *δυσχαρίτους*.

Jam procedant epitheta, quorum in consonam exeunt stirpes nominales : *δυσέρως* : Hipp. 193* δυσέρωτες φαινόμεθ' ὄντες; — *δυσδαίμων* : Andr. 751; Bacch. 1292; Her. fur. 1195*; Hipp. 1374, 1387, 1446; J. T. 1118*; Med. 711; Phoen. 811*, 1601, 1608, 1615; Rhes. 899*; non raro etiam substantivi munere illud fungi probatur Bacch. 1126; Alc. 258; Hel. 419; El. 199; Hipp. 809; J. A. 1137.

2. Venio ad epitheta, quorum in priore sede *εὐ* apparet; membra autem secunda stirpes exhibent in vocalem cadentes in : *εὐάμπελος* : βότρυσι δ' ἔστεψεν κάρα Σαλαμῖνα κοσμῶν τὴν εὐάμπελον (§ 2). — *εὐήλιος* : Hipp. 128* θερμᾶς ἐπὶ νῶτα πέτρας εὐαλίου; cf. J. T. 1138* (§ 82). — *εὐήνεμος prospero vento perflatus* : Andr. 749 λιμένας ἦλθες

εἰς εὐηνέμους; cf. frg. 318/2. — *εὔκομπος* : Troad. 152* *ποδὸς πλαγαῖς εὐκόμποις*; — *εὔλοχος* : Hipp. 166* *τὰν δ'εὔλοχον αὔτευν Ἄρτεμιν*; — *εὔνους* : Alc. 511 *εὔνουν δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι;* cf. Andr. 59; Hel. 881, 1388; Heracl. 1032; Her. fur. 58; Hipp. 698; J. A. 867*, 871*; Jon. 732, 1336; frg. 416/2. — *εὔογκος* : frg. 689/3, ubi appellatur nescio quis *οὐδ' ἄγαν εὔογκος ὡς δοῦλος*; — *εὔολβος* : J. T. 189 *τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων*; — *εὔορκος jus jurandum bene observans* : Med. 495 *σύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.* — *εὔθριγκος pulchris muri fastigiis exornatus* : Hel. 70 *εὔθριγκοι ἕδραι*, ubi pro descriptivo epitheton habere sententiarum conexu vetamur (§ 2). — *εὔπορος* : frg. 101/2 *πολλά τοι θεὸς εὔπορ' ἀνθρώποις τέλει*; cf. frg. 433/2. — *εὔστοχος scopum bene feriens* : Hel. 76 *πτέρον εὔστοχον;* cf. Her. fur. 195; frg. 323. — His subjungo *εὔπηχυς* : Hipp. 200* (§ 75) et *εὔελπις* : Her. fur. 460 (§ 82).

Secundis membris stirpes subsunt consona terminatae in : *εὔχαρις* : Heracl. 894* *εἴη δ'εὔχαρις Ἀφροδίτα;* cf. Med. 631*. — *εὔπαις* : Hec. 810 *εὔπαις ποτ' οὖσα;* cf. Suppl. 955*; Jon. 491*. — *εὐαίων prospero vitae cursu utens :* Jon. 126* *ὦ Παίαν, εὐαίων εἴης*; cf. v. 142*; Bacch. 426*. — *εὐδαίμων* : Alc. 168, 653; Andr. 873; Bacch. 16, 72*, 902*, 904*, 911*, 1232, 1258; Hel. 457, 698, 895; El. 1289; Hec. 443, 753; Heracl. 614*, 760*; Her. fur. 66, 441*, 479, 1013; Suppl. 166; J. A. 1224; J. T. 619, 915, 1078, 1088, 1482, 1491; Jon. 1605; Med. 598, 1025, 1028; Or. 1606, 1659; Troad. 208*; Phoen. 533, 549; frg. 157, 198, 288/8, 399/3, 519/2, 886.

3. Ab aliis adverbiis incipiunt : *νήνεμος* (=*νη-ἄνεμος*)[1]) : Hel. 1456* *ὅταν αὔραις πέλαγος νήνεμον ᾖ*; cf. Hec. 533; J. T. 1412. — *ὁμόγαμος* Her. fur. 339 ubi Jovem alloquitur Amphitryon verbis : *ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμον σ'ἐκτησάμην*;

---

[1]) Curt. Gr.[4] p. 317.

cf. Phoen. 187*. — *τηλουρός procul terminos habens, remotus* : Andr. 889 *τηλουρὰ γὰρ ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πεδία*; cf. El. 251; Or. 1325 (§ 78). — *ὑψόροφος* : Her. fur. 107* *ὑψόροφα μέλαθρα*. — *ἀγχιτέρμων* : Rhes. 426 (§ 75). — *ὀπισθόπους* : Hipp. 54 *ὀπισθόπους προσπόλων κῶμος*; cf. v. 1179.

B.

Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.

§. 33. Nominum simplicium cur in secunda compositorum sede exitus paululum mutare in usu Graeci habuerint supra (§ 27) jam satis exposuisse mihi videor, ut hic ad illud iterum recurrere opus non sit. Sed aliud habeo, ad quod breviter animum attendas. Agitur enim de eo compositorum genere, quorum secunda membra neutrius generis stirpibus *ο* et *σ* terminatis efficiuntur. Haec quamquam, si ad vivum resecas, jam §§ 28—32 enumerari poterant, tamen huic malui quam illi particulae inserere. Namque etiamsi in nostris exemplis non ut in iis quae §§ 28—32 comprehendimus posteriora membra prorsus aliam declinationem sequuntur, tamen non solum in *ο* sed etiam in *σ* exeuntes neutrius generis stirpes, ubi in secunda compositorum sede apparent, a forma ceteroquin usitata paululum recedunt. Quod optime in nominativo casu observare licet, cujus in stirpibus quidem *ο* terminatis accusativum notum est esse extra compositionem vicarium; sed in compositorum fine nominativi signum illae adsumunt. Clarius autem quam in hoc in altero illo stirpium genere discrimen inter simplicium et compositorum formas intercedens ante oculos positum est. Stirpes enim *σ* conclusae simplices in nominativo, ubi proprio omnino carent signo,

formam suffixi εϛ exhibent obtusam; contra in compositis neglecta productione servatur illa integra. — Quae cum ita sint vix vereor, ne quis crimini mihi vertat, quod huic potius particulae quam antecedenti utrumque illud compositorum genus attribuere placuerit.

§ 34. Epitheta e duobus substantivis composita sunt.

1. *Secundorum membrorum stirpes in vocalem litteram exeunt.*

κυκνόπτερος (πτέρον) : Or. 1386* (§ 72). — λαχνόγυιος, certissima Reiskii conjectura ad Hel. 378*, ubi scribi ille jubet : μορφᾷ θηρῶν λαχνογυίων pro λάχνα γυίων. — ἄγραυλος (αὐλή) *agrum pro domicilio habens, sub divo pernoctans* : Bacch. 1188* θὴρ ἄγραυλος; cf. El. 342; Jon. 883*. — ταυρόμορφος : Jon. 1261* (§ 72). — χαλκόπυλος : Troad. 1113* χαλκόπυλον θεάν [1]). — γυναικόμορφος : Bacch. 855 χρῄζω δέ νιν (sc. Πενθέα) γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν γυναικόμορφον. — Ab his segreganda sunt λεοντοφυής (φυή) : Bacch. 1196* ἄγραν λεοντοφυῆ et, in quo item stirpem α (η) terminatam suffixum εϛ adsumpsisse videmus, ἀνεμώκης : Phoen. 163* ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας ποσὶν ἐξανύσαιμι. Secundam enim hujus partem a voce ἠκή, ἀκή repeto, quae latet etiam in ποδώκης et ἀμφήκης (§ 54). Idem, credo, Schirlitzius jam sensit, quippe qui loco, quo illa enumeravit, satis indicaverit [2]) substantivum se membris eorum secundis subesse existimare nec vero, ut antea sumebatur, adjectivum ὠκύς. Sed quale sit illud substantivum non ostendit vir doctissimus. Itaque ab ἀκή si vere illa profecta sunt sensus est epithetorum :

---

[1]) Scholiasta adnotat : ἔστι δὲ τῆς χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ ἱερόν.

[2]) l. c. p. 41.

venti celeritate utens, pedum celeratem i. e. pedes celeres habens, utrimque aciem habens; nam ἀκή etiam celeritatis notionem inesse Curtius me docuit [1]).

2. *Secundis membris stirpes subsunt in consonam desinentes.*

a) Labialis stirps ὠπ latet in : παρθενωπός : El. 949 πόσις παρθενωπός; — γοργωπός *Gorgonis faciem continens* : Jon. 210* λεύσσεις οὖν . . . . . γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν; — αἱματωπός : Or. 256 τὰς αἱματωποὺς κόρας (Furias); cf. Her. fur. 933. — Femininum est κυνῶπις : El. 252 αἱ κυνώπιδες θεαί; cf. Or. 260.

b) Unicum est γυναικόφρων (φρήν) : frg. 364/34 (§ 76).

c) Item stirps ρ conclusa in solo apparet θεόπυρος : El. 732* (§ 76).

d) Procedant epitheta, in quibus stirpes σ terminatae deprehenduntur. Sunt autem horum omnium secundae partes praeter unicum κεραυνοφαής : Troad. 1103* (§ 75) ad substantivum εἶδος revocandac. Sed propter singularem naturam cum pars eorum maxima in altero hujus commentationis libro pertractanda sit, hic quidem satius habeo nominare : στεφανώδης *coronae speciem habens* : J. A. 1058* στεφανώδει χλόᾳ; — κολπώδης : J. A. 120* τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας quo *sinuosae Euboeae quasi ala, quae tegit oppidum et portum Aulidis oppositum designatur*; — δρακοντώδης : Or. 256 δρακοντώδεις κόρας; — ὑδροειδής : Rhes. 355* Στρυμών, ὅς ποτε τᾶς Μούσας δι' ἀκηράτων δινηθεὶς ὑδροειδὴς κόλπων σὰν ἐφύτευσεν ἥβαν; — δροσώδης : Bacch. 705 ἔπαισεν εἰς πέτραν, ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νότις; — πυρσώδης *facis formam habens* : Bacch. 146* ἔχων

---

[1]) Gr.[4] p. 131 : Die Begriffe scharf, spitz, schnell, durch den Begriff des durchdringenden vermittelt, vereinigen sich in dieser Wurzel.

πυρσώδη φλόγα πεύκας (§ 72). — Cetera una enumerata invenies in § 79.

§ 35. Epitheta ab adjectivis incipiunt.

1. *Secunda membra a stirpibus vocali littera conclusis repetenda sunt.*

a) Primo loco duo nomino, e quibus nonnunquam etiam masculini generis stirpes *o* terminatas in secunda compositorum sede a simplicium forma recedere cognoscas: *λευκολόφας* (*λόφος*) *alba crista exornatus* : Phoen. 119* *τίς οὗτος ὁ λευκολόφας*; (contra Aristophanes dicit *λευκολόφους τρυφαλείας* Ran. 1016), — et *πολυπινής* (*πίνος,-ου*) *multa sorde obsitus* : Rhes. 716* *κάρα πολυπινές*.

b) Neutra *o* conclusa secundis membris subsunt epithetorum: *βαθύξυλος* (*ξύλον*) : Bacch. 1138 (§ 72); — *πολύμηλος* : Alc. 588* *πολυμηλοτάταν ἑστίαν οἰκεῖ*; eodem epitheto sensu descriptivo Homerus usus est *B* 605 : *Ὀρχομενὸν πολύμηλον* quocum cf. Pind. Pyth. IX 11. — *πολύπλεθρος* : Alc. 687 *πολυπλέθρους γύας*; — *πολύμετρος*: frg. 520 *ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν*; — *πολύτεκνος* : Med. 557 (§ 82); — *πανώλεθρος* : Andr. 1225* *πανώλεθρον μ' ὄψεαι πίτνοντα*; cf. El. 86. — *πάνοπλος omnibus, quibus plena armatura conficitur, armis indutus i. e. prorsus armatus* : Phoen. 149* *ὄχλος πάνοπλος*; cf. v. 779 (§ 83); Rhes. 22*; Hel. 1316*; — *θρασύσπλαγχνος* : Hipp. 424 *κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ*; — *μεγαλόσπλαγχνος* : Med. 109* *μεγαλόσπλαγχνος ψυχή*; — *καλλιστάδιος* : J. T. 437* (§ 86); — *καλλίτοξος* : Phoen. 1162 *τῇ καλλιτόξῳ μητρί*; intellegenda est Parthenopaei mater Atalante; — *μονότεκνος* : Her. fur. 1021* *μονοτέκνου Πρόκνης*. — *τρίκρανος* : Her. fur. 611 *θῆρα τὸν τρίκρανον*, ubi manuscriptis forma *τρικάρηνον*

commendatur; simplex *κρᾶνον caput* grammatici solum nobis servarunt, *τρίκρανος* autem Euripides praeterea adhibuit Her. fur. 1277 et jam antea Hesiodus Theog. 287. — Tyrwhitti denique conjecturae debetur *ἔκπλεθρος* : El. 883 *ἔκπλεθρον δραμὼν ἀγῶνα* quocum cf. Med. 1181 *ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου*; utroque loco in libris *ἔκπλεθρος* legitur, quod sensu caret nec scholiastae explicatur verbis : *κῶλον οὖν ἔκπλεθρον μέγα πήδημα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον.* Sed recepto *ἔκπλεθρος*, cum plethrum sextam stadii partem efficiat, priore loco *ἀγὼν σταδιαῖος* designatur, altero totius stadii dimidium. — De *πολύδενδρος* : Bacch. 560* § 72 inspicias.

c) Sequuntur nunc epitheta, quorum secunda membra ad stirpes redeunt in *α* (*η*) desinentes : *κακόβουλος mala consilia proferens* : Bacch: 401* *κακοβούλων φωτῶν.* — *θερμόβουλος fervida consilia capiens* : frg. 852 *ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον*, quod perstrinxit poeta comicus Ach. 119 *ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε.* — *κακόγλωσσος* : Hec. 661 (§ 82). — *κακόδοξος* : Andr. 779* *νίκαν κακόδοξον ἔχειν.* — *καλλιγάληνος jucundam tranquillitatem prae se ferens i. e. placidus* : Troad. 837* *πρόσωπα καλλιγάληνα τρέφεις.* — *πολύθυρος multis portis instructus*: ex usitato autem dicendi usu, quam sequentes epistolam dupliciter complicatam *δίθυρον γραμματεῖον* Graeci vocabant, etiam Euripides *πολύθυρος* ad epistolam transtulit J. T. 727 *δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι διάπτυχαι*, quae lectio a plerisque, ni fallor, editoribus recepta Aristoteli (Rhet. III. 6) debetur. Nam codicibus *πολύθρηνοι* exhibetur, quod quidem non dubito grammatico nescio cui injungere hunc sibi Pollucis locum in memoriam revocanti : *οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον καὶ θύρας τὰς πτύχας ἄχρι δύο· εἶτα πτύχας καὶ τρίπτυχον καὶ πολύπτυχον* [1]. Sed his legibus

[1]) Onom. IV. 18.

non teneri poetam bene jam Musgravius monuit nec eum dicere potuisse *διάπτυχαι δέλτου πολύπτυχαι*. Stat igitur Aristotelis lectio nec est cum Scaligero vel Duporto *πολύθροοι* scribendum. — *μονόκωπος uno remo utens*; elegantissime autem Nauplii [1]) nomen a poeta circumscribitur Hel. 1128* *Ἀχαιῶν μονόκωπος ἀνήρ*, in quo metonymia quaedam negari non poterit; valet enim illud : *vir una navi vehens* itaque nominari Nauplium Joh. Schmidtius judicat [2]) *e contrario multarum navium, quas solus dolo perdiderit*. — *δίκωπος* Alc. 252* *δίκωπον σκάφος*. — *πολύκωπος* : J. T. 981 *πολυκώπῳ σκάφει*. — *αὐτόμορφος per se formam habens* : frg. 124 *ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τυκισμάτων*. — *θηλύμορφος* Bacch. 353 *τὸν θηλύμορφον ξένον*. — *καλλίμορφος* Andr. 1155 (§ 76). — *τετράμορφος* : frg. 937* (§ 79) — *τετράμοιρος* : Rhes. 5* (§ 79). — Non satis clarus est sensus verborum *ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον* frg. 755, quibus alii solem circumscribi existimant per duodecim Zodiaci signa euntem, cum alii *ἄντρον* pro *ἄστρον* scribi jubeant. Ceterum sub judice semper lis erit, quia nescitur sententiarum conexus, quo illa olim legebantur. — *κακόνυμφος* : Med. 206* *τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον*; cf. v. 990; Hipp. 757* (§ 82). — *αὐτόρριζος per se sua sponte radices habens* : Rhes. 288 *οἰκοῦμεν αὐτόρριζον ἑστίαν χθονός*, quibus rusticum agricolarum domicilium designatur, quod opponitur Trojae urbi operose conditae; — *πανσέληνος* : Jon. 1155 *πανσέληνος κύκλος*. — *μονοτράπεζος solitariam mensam habens* : J. T. 9[illegible] (§ 83). — *πολύχορδος* : Med. 196* (§ 85); cf. Rhes. 548* (§ 82). — *δίχηλος* : J. A. 225 *δίχηλον ἔμβασιν*, ubi non aliter ac v. 1042 et Bacch. 859 *ἴχνος pedis*

---

[1]) Quae de hoc veteres narrabant ad Or. 432 scholiasta breviter notavit; cf. etiam Hel. 767.

[2]) l. c. p. 53.

ἔμβασις significat. — *ἀλλόχροος* (*χρόα=χροία*) : Hipp. 175* *τί δεδήλαται δέμας ἀλλόχροον βασιλείας*. — *ψαφαρόχροος* : Rhes. 716* (§ 75). — *μέσαυλος*, *mediam aulam obtinens* : Alc. 549 (§ 83). — *καλλίνικος pulchram victoriam tribuens*, *pulchrae victoriae particeps* : El. 761, 865* (§ 82), 888; Bacch. 1148; Heracl. 937; Her. fur. 570, 582, 789*, 961, 1046*, 49; Suppl. 1059*; J. T. 12; Med. 765; Troad. 1221; Phoen. 855, 858, 1048*, 1253, 1374, 1728*. Praeterea Med. 45 Medeae nutrix de domina sua praedicat : *οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον οἴσεται*, ubi cum Weilio facio secundum J. T. 12 *στέφανον* supplente; reicienda igitur erit Mureti conjectura *καλλίνικον ᾄσεται* (sc. *ᾠδήν*) a nonnullis quidem viris doctis comprobata. Similem autem in modum etiam Bacch. 1161* et Her. fur. 180* vereor ne sit *στέφανος* subaudiendum. — *ἑπτάπυλος* : Her. fur. 782* *ξεσταὶ θ' ἑπταπύλου πόλεως ἀγυιαί*; cf. v. 543 (§ 83). Item a femininis *α* (*η*) terminatis secunda membra repetenda sunt epithetorum : *κακοτυχής* (*τύχη*) : Hipp. 679* *κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ*; cf. v. 668* (§ 76); Med. 1274; Her. fur. 133 (*τὸ κακοτυχές*). — *μελαναυγής* : Hec. 153* (§ 75). — *αὐτοφυής* (*φύη*)=*ἀφ' ἑαυτοῦ φύην ἔχων* : frg. 596/1 *σὲ τὸν αὐτοφυῆ*.

d) Unicum est *δεκάμφορος* (*ἀμφορεύς*) Cycl. 388 *κρατῆρα δεκάμφορον*.

e) Denique propter similem causam, qua commotus sum, ut epitheta neutrales stirpes *o* terminatas exhibentia huc referrem (§ 33), hic etiam profero *πολύδακρυς* : Phoen. 366 *πολύδακρυς ἀφικόμην*; cf. Troad. 1105*; El. 126* (§ 82), cujus item membrum secundum a simplici *δάκρυ* solo casus signo in nominativo differt.

2. *Secundorum membrorum stirpes in consonam extra compositionem exeunt.*

a) Stirpem ὠπ deprehendimus in : ἀγριωπός *ferum vultum prae se ferens* : Bacch. 542* ἀγριωπὸν τέρας : cf. Her. fur. 990. — γοργωπός *torvum vultum habens* : Her. fur. 868 γοργωποὺς κόρας; cf. Rhes. 8* (§ 72); — σκυθρωπός : Alc. 774 οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι; cf. Or. 1319; Phoen. 1333; frg. 410; — φαιδρωπός : Or. 894 φαιδρωπὸν ὄμμα.

b) Dentales stirpes secundis membris subsunt epithetorum : δίβαμος (βηματ), *bipes, duplicem gressum faciens* : Rhes. 215 δίβαμος εἶμι. — τριτοβάμων : Troad. 275* ἁ τριτοβάμονος δευομένα χερὶ βάκτρου, quod ita intellego, ut pedes ipsos duos semper gressus facere, baculum autem quasi pro tertio pede esse, quo tertius etiam gressus fiat, existimem [1]). — τετραβάμων, *quadripartitum gressum faciens*; sic Troad. 517* equus Trojanus vocatur τετραβάμων ἀπήνη *i. e. currus quattuor rotis vectus* [2]); cf. Hel. 376*; Phoen. 793*. — θρασύστομος (στοματ) : frg. 3 γυναῖκες θρασύστομοι. — διώνυμος (ὀνοματ) : Phoen. 683* (§ 79). — τρισώματος (σωματ) : Her. fur. 24 τὸν τρισώματον κύνα Cerberus); cf. v. 423, 1271; Jon. 204* (§ 83). — ποικιλοδέρμων (δερματ) *versicolorem pellem habens* : J. A. 226* πώλους ποικιλοδέρμονας. — πολυκτήμων (κτηματ) : Jon. 581* πολυκτήμων βίου κεκλήσει. — πολυόρνιθος (ὀρνιθ) : J. T. 435* τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν; intellegenda est Λευκὴ insula (λευκὴ ἀκτή v. 436).

c) Ad gutturales stirpes secunda membra revocanda sunt epithetorum : μονάμπυκος : Hel. 1567 (§ 83); — et

---

1) Schirlitzius l. c. p. 57 explicat : *tertii pedis instar.*

2) l. c. p. 18 not. 8, ubi etiam similia, quae in -βάμων exeunt, composita invenies collecta.

πάννυχος (*νυχ*)[1]) *pernox* : Alc. 451 *παννυχους σελάνας*. Praeterea autem, propter alterius partis naturam, huc etiam referre licebit *μώνυχος* (*ὀνυχ*) : J. A. 250* *Παλλάδ' ἐν μωνύχοις ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θεόν*, ubi, ut Her. fur. 881* *ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον*, de equis patet *ἅρμασι* dictum esse. Sed prior illius pars non adjectivo, sed mera radice *μα*[2]) effici videtur, ut *μώνυχός* (=*μα-ὀνυχ-ο-ς*) *alacres ungulas habens*[3]) valeat.

Auctam stirpis *φρεν* formam invenimus in : *κακόφρων* : El. 481* *κοκόφρων κόρα*; cf. Heracl. 372*; Suppl. 744; J. A. 391*; Or. 824*; — *κοινόφρων* : J. T. 1008; Jon. 577 (§ 75); — *μελεόφρων* : J. T. 854* *μελεόφρων πατήρ*; — *ποικιλόφρων* : Hec. 131* *ποικιλόφρων κόπις* (Ulixes); — *σώφρων* : Alc. 182, 615; Andr. 235, 594, 596, 601, 741; Bacch. 641, 940, 1002*, Hel. 1617, 1684; El. 261, 1099; Hipp. 494, 949, 1100; J. A. 1208; Cycl. 337; Med. 549, 913; Or. 558, 1132; Troad. 422; Phoen. 77*; frg. 284/25, 342/4, 342/6, 547/5, 575/7, 759/3, 781/36, 885/1*. — *φιλόφρων amicum animum habens* : J. T. 1061 *γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλαις γένος*; — *ὑψηλόφρων* : J. A. 919 (§ 76); — *ὀξύφρων* : Med. 642* *ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν Κύπρις*; — *ὠμόφρων* : El. 27 *ὠμόφρων μήτηρ*; cf. Hel. 506; Troad. 436; Phoen. 658*. — His subjungo quod item atque antea *μώνυχος* a verbali stirpe incipit *ταλαίφρων* : Hel. 524*.

Stirpes *ρ* conclusae apparent in *πολυάνωρ* (*ἀνερ*) : J. T. 1282 *πολυάνορι ἐν θρόνῳ*; — et *πολύθηρος* (*θηρ*) : Phoen. 801* *πολυθηρότατον νάπος*, quibus Cithaeron mons spectatur.

---

[1]) De hac stirpe Meyerum adeas, Curt. Stud. V p. 81.

[2]) Curt. Gr.[4] p. 312.

f) Claudant agmen epitheta, quorum secundas semper sedes stirpes σ terminatae occupant : αἰσχροκερδής *turpe, inhonestum lucrum amans* : Andr. 451 αἰσχροκερδεῖς ἐφευρίσκεσθ' ἀεί; cf. frg. 156b. — μελαμβαθής, quod pro copulativo habens non recte Schirlitzius vertit : *tenebrosus ac profundus* [1]; immo vero attributivum illud est sensu : *tenebrosam altitudinem sive voraginem habens*, qualis elucet e Phoen. 1010 ἀλλ' εἶμι σηκὸν εἰς μελαμβαθῆ δράκοντος [2]. — πολυετής : Hel. 651* ὃν ἔμενον πολυετῆ μολεῖν; cf. Or. 673. — δεκετής *decennis* : Andr. 306* δεκετεῖς μόχθους; cf. El. 1153*; Soph. Phil. 715. — αὐθάδης, quod a substantivo ἦδος malim quam recta via a radice ἁδ (σϝαδ) [3] repetere, ut sit : *semet ipsum pro delectandi objecto habens*, legitur El. 1117 καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς; Her. fur. 1243; Med. 104*, 223. — πρευμενής (pro πραυ-μενής) *propensum animum habens* : Troad. 739 Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις; cf. Rhes. 646; frg. 781/56 [1117/9]. Hermanno denique debetur μυριοτευχής : J. T. 141* μυριοτευχοῦς στρατιᾶς, qui tamen locus insanabili laborat corruptela.

§ 36. Priore epithetorum loco praepositiones conspiciuntur.

1. *Praepositiones adverbialem sensum habent (§ 30).*

a) ἀμφί : ἀμφιδέξιος (δεξία) *utrimque dextram i. e. aciem habens* : Hipp. 780 οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον σίδηρον, quibus *gladius utrimque capiens*, ut Joh. Schmidtius vertit [4]), *sive anceps* circumscribitur. — ἀμφίδοξος (δόξα) :

---

[1]) l. c. p. 37.

[2]) Hoc loco v. l. exstat μελαμβαφῆ non perinde quidem atque alteram quam indicavi ad loci sensum quadrans.

[3]) Curt. Gr.[4] p. 228.

[4]) l. c. p. 73.

frg. [1117/52*] *τοῖσδε δώμασι κοιράνου ἀμφίδοξος πελάζω.* — *ἀμφίκρανος* : Her. fur. 1274 *τὴν ἀμφίκρανον κύνα ὕδραν.* — *ἀμφιμάτωρ* : Andr. 466* *ἀμφιμάτορας κόρους* (schol. *τοὺς ἐκ διαφόρων μητέρων, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός*). — *ἀμφίπυρος* : *ἀμφιπύρῳ φλογμῷ* Hec. 473*, ubi fulminis ictus circumscribitur simili ratione, qua Hipp. 559* *βροντᾷ ἀμφιπύρῳ* fulminis ictus ac tonitrus statim insequens; Jon. 716* *ἀμφιπύρους πεύκας.*

ἀντί : *ἀντίπρωρος* (*πρῷρα*) : El. 846 *ἀντίπρωρα σείοντες βέλη* *jacula vibrantes in hostes conversas proras h. e. cuspides habentia.* — *ἄντωπος* : J. A. 584 (§ 79).

διά : *δάσκιος* (*σκιά*) *valde umbrosus* : Bacch. 218 *ἐν δασκίοις ὄρεσι.* — *διάπυρος* *ignitus* : Cycl. 631 *διάπυρός ἐστιν καλῶς* (sc. *ὁ δαλός*). — *δίαιμος* : Hec. 656* *δίαιμον ὄνυχα.*

ἐκ : *ἔκδικος* *justitiae expers* : Alc. 714 *οὐδὲν ἔκδικον παθών*, *nihil passus, cui non insit justitia* cf. Hel. 1030 *ἐξαυγής* (*αὐγή*) : Rhes. 304 *πώλων χίονος ἐξαυγεστέρων* *equorum, quorum magis eminet splendor, quam nivis.* — *ἔξεδρος* *sedem habens extra aliquam rem* : Hipp. 935 *λόγοι ἔξεδροι φρενῶν*; cf. J. T. 80 (§ 78).

ἐν : *ἔνοπλος* *arma (armatos milites) continens* : *ἵππος ἔνοπλος* (equus Trojanus). — *ἔνδικος* : Andr. 187 *πολλ' ἔχουσαν ἔνδικα*; cf. Hel. 1649; frg. 333/2, 588, 693, 829/3, 1063, 1046. — *ἔμπνους* (*πνόη*) *spiritum in se ipso habens* : Her. fur. 1089 *ἔμπνους μὲν εἰμί*; cf. Hel. 34; frg. 930; *ἔμψυχος* (*ψυχή*) : Hel. 972 *ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν*; cf. frg. 475/18a. — *ἔμφρων* : Or. 44 *ἔμφρων δακρύει*; cf. Jon. 553*. — *ἔνθηρος* : Rhes. 289 *δρυμὸν ἔνθηρον μολών*; cf. frg. 665/2. — *ἔμπυρος* : Hel. 547 *ὀρθοστάται ἔμπυροι*; cf. v. 746; Phoen. 1186, 1256, 954 (§ 83). — *ἔγκυμων* (*κυματ*) : Troad. 11 *ἔγκυμον ἵππον*; cf. frg. [1117/57]*.

f) *ἐπί* : ἐπῳδός : Bacch. 234 ξενὸς ἐπῳδός. — ἐπί(σημαι) *insignis* : El. 936 ἐπίσημα λέχη; cf. Bacch. Hec. 379; Heracl. 527; Her. fur. 68; Jon. 983; 544; Or. 21; 249, 543; Phoen. 805. — ἐπώνυμο T. 1454 βρέτας ἐπώνυμον γῆς Τρωικῆς; cf. El. Or. 1008*, 1646. — ἔφεδρος (ἕδρα) : Jon. 202* ἄθρησον πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππου; cf. Troad. Phoen. 1095; Rhes. 954 (§ 78).

g) *κατά* : κατάκομος (κόμη) : Bacch. 1187* ὑπὸ κ κατάκομον, ubi caveas ne pro galea dictum esse c κόρυθα; significat enim caput, secundum Papeï cationem, non, ut aliis placuit [1]), capillos galeae capiti circumfusos. — κάθαιμος (αἷμα) : Her. fur. κάθαιμα σῖτα; cf. J. T. 1374. — κατάσκιος (σ Phoen. 654* ἔρνεσιν κατασκίοισιν.

h) *παρά* : πάρεδρος *sedem habens prope aliquem* 83 ἐγὼ μὲν πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ; cf. v. 1687*; 1 573*; Med. 884*; Hel. 879; Bacch. 57. — παρά(σημαι) *falsa signa habens, falso signatus* : Hipp. δόξα παράσημος. — παράφρων : Hipp. 232* παρ ἔρριψας ἔπος.

i) *περί* : περίσημος : Her. fur. 1017* ὁ φόνος ἦν τό περισημότατος.

k) *πρό* : πρόρριζος (ῥίζα) : Hipp. 684 Ζεύς σε πρό ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί; cf. frg. 1094/11*. Latet in hoc epitheto imago quaedam ab arbore desu nam per se quidem arbor tantum vocari potest πρόρ cujus prominent radices e terra evulsae, unde usitati notio *funditus eversus* orta videtur. — πρόφρων : 743* πρόφρων σὲ Ἑρμῆς δέχοιτο. — πρόχειρος arm plerumque apud Euripidem epitheton est, velut 1564 φάσγανόν θ' ἅμα πρόχειρον ὤθει, quibus g

[1]) Velut Schoenio a. l.

designatur manubrio prehensus itaque paratus ad feriendum; cf. El. 696; Heracl. 726 Rhes. 71; deinde autem omnino *paratus promptus* illud valere ex Her. fur. 161 *τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν* cognoscas.

l) *πρός*: *προσῳδός concinnus*: Jon. 359 *προσῳδὸς ἡ τύχη τὠμῷ πάθει*; cf. Phoen. 1498*; frg. 632/2. — *πρόσχωρος prope terram habens*: frg. 659 *γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν*.

m) *σύν*: *σύνεδρος*: J. A. 192* *κατεῖδον δύ' Αἴαντε συνέδρω*. — *σύμβουλος*: Hel. 1019 *σύμβουλος ἔσομαι*. — *συντράπεζος*: Andr. 658 (§ 86). — *συνῳδός*: Hel. 174* *μουσεῖα θρηνήμασι ξυνῳδά*; cf. Med. 1269*, Or. 133; Phoen. 1518*. — *συνώνυμος*: Hel. 495* *ξυνώνυμος γαῖα Λακεδαίμονος*. — Propter formationem etiam substantiva affero *σύναιμος*: J. T. 774 et *συναίμων* Phoen. 817*. — *συννεφής nubes secum trahens, tristis*: Phoen. 1307* *Κρέοντα λεύσσω συννεφῆ στείχοντα*.

n) *ὑπό*: *ὑπόπτερος* (*πτέρον*): Hec. 1264 *ὑποπτέροις νώτοισιν*; cf. Hel. 618; frg. [1117/15]. — *ὕπαρνος* (*ἄρεν*): Andr. 557 *ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι*.

2. *Praepositiones secunda membra regunt* (§ *30*).

a) *ἀπό*: *ἀπόμουσος a musis i. e. a prudentia alienus*: Med. 1089 *ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν*. — *ἀπῳδός absonus*: Cycl. 490* *ἀπῳδὸς χωρεῖ πετρίνων ἔξω μελάθρων*.

b) *ἐν*: *ἔνοπλος in armis*: Her. fur. 1164 *ἔνοπλοι χόροι*; Or. 1288*, 1622; Phoen. 259*, 796*; Hec. 1089*. — *ἔντιμος* (*τιμή*) *in honoribus habitus*: Or. 1688* *θεὸς ἀνθρώποις ἔσται σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί*; cf. frg. 628/2. — *ἔνσπονδος* (*σπονδή*): Bacch. 924 *ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ ἔνσπονδος ἡμῖν*; cf. Phoen. 171*. — *ἔναυλος* (*αὐλή*): Phoen. 1573* *ὥστε λέοντας ἐναύλους μαρναμένους* (schol. *ἐν ἐπαύλει μαχομένους*). — *ἔμπεδος* (*πέδον*): El. 399

Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι χρησμοί. — *ἔννυχος* (*νύξ*) : Hel. 1190 *ἐννύχοις ὀνείροις*; cf. Her. fur. 122*; Hec. 69*, 72*; Rhes. 55, 501, 788. — *ἔναλος* : Hel. 1130* *Ἀργαίαις ἐνάλοισιν ἀκταῖς.* — *ἐγγενής* : Suppl. 134 *ἐγγενῆ συνῆψα κηδείαν conjugium, quod intra propriae gentis fines versatur*; cf. El. 312; Jon. 63, 293.

c) *ἐπί* : *ἐφέστιος* (*ἑστία*) : El. 216 *ἐφεστίους εὐνάς*; cf. Hel. 872; Jon. 854; Cycl. 370*; Med. 713; Rhes. 201 — *ἐφήμερος* : Heracl. 866 *ὡς ἐφήμεροι τύχαι*; cf. Phoen. 558. — *ἐπιμαστίδιος* (*μαστίδιον*) : J. T. 231* *ἐπιμαστίδιον ἔτι βρέφος.* — *ἐπιδέμνιος* (*δέμνιον*) : Hec. 927* *ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.*

d) *παρά* : *παρέστιος* : Med. 1334 *κτανοῦσα σὸν κάσιν παρέστιον.* — *παράμουσος* : Phoen. 785* *Ἄρης Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς.* — *παράσειρος* (*σειρά*) *secundum funem ingrediens*; significatur hoc, ut Klotzii afferam verba [1]), *equus funarius* (*σειραφόρος* J. A. 222); translate autem pro socio atque amico fidelem operam alteri navanti est; sic Or. 1017* *Πυλάδης ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος* i. e. *pedi ope indigenti subveniens, socius.* — *παρῳδός inconcinnus* : J. T. 1147 *οὐκέτι παρῳδοῖς αἰνίγμασιν χρησόμεσθα.* — *παράβακτρος* (*βάκτρον*) : Phoen. 1548* *ἄλοχος παραβάκτροις πόδα σὸν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει*, quibus non prorsus respondet Kuehneri interpretatio : *die deinen irrenden Fuſs durch ihren mit dem Stabe geleisteten Dienst mühselig leitete* [2]); sed vivum enim si resecas intellegenda sunt *munera, quibus juxta baculum conjugis incedens ipsa uxor fungitur.* — *πάραλος* : Jon. 1584 *χέρσους παράλους.*

e) *πρό* : *πρόκωπος* (*κώπη*) : Or. 1477* *ξίφος πρόκωπον gladius manubrio apprehensus* (Klotz.)

---

[1]) a. l.

[2]) Gramm. II. 1. p. 259 A 11.

f) πρός : πρόσβορρος : Jon. 11 προσβόρρους πέτρας; cf. v. 937.

g) ὑπέρ : ὑπεράνωρ : Phoen. 184* μεγαλανορίαν ὑπεράνορα *majorem, quam quae virum deceat, jactationem.*

h) ὑπό : ὑπόσπονδος (σπονδή) *sub tutela indutiarum* : Phoen. 81 ὑπόσπονδον μολεῖν ἔπεισα παιδὶ παῖδα; cf. v. 273.

§ 37. Epitheta ab ἀ privativo incipiunt.

1. *Secundis membris stirpes subsunt in vocalem cadentes.*

a) Neutra *o* terminata latent in : ἄπτερος, quod modo *non alatus* est, ut J. T. 1095* ἄπτερος ὄρνις, modo *implumis,* ut Her. fur. 1039* ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων (§ 72), ubi Clemmium video ἄπτερος recepisse [1]; sed causam parum intellego; — ἄτεκνος : Andr. 709, 1216*; Alc. 656, 882*, 887*, 907*; Bacch. 1305 (§ 78); Hel. 689*; Suppl. 966*; J. T. 220*; Jon. 65, 305, 608, 613, 658, 789*, 817, 1303 (subst.), 1463; Med. 1094*; Or. 206*, 1186; frg. 494/1; — ἄναρθρος : Or. 228 ἄναρθρός εἰμι; cf. frg. 561; — ἄφυλλος : Or. 383 (§ 85); — ἄλεκτρος : Troad. 254* ἄλεκτρον ζωάν *vitam nuptiarum expertem, caelibem.*

b) Procedant, nunc quorum stirpes in α (η) extra compositionem desinunt : ἀνάρβυλος (ἀρβύλη) *calceis carens* : frg. 534/7 ἀνάρβυλοι ἦσαν. — ἄνανδος : Alc. 1143 ἄνανδος ἕστηκεν γυνή; cf. Med. 1183; Troad. 463; Phoen. 41; — ἄβουλος : Suppl. 321 ἄβουλος σὴ πατρίς. — ἄδικος : Bacch. 995*, 997*, 1015*, 1042; Hel. 270, 668, 1148*, 902, 905; Her. fur. 434*, 776*; Suppl. 224; Hipp. 676*, 1348*, 1349*; J. A. 334; Jon. 1095*, 1314;

---

[1]) De alpha intens. p. 83.

Cycl. 560; Med. 580; Or. 647; Phoen. 258*, 471, 53
frg. 56, 305*, 356/3, 499/4, 609, 902/4, 969/3. — ἀζι
μιος *poenae immunis* : Med. 1050 ἐχθροὺς μεθεῖσα ἀζ
μίους. — ἄθῳος (θωή) = ἀζήμιος : Bacch. 672 ἀθῷ
ἐξ ἐμοῦ ἔσει; cf. Med. 1300; frg. 68/5. — ἄδιψος *siti*
non habens : Cycl. 574 ἄδιψον νηδύν. — ἄλυπος *tris*
tiae expers, luctum non excitans : Bacch. 423* οἶν
τέρψιν ἄλυπον; cf. v. 1004*; Alc. 474*; J. A. 163
frg. 708, 872, 889/5. — ἄμορφος : Bacch. 483 τὸ μ
σῶμ' οὐκ ἄμορφος εἶ; cf. frg. 409, 855, 901,
— ἄμοιρος *exsors* : Phoen. 610* ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνε
ἄμουσος : Jon. 526 ἀμούσους ξένους; cf. frg. 666; a
verbii vice ἄμουσα fungitur Alc. 760 et 899. — ἀμ
χανος *inops, ineluctabilis* : Hec. 1123 σὺ τόλμαν τῆ
ἔτλης ἀμήχανον; cf. Andr. 770*, El. 529; Heracl. 47
Hipp. 643; J. A. 1397*; Med. 391, 407, 447, 552.
ἄλυρος *lyrae concentu carens* : Alc. 447* ἐν ἀλύρο
ὕμνοις; cf. Hel. 185*; J. T. 146*; Phoen. 1028*.
ἀπάλαμνος (παλάμη) *inhabilis* : Cycl. 598 πρίν τι τ
πατέρα παθεῖν ἀπάλαμνον. — ἄπειρος (πεῖρα) *ignaru*
Hel. 1042 ἄπειροι βάρβαροι; cf. v. 1249; frg. 27
1055/4. — ἄτιμος : Bacch. 1313 ἐκ δόμων ἄτιμος ἐ
βεβλήσομαι; cf. Andr. 1014*; Med. 438*, 696, 135
sed evolvas § 12 p. 51, ubi recta via a radice τι [1]) e
theton repetivimus. — ἄχλοος (χλόη) *viriditate caren*
Hel. 1327* ἄχλοα πεδία γᾶς. — ἄψυχος : Med. 11
ἄψυχον εἰκὼ σώματος; cf. Troad. 623; Jon. 883*; fr
657; Hipp. 952 (§ 83). — ἄσχολος : Or. 93 ἄσχολ
εἰμι. — ἄφωνος : Hipp. 1076 ἀφώνους μάρτυρας;
frg. 977. — ἄωρος (ὥρα) *immaturus* : Alc. 168 θαν
ἀώρους παῖδας; cf. Hec. 425; J. A. 1218; Or. 10
frg. 392/4. — ἀθυρόγλωσσος, quo homo significa

---

[1]) Curt. Gr.^{4} p. 480.

linguam ἄθυρον *i. e. non refrenatam habens*; sic Or. 903 ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος. Eodem sensu ἀθυρόστομος Sophocles adhibuit Philoct. 188.

c) Unicum est ἄδακρυς (δάκρυ; cf. § 35, 1e) : Alc. 1047 οὐκ ἂν δυναίμην τήνδ' ὁρῶν ἄδακρυς εἶναι; cf. Med. 861*.

2. *Secunda membra ad stirpes redeunt consona terminatas.*

a) Dentales stirpes latent in ἄπειρος (πειρατ) *infinitus* : Or. 25 πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι. — ἄσημος (σηματ) proprie de argento vel auro non signato dicitur; deinde paulo latius patet significatio, quod elucet ex El. 749 τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' αἴρεται; cf. Her. fur. 849; Suppl. 211; Hipp. 269; Jon. 8; Phoen. 1112; Rhes. 629. — ἄνυδρος (ὕδα[ρ]τ) : Jon. 89* σμύρνης ἀνύδρου κάπνος; Troad. 1083* σὺ μὲν φθίμενος ἀλαίνεις ἄνυδρος, quod Hesychii loco (s. v. ἄνυδρος) explicatur : ἄνυδρος ἄταφος, οὐ λελουμένος οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών. — ἀνώνυμος : Hel. 16 πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος; cf. Hipp. 1, 1028, 1429; J. T. 502, 944; Jon. 1372; Troad. 1319*. — ἄκυμος (κυματ) *fluctibus non agitatus* : Her. fur. 698 ἄκυμον θῆκεν βίοτον i. e. *tranquillam reddidit vitam.* — ἄναιμος (αἱματ) : frg. 972 βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον. — ἀπείρων (πειρατ) *infinitus* : frg. 781/30* δι' ἀπείρονα γαῖαν; sententiarum autem conexu prohibemur, ne hic quoque, ut in § 54 ἄπειρος, pro descriptivo epitheto habeamus (§ 2). — ἀκύμων (κυματ), quod non formatione solum, sed etiam significatione ab ἄκυμος differt Andr. 158 νηδὺς ἀκύμων i. e. *uterus sterilis.* — ἀσχήμων (σχηματ) *deformis* : Hel. 299 ἀσχήμονες ἀγχόναι; cf. frg. 261. — ἀχρήμων : Med. 461 ὡς μὴ ἀχρήμων ἐκπέσῃς.

) A stirpibus ν terminatis secunda membra repetenda sunt epithetorum : ἀλίμενος (λιμεν) *importuosus* : Alc. 596* ἐπ' ἀκτὰν ἀλίμενον; cf. Hec. 1025*; Hel. 1132*, 1211; Cycl. 349; — et ἄφρων (φρεν) : Alc. 728; Hel. Hel. 1151*; Heracl. 360; J. A. 489; J. T. 574; Phoen. 1647; frg. 93, 494/1, 895, 900/3, 960/2.

c) Stirpes in ρ desinentes mutata forma apparent in : ἀπάτωρ (πατερ) : Jon. 109* ἀπάτωρ γεγώς; cf. Or. 310; Her. fur. 114* (§ 78); J. T. 864* (§ 83); — ἀμήτωρ (μητερ) : Jon. 109* ἀμήτωρ γεγώς; cf. v. 837; — ἄνανδρος (ἀνερ) : Hel. 283 θυγάτηρ ἄνανδρος; cf. Andr. 341, 347; Bacch. 1036; Hec. 669; Hipp. 547; Cycl. 306; Med. 435*; Or. 786*; frg. 290/2; — ἄπυρος (πυρ) : frg. 904* θυσίαν ἄπυρον; cf. frg. [1117/30].

d) Claudant agmen epitheta, quorum in fine stirpes in σ cadentes conspiciuntur : ἀμενής : Suppl. 116* γραίας ἀμένους; ἀφεγγής *luce carens* : Phoen. 543 νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον, quae, si scholiastae quidem auctoritatem sequeris [1]) circumlocutione quadam pro νὺξ ἀφεγγής dicta esse putare debebis; habes autem luculentissimum personificationis exemplum, etiamsi haec non in ipso epitheto sed in periphrasi illa posita est.

§ 38. Epitheta ab εὖ, δυς- aliis adverbiis incipiunt.

1. *In priore epithetorum sede εὖ occurrit.*

a) Secundis membris stirpes consona terminatae subsunt. εὔτεκνος : Hec. 620 εὐτεκνώτατε Πρίαμε; cf. v. 581; Her. fur. 1405; Jon. 423 (§ 84); Phoen. 1061*; 1618 (§ 82); Suppl. 955*. — εὐάμερος (ἡμέρα) : frg. 775/41*

[1]) περιφραστικῶς ἡ νύξ.

(§ 85). — *εὔδοξος* (*δόξα*) : Med. 592 *γῆρας οὐκ εὔδοξον*. — *εὔθηρος* (*θήρα*) *felix in venando* : Bacch. 1253 *εἴθε παῖς ἐμὸς εὔθηρος εἴη*. — *εὔμορφος* (*μορφή*) : frg. 901/6 *χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τὸν πόσιν*. — *εὔοσμος* (*ὀσμή*) : Bacch. 235 *λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔοσμοις κομῶν*. — *εὐσέληνος* : frg. 1093 (§ 82). — *εὐτράπεζος* (*τράπεζα*) *luxuriosus* : frg. 672 *βίος οὐκ εὐτράπεζος*; substantivum *ὁ εὐτράπεζος* est : frg. 1039/3. — *εὔφημος* (*φήμη*) : Andr. 1144 *κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δόμοις πέτραισιν ἀντέκλαγξεν*; cf. Bacch. 69; Hipp. 724; Jon. 98*, 134*; Or. Or. 1327; Troad. 1072*. — *εὔψυχος* : Andr. 764 *γέρων εὔψυχος*; cf. Hel. 852; Rhes. 510. — *εὐτυχής* (*τύχη*) : Alc. 182, 685, 926*; Bacch. 1183*; Hec. 619; Hel. 163, 304, 361, 719, 855, 1082, 1213, 1450; El. 690, 889; Heracl. 247, 385, 797; Her. fur. 103, 348*, 425*, 1403; Suppl. 918*; J. A. 717, 1205, [1523*]; Jon. 382, 623, 625, 753, 1485; Med. 553; Troad. 244*, 631; Phoen. 1163, 1197, 1201, 1583; Rhes. 64; frg. 90, 149, 207, 287/6 575/5, 636; praeterea substantivi munus passim illud suscipit. — Item pro substantivo est *εὐκάρδιος* : Hec. 579.

b) Subjungo epitheta, quorum secunda membra ad stirpes consona conclusas redeunt : *εὔσημος bona signa, indicia, omina habens, auspicatus*; sic Minervae simulacrum nominatur *εὔσημον φάσμα ναυβάταις* J. A. 252*; cf. frg. 752. — *εὐσχήμων* (*σχηματ*) : Med. 584 *μὴ νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ, λέγειν τε δεινός*. — *εὐωπός* : Or. 918 *οὐκ εὐωπὸς ἀνήρ*. — *εὔφρων laetum animum efficiens* : Alc. 587* *εὔφρονι μολπᾷ*; cf. Troad. 547*. — *εὐπατρίδης* : Alc. 920* *ὡς εὐπατρίδαι εἶμεν*; cf. Jon. 1073*. — *εὐπατέρεια* : Hipp. 68* (§ 82). — *εὐθαρσής* (*θάρσος*) *audaci animo utens* : El. 526 *ἀδελφὸν εὐθαρσῆ μολεῖν*. — *εὐμενής* (*μένος*) : Andr. 55 *θεὸν εὐμενῆ*; cf. v. 211, 791; El. 601, 632; Suppl. 351, 631*, 1230; J. T. 1086; Med.

809; frg. 26/3, 533. — *εὐειδής* (*εἶδος*) : Alc. 174 *οὐδὲ τοὐπιὸν κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.* — *εὐμήκης* (*μῆκος*) *eximia longitudine praeditus, ingens :* J. A. 595* *ἐπί τ' εὐμήκεις ἤκουσι τύχας.* — *εὐαγής* (*ἄγος*) : Suppl. 652 *ἔστην θεατὴς πύργον εὐαγῆ λαβών*, quod explicant : *turrem e longinquo sub oculos cadentem obtinens* conferuntque cum hoc loco alterum Aeschyli (Pers. 466) : *ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ*; sed propter singularem illam epitheti notionem nusquam quidem praeterea se offerentem fuerunt etiam, qui utroque loco *εὐαυγῆ* scribendum proponerent.

2. *A δυς-incipiunt : δύσμορφος deformis :* frg. 839 *δύσμορφος εἴην μᾶλλον*; cf. frg. 788; — *δυστράπεζος* : Her. fur. 385* *δυστράπεζοι πῶλοι*, quibus Diomedis illi equi detestabili mensa utentes significantur, qui peregrinos a domino sibi objectos homines devorabant; — *δύσφημος*: Andr. 1144 *κραυγὴ δύσφημος*; — *δυστυχής* (*τύχη*) : Alc. 617, 685; Andr. 6, 65, 139, 327, 633, 1202*, 1214*; Hec. 582; Hel. 236*, 285, 565; El. 49, 1005; Her. fur. 559, 1143; Suppl. 22, 380*, 778*; Hipp. 343, 807; J. T. 694, 500, 851*; Jon. 400, 1457*; Med. 1250; Or. 263, 604, 854; Troad. 290*, 745, 1167, 1269; frg. 207, 636, 892, 405. — *δυσείματος* (*εἷμα*) *foedis vestibus indutus*: El. 1107 *δυσείματος χρόα λεχώ*; — *δυσώνυμος* : Andr. 1189 *τὸ δυσώνυμον ἐμὸν γένος*; cf. frg. 407/2, 579; — *δυσμενής* : El. 847 *οὐχὶ δυσμενὴς ἥκω*; cf. Andr. 182; Hel. 880; Suppl. 429; Jon. 1272, 1329, 1612*; Med. 323, 866, 937, 1239; Or. 267, 974*; frg. 1045/8.

3. *Alia adverbia habes in : ἀγχίαλος prope mare situs :* J. A. 169* *ἀγχιάλων ὑδάτων τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας*; — *ἀρτίδακρυς* [1]). Med. 903* *ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι.* — *ἀρτίφρων mente valens :* Med. 294 *ἀρτίφρων ἀνήρ*; cf. J. A. 877*. —

---

[1]) De epithetis ex *ἀρτι* et substantivo compositis relego te ad Joh. Schmidtii l. c. p. 34 not. 14.

ὁμόλεκτρος *communem cum altero torum habens* : Or. 476 Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα [1]; sic Tyndareum Menelaus appellat; cf. v. 508. — ὁμόφυλος (φῦλον) : Her. fur. 1200* (86). — ὅμαιμος (αἷματ) : Or. 674 πατρὸς ὅμαιμε θεῖε cf. frg. 519/5; substantivi partes ὁμαίμων suscipit J. T. 1402 et Or. 684.

CAP. II.

Epitheta descriptiva.

§ 39. Abusum me esse patientia sua paene vereor ne longam meam „necessariorum" seriem perlegentes cum stomacho exclamaverint. Et mehercule! equidem vix habeo, quo ejusmodi crimen propulsem. Attamen ex ipsa fortasse necessariorum natura aliquam repetere licet excusationem. Nam pars illorum maxima cum esset a poetico dicendi genere alienissima, nulla fere explicatione egere ipsa videbantur. Itaque, ne ultra modum haec commentatio extenderetur, optimum visum est catalogi instar totum exemplorum ordinem proponere. Ab hac igitur parte, quoniam omnes catalogi qualescunque sunt taedium afferunt eis qui legunt, crimen illud recte se habere libenter concedo.

Jam vero veniam me esse ab eo impetraturum spero qui ceteras opusculi particulas perlegerit. In his enim in campum quodammodo descendimus, in quo ostendit Euripides sermonis poetici magnificentia ac granditas quantum augeri possint epithetis compositis, quamque libere in usu eorum Graeco poetae versari liceat in conspectu simul ponit.

---

[1]) De genetivo Kuehnerum adeas, Gramm. 294. 1.

Atque in hoc quidem capite *descriptiva*, quae voluimus, *epitheta* tractanda nobis erunt, quorum quae sit propria natura et condicio quaque potissimum re a necessariis ipsa differant, jam §§ 1 et 2 satis indicavimus. Tamen, ut ab omni parte huic epithetorum generi lumen afferatur, duo praesertim habeo, quae insuper monere placet. — Primum enim de consilio si quaeritur, quod hoc genere epithetorum Euripides secutus esse videatur, certe verendum mihi non erit, ne ex „necessariorum" quam instituimus oppositione temere quis concludat, hoc me nullum fuisse arbitratum esse atque ipsa illa pro otiosis me habuisse. Immo vero summum illud erat et dictioni inprimis conveniebat poeticae. Namque „descriptivorum" potissimum merito actuosa fit oratio, id quod supra jam § 1 ostendimus. Quod cum omnino in „descriptiva" cadere patet, tum maxime in composita. Plenior enim et uberior quam simplicium est compositorum significatio. Quo in genere ne exempla desint, compositis quanto clarius ac dilucidius quam simplicibus animo tanquam praesentes et vividae rerum personarumve imagines intuendae exhibeantur, haec mihi liceat epitheta proponere Homerica : terra *εὐρεῖα* nominatur et *εὐρυόδεια* (*Π*. 635, *γ*. 453); mare (*πόντος*) *κυμαίνων* (*Ξ*. 229, *δ*. 425) et *πολύκλυστος* (*δ*. 354); hasta *χάλκεος* (*Γ*. 317.) et *χαλκοβαρής* (*λ*. 532), navis *ὠκύς* (*Θ*. 197, *ι*. 101) et *ὠκύπορος* (*Α* 421, *δ*. 708), *ὠκύαλος* (*Ο*. 705, *μ*. 182); equus *ὠκύς* (*Γ* 263) et *ὠκύπους* (*Β* 383), *ὠκυπετής* (*Θ*. 42, *Ν*. 24), *ποδώκης* (*Β*. 764); taurus *αἴθων* (*Π*. 488, *σ*. 372) et *αἶθοψ*, quibus, ne cui longior esse videar, alia praeterea addere omitto [1]). Tragici autem, ut aliis in rebus, sic in hoc etiam epithetorum genere non pauca mutuati sunt a poeta epico. Sed adeo non anxie illi hujus vestigia persecuti sunt, ut idem semper quod ille epitheton eidem etiam substantivo at-

---

[1]) Alia si praeterea inspicere vis, Duentzerum adeas, l. c. p. 510—516, 539—548.

tribuerent, nec ullo pacto aliam quoque admitterent epitheti et substantivi conjunctionem, ut maxime libere unicuique pro arbitrio hac in re ingredi videretur. Euripides autem quae cum Homero „descriptiva“ communia habet, ad ea addita *H* littera animum advertisse non ineptum judicavi.

Jam ad alterum venio, de quo ante ipsam exemplorum enumerationem pauca praefari volebam. Natura ac potestas „descriptivorum“, qualem § 1 descripsimus, in eo potissimum cernitur, quod rei vel personae aliquid attribuunt maxime proprium nec ad sensum tamen ejus, cui insunt, enuntiati quicquam valent conficiendum. Nunc vero certas quasdam classes nominum res personasve exprimentium statuere possumus, quae prae ceteris descriptivo potissimum sensu epitheta adsumere solent. Has igitur quamquam subtilius postea persequi, ne omnia miscere videamur, nobis non licebit, tamen inutile non erit, earum, quatenus apud Euripidem exstant, brevem hic praemittere descriptionem.

Ac primum quidem *deorum nomina* huc referenda erunt, quorum vel creberrima est cum descriptivo epitheto conjunctio eademque mirum quantum orationi munditiam et venustatem tribuit. Sic habes : *Βάκχιον φιλάνθεμον* frg. 888; *φιλόδαφνε Βάκχε* frg. 480; *καρποποιὸς Δημήτηρ* Rhes. 964; *θηροκτόνος Ἄρτεμις* J. A. [1570]; *ψυχοπομπὸς Χάρων* Alc. 361; *θελξίφρονες Ἔρωτες* Bacch. 404*. De „necessariorum“ et „descriptivorum“ discrimine cf. § 2 p. 8.

Nec deorum solum, sed *singulorum* etiam *heroum* virtutes, quibus ipsos illos inter ceteros maxime eminentes poeta repraesentare vult, non raro compositis efferuntur epithetis. Quo in genere nomino *τρικόρυθος Αἴας* Or. 1480*, ubi non aliter quam in notissimo *κορυθαίολος Ἕκτωρ* epitheto eximia herois militandi strenuitas indicatur. Homericum autem *Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ* (*E* 699) cui non in mentem vocatur Euripideo *χαλκοτευχὴς Καπανεύς* Suppl. 999*?

Gentes etiam et *regiones* sive *terras* epithetis aliquam laudem ac virtutem, qua prae ceteris maxime ipsae illae excellunt exprimentibus in usu habent poetae augere. Huc Euripides refero : *φίλιπποι Τρῶες* frg. 929; *φιλάρματοι Θῆβαι* Her. fur. 467; *μελάμβρωτος γῆ Αἰθιοπίς* frg. 230/2; manifesta autem est Homeri imitatio in *ἱππόβοτον Ἄργος* Suppl. 365*.

Jam ad res hominum manibus confectas ut procedamus inprimis *armis* descriptiva addi solent epitheta, quibus vel id, quod maxime sub oculos cadit, vel materia, ex qua ipsa illa comparata sunt, designetur. Ab hac parte teneas *χαλκήλαθ' ὅπλα* Hel. 1263 et *πάγχαλκος αἰχμή* Heracl. 276; ab illa *ἀμφίτορνος ἀσπίς* Troad. 1156*; *ἀμφίτομον ξίφος* El. 164*; *ὀξύθηκτον φάσγανον* Andr. 1150; *ἑκηβόλα τόξα* Her. fur. 472. Nec tamen arma sola, sed etiam *aliae res* similiter epithetis efferuntur; sic *cithara ἑπτάφθογγος* nominatur (Jon. 881*), *lyra ἑπτάτονος* (Alc. 446*), *navis ὠκυπόμπος* (J. T. 1136*); item rerum materia non inepte epithetis ad oculorum velut sensum revocatur in : *πολύπηνα φάρεα* El. 191*, *λινόκροκον φάρος* Hec. 1081*. Restant *animalia*, quorum cujusque naturam maxime propriam item peculiari epitheto exornare in deliciis fuit Euripidi. Quod exemplis illustretur : *ἵππων ταχυπόδων* Bacch. 782; *μώνυχα πῶλον* Phoen. 793*; *τετρασκελὴς μόσχος* Phoen. 639, quibuscum conferas Rhes. 550*; Bacch. 691; J. T. 261; frg. 775/32.

Nunc in enumerandis hujus classis exemplis eodem ordine quo in priore genere utemur, sed intra singulas paragraphos haec nobis via ingredienda erit, ut quae propter similem sensum melius una proferenda quam propter diversam formam dirimenda videntur, haec conjunctim semper neglecta aliquatenus formatione proponamus.

I.

Determinativa.

§ 40. Determinativa ut maximam „necessariorum“ partem effecerunt, sic „descriptivorum“ numerum comprehendunt minimam. Nec hoc mirum cuiquam videbitur, modo teneat omnino hoc compositorum genus multo minus prae se ferre speciem poeticam, quam attributiva et dependentiae composita. Itaque propter exiguum numerum segregandis duobus nominalium et verbalium exemplorum agminibus facile hic supersedere possumus nam praeter laudatum jam *χαλκεομήστωρ* Troad. 271 (§ 39) et *ἐνάλιος* (*H*) nominalia omnino non inveniuntur. Hoc autem remigii epitheton est Hec. 39 *πρὸς οἶκον εὐθύνοντες ἐναλίαν πλάτην*, quocum cf. Troad. 1095* *ἐναλίαισι πλάταις* et Hel. 526 *εἰναλίῳ κώπᾳ*, quae est forma Homerica (*δ*. 443 *τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθείη*;)

§ 41. His enumeratis nil impedit, quominus ad verbalia statim transeamus, quorum quidem quae suffixo *o* concluduntur primum locum obtineant. Ac primum quidem tonitrus epitheton est *βαρύβρομος* : Phoen. 182* *βαρύβρομοι βρονταί*; idem de instrumentis musicis praedicatur : Bacch. 156* *βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων*; Hel. 1351* *βαρύβρομον αὐλόν*. — Manifesta Homeri imitatio est J. A. 207*, ubi Achilleus *λαιψηροδρόμος* appellatur; at poeta epicus simplici *λαιψηρός* fuit contentus (*Φ*. 264). Euripidi autem illud non suffecit, quo pedum Achillis celeritatem efferret; nam idem etiam *ταχύπορος πόδα* El. 451*[1]) nominatur. Eadem voce etiam

[1]) Verba ita cohaerent : *ἔνθα πατὴρ ἱππότας τρέφεν Ἑλλάδι φῶς Θέτιδος εἰνάλιον γόνον ταχίπορον ποδ' Ἀτρείδαις*, ubi comma a Kirchhoffio quidem post *γόνον* positum tollens *ταχύπορον* cum Seidlero ad ipsum illud *γόνον* refero. *Ταχύπορος πόδα* i. e. *πόδας* ad idem redit, quo *ταχὺς πόδας* Andr. 1237.

navium celeritas laudatur Hel. 1272 *Φοινίσσα ταχύπορος κώπη*, ubi per synecdochen *κώπη* pro *ναῦς* est positum. Alterum navis epitheton est *ὠκύπομπος* (cf. Homericum *ὠκύπορος* p. 112) : J. T. 1136* *ὠκοπόμπου ναός*, quocum cf. v. 1427, ubi diverso accentu legitur : *ὠκυπομποὺς ἕλξετ' εἰς πόντου πλάτας*. — Subjungo *τετράορος* sive *τέτρωρος* : Alc. 483 *τέτρωρον ἅρμα*; cf. Heracl. 860; Suppl. 667; J. A. 213*; Hipp. 1229 *τέτρωρον ὄχον*; Suppl. 675, et *τετράζυγος* : Hel. 1039 *τετραζύγων ὄχων*, quae usitatissima vehiculorum epitheta quod „descriptivis“ malui quam „necessariis“ inserere fortasse est qui crimini mihi vertat. Sed vix de quadrigio revera semper cogitandum est, sed nihil aliud illis spectare poeta videtur, nisi ut quam fortissime oculis subiciat vehiculorum ipsorum imaginem [1]). Verum si quaeris *τέτρωρος* significat *quadrupliciter alligatus*; itaque et de equis praedicari illud potest quadrupliciter currui junctis (Hel. 723) et de curru ad equos quadrupliciter alligato (Alc. 483) [2]). — De *ἑπτάτονος* et *ἑπτάφθογγος* jam § 39 p. 114 diximus, ubi est etiam gladii epitheton *ἀμφίτομος*; quod idem hastae tribuitur : Hipp. 1375 *ἀμφίτομος λόγχη* nec significatione quidem ab Homerico differt *ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν* (*N.* 147), quod item *hastis ancipitibus* vulgo explicant [3]). — Aptissimum est fontium fluviorumque attributum *ἀέναος* : Jon. 118* *τὰν ἀέναον παγάν*; v. 1083* *ἀενάων ποταμῶν*. — Ad extremum arcus nominatur *ἑκηβόλος* (*H*) [4]) : Her. fur. 472; Or. 273; Phoen. 1108, et funda : Phoen. 1142; de Jon. 214*; cf. § 72.

---

[1]) Eodem jure, quo *τετράορος* et *τετράζυγος* huc rettulimus, etiam *τέθριππος* nonnullis locis, quos in § 29, 1 p. 80 proposuimus, eo tantum valere contendere licet, ut alacritate et vigore plenior fiat oratio; sic Suppl. 501 *τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι*.

[2]) Secundam epitheti partem a radice svar=*σερ, ἐρ, ἑρ, ἀερ* repeto; cf. Curt. Gr.[4] p. 356.

[3]) Cf. Seileri lexicon Homericum s. v. *ἀμφίγυος*.

[4]) Apud Homerum hoc est Appollinis epitheton (*A.* 14).

§ 42. Jam ad eorum enumerationem transeo, quae in uffixum *τ ο* (*τ η*) desinunt, inter quae *ὀξύθηκτος* jam § 39 ıudatum primum referendum est; hoc autem descriptivo ›nsu ad *φάσγανον* praeterea accedit Andr. 1118 *ὀξυθήκτοις ασγάνοις ὡπλισμένοι*; item ad *βέλος* El. 1159*. Sed Homero ıagis simplex arrisisse probatur *M*. 190, *β*. 3 *ὀξὺ ξίφος*; comıune autem cum illo Euripides habet *μελάνδετος* (*H*.), quo igrum gladii manubrium designatur Phoen. 1091 *μελάνδετον ίφος*; frg. 374 *φάσγανον μελάνδετον*; cf. Hom. O. 713 *άσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήεντα*. — Subjungo *δίκροτος*, uod ut remorum pulsum ab utraque navis parte pariter ef›ctum sensibus quasi admoveat cum *κώπη* poeta noster junit J. T. 407* *εἰλατίναις δικρότοισι κώπαις ἔπλευσαν νάιον ημα* [1]). — Praeclare insulae ab Aeschylo vocantur *νᾶσοι ερίκλυστοι* (Pers. 879; cf. v. 596); quod suum faciens epitheın Euripides ad Taphum insulam inter Leucadiam litusque carnanicum interjacentem transfert Her. fur. 1080* *Ταφίων ερίκλυστον ἄστυ* quocum cf. frg. 1069 *περίκλυστον προλιοῦσ' Ἀκροκόρινθον*; antea jam in hymno in Apol. Del. 181 *ήλοιο περικλύστης* legitur. — Claudat agmen *εὐάχητος valde ›strepens*, quo tonantes maris fluctus depinguntur Hipp. 1272* *ῖᾶται εὐάχητον ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον*.

§ 43. Comprehendam hac paragrapho quae restant epiıeta aliorum suffixorum ope formata. Atque in horum quiэm capite ponam, quorum in fine *ες* apparet : *παμφαής* (*/ φαϝ*) [2]), ignis epitheton : Troad. 548* *παμφαὲς πυρὸς σέλας*; em Solis radius *παμφαὴς ἀκτὶς Ἀελίου* nominatur Med. 1251*; ec sensu, sed formatione solum ab hoc Homericum differt *έλιον παμφανόωντα* (*ν*. 29); — *πολυνιφής* : Hel. 1326* *ῥίπτει*

---

[1]) Sic etiam Weilius hunc locum intellexit, qui adnotat : *δικρόοισι κώπαις répond à la locution homerique ναῦς ἀμφιέλισσα. Il ne est pas entendre deux rangs de rames, mais des rames manoeuvrant égaleent sur les deux bords.*

[2]) Curt. Gr.[4] p. 297.

δ' ἐν πένθει πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα. — *ἰσήρης* : J. T. 1472 *νικᾶν ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ calculos aequabiliter commissos.* — His accedat *ὑψιπετής* : Hec. 1101* *ἀμπτάμενος οὐράνιον ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον*, ubi, quia omni sensu caret librorum lectio — quid enim sibi volunt domicilia de coelo delapsa vel ad coelum evolantia (*ὑψιπέτης*)? — non dubito quin *ὑψερεφὲς εἰς μέλαθρον* scribendum sit. Corruptela librario fortasse debetur explicandi illius *ἀμπτάμενος* nimis studioso, qui scriberet *ὑψιπέτες*, unde *ὑψιπετές* est ortum; ejusdem enim librarii vestigia Kirchhoffius jam. in v. 1100 voce *αἰθέρα* deprehendisse sibi videtur. Vocabulum autem *ὑψερεφής* quamquam apud ipsum quidem Euripidem non invenitur, tamen aptissimum esse videtur, quo coeli altitudo indicetur; cf. Homerica *δώματα ὑψερεφέα* (*E*. 213, *δ*. 757), *ὑψηρεφέος θαλάμοιο* (*I*. 582) similia.

Suffixo *ᾰ* (*η*) formata sunt *ὠκυρόας* : Bacch. 568* *τὸν ὠκυρόαν Ἀξιόν* (Homerus habet *ὠκυρόῳ ποταμῷ E*. 598) — et *ἁδυβόας* : Bacch. 127* *ἁδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι* (§ 72).

Denique *νο*[1]) apparet in clipei epitheto *ἀμφίτορνος* Troad. 1156* (§ 39 p. 114), cujus alteram partem a radice *τερ*[2]) repeto.

II.

Dependentiae composita.

A.

Nominalia.

§ 44. Pauca quidem huc exempla pertinent, sed haec ipsa mirae sunt venustatis. Atque, ut ab iis incipiam, quorum

---

[1]) Cf. *στεγ-νό-ς, στυγ-νό-ς, σεμ-νό-ς* (pro *σεβ-νό-ς*), *ἁγ-νό-ς*, quae rarissimi suffixi *νο* exempla Schleicherus mihi suppeditavit, Comp.[4] p. 414.

[2]) Curt. Gr.[4] p. 222.

secunda membra integram simplicium formam exhibent, usitatum gentium epitheton est *φίλιππος*, quod praeter Trojanos (§ 39) etiam de Thracibus praedicatur : Hec. 428 (cf. v. 9 *φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί*) et de Amazonibus : Hipp. 581* *φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος*. — Consuetudine hominum veterum, ex qua in Bacchanalibus hedera ipsi coronati erant, Bacchi significatio explicatur *φιλοκισσοφόρος* : Cycl. 620* *τὸν φιλοκισσοφόρον Βρόμιον* i. e. *hederigeros amantem*, non, ut Schirlitzio [1]) placet, *φιλοῦντα τὸ κισσοφορεῖν*. De hominum coetu festum Pacis diem celebrantium dictum videtur *φιλοστέφανοι κῶμοι* frg. 462/8. „Descriptivis" non dubito inserere etiam *φιλόγαμος* : J. A. 392* *οἱ φιλόγαμοι μνηστῆρες*; certissimum autem est *φίλαυλος*, quod de delphino cum poeta praedicat : El. 435* *ὁ φίλαυλος δελφίς* cui non in mentem vocat suavissimas, quae de Arione ferebantur, narratiunculas (Her. I 23, Cic. Tusc. II 27, 67)? — Ad extremum cithara quam apte nominetur *φιλόχορος* : J. A. 1037* nemo non intellegit.

Jam ad epitheta transeo, quorum recedunt membra secunda a forma simplicium usitata. Huc primum duo Bacchi attributa refero : *φιλάνθεμος* (*ἄνθεμον*) : frg. 888 *Βακχίου φιλάνθεμον* — et *φιλόδαφνος* (*δάφνη*) : frg. 480 *δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε*. — De *φιλάρματος* § 39 p. 114 inspicias. — Sigmatica sunt : *δεξίμηλος* (*μῆλον*), quod apposite ad templorum et ararum finem animo tuo proponendum dicitur Andr. 129* *δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ*; v. 1138 *βωμοῦ δεξίμηλον ἐσχάραν*; Phoen. 632* *θεῶν δεξίμηλ᾽ ἀγάλματα*; similis est vocis *δεξίπυρος* (*πῦρ*) condicio Suppl. 64* *δεξιπύρους θεῶν θυμέλας*; — *πανοίλυπος* (*λύπη*) : Bacch. 772 *τὴν πανοίλυπον ἄμπελον*; — *θελξίφρων* § 39 p. 113 ; — *λυσιμελής* (*μέλος*), unicum, quod poeta noster cum Homero commune habet; sed hic somno illud attribuit (*υ*. 57, *ψ*. 343), ille id mortis esse epitheton voluit : Suppl. 47* *θανάτῳ λυσιμελεῖ*.

---

[1]) l. c. p. 81.

δ'ἐν πένθει πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα. — *ἰσήρης* : J. T. 1472 *νικᾶν ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ calculos aequabiliter commissos.* — His accedat *ὑψιπετής* : Hec. 1101* *ἀμπτάμενος οὐράνιον ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον*, ubi, quia omni sensu caret librorum lectio — quid enim sibi volunt domicilia de coelo delapsa vel ad coelum evolantia (*ὑψιπέτης*)? — non dubito quin *ὑψερεφὲς εἰς μέλαθρον* scribendum sit. Corruptela librario fortasse debetur explicandi illius *ἀμπτάμενος* nimis studioso, qui scriberet *ὑψιπέτες*, unde *ὑψιπετές* est ortum; ejusdem enim librarii vestigia Kirchhoffius jam. in v. 1100 voce *αἰθέρα* deprehendisse sibi videtur. Vocabulum autem *ὑψερεφής* quamquam apud ipsum quidem Euripidem non invenitur, tamen aptissimum esse videtur, quo coeli altitudo indicetur; cf. Homerica *δώματα ὑψερεφέα* (*E*. 213, *δ*. 757), *ὑψηρεφέος θαλάμοιο* (*I*. 582) similia.

Suffixo *ᾱ* (*η*) formata sunt *ὠκυρόας* : Bacch. 568* *τὸν ὠκυρόαν Ἀξιὸν* (Homerus habet *ὠκυρόῳ ποταμῷ E*. 598) — et *ἀδυβόας* : Bacch. 127* *ἀδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι* (§ 72).

Denique *νο* [1]) apparet in clipei epitheto *ἀμφίτορνος* Troad. 1156* (§ 39 p. 114), cujus alteram partem a radice *τερ* [2]) repeto.

II.

Dependentiae composita.

A.

Nominalia.

§ 44. Pauca quidem huc exempla pertinent, sed haec ipsa mirae sunt venustatis. Atque, ut ab iis incipiam, quorum

---

[1]) Cf. *στεγ-νό-ς*, *στυγ-νό-ς*, *σεμ-νό-ς* (pro *σεβ-νό-ς*), *ἁγ-νό-ς*, quae rarissimi suffixi *νο* exempla Schleicherus mihi suppeditavit, Comp.[4] p. 414.

[2]) Curt. Gr.[4] p. 222.

καρποφόροις γυάλοις; — Phoen. 647* *γύας χλοηφόρους* (de v. 653* cf. § 79), quibus nonnulla in — *τρόφος* desinentia accedunt, quae tamen, ne dissiparentur personificationis exempla, § 66 proferre malui. Ejusdem denique farinae est *Ἰδαῖα κισσοφόρα νάπη*. — Ad avium cantum suavisonum poeta spectat epithetis *μελῳδός*: Hel. 1110* *ὄρνιθα μελῳδὸν ἀηδόνα*; J. T. 1104* *κύκνος μελῳδός* — et *μελοποιός* : Rhes. 550* *μελοποιὸς ἀηδονίς*. Boum autem cornua peculiari epitheto oculis subiciuntur Bacch. 691 *μυκήματα κεροφόρων βοῶν* quocum comparari licet Homerica *ἄρνες κεραοί* (*δ*. 85) et *ἔλαφον κεραόν* (*Γ*. 24). — Ignis impetum omnia absumentis vix melius aliquis depinxerit quam voce *πάμφαγος* Euripides : Med. 1187 *παμφάγου πυρός*; idem aquae guttas aptissime nominat *ὑγροβόλους humorem proicientes, diffundentes* frg. 836/3 *γῆ ὑγροβόλους σταγόνας νοτίας παραδεξαμένη*. Virtutem bellicam epitheta spectant : Hec. 1089* *Θρῄκης λογχοφόρον γένος*; — Heracl. 774 *τὸν ἐπάγοντα δορυσσοῦν στρατόν*; — Troad. 804* *τοξοφόρῳ Ἀλκμήνης γόνῳ* (*H*.) — Praeterea pro descriptivis habenda erunt *τεκνοποιός* : Troad. 852* *τεκνοποιὸν ἔχουσα πόσιν*; — *παιδοποιός* : Andr. 4 *δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι*; — *θυρσοφόρος* : Bacch. 102* *θυρσοφόροι Μαινάδες*; cf. Cycl. 64*; item Bacchae sertis redimitae voce *στεφανηφόρος* designantur : Bacch. 531* *στεφανηφόρους θιάσους* (cf. *φιλοστέφανοι κῶμοι* § 44). — Claudat agmen *βροτοστόνος*, quod maris fluctuum epitheton est frg. 665 *πόρος κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοστόνῳ βρέμων* atque id, ut videtur, ineptissimum. Quare vereor, ne cum Dindorfio *βαρυστόνῳ* scribendum sit.

§ 46. Jam una in hac paragrapho epitheta enumeranda erunt in alia suffixa desinentia; initium faciam a suffixo *το* (*τη*), quod apparet in : *τροχήλατος rotas promovens* : Her. fur. 122* *τροχηλάτοιο πῶλον*; sed totus locus gravi corruptela laborat; — *ὑδρόχυτος*, cujus cum voce *κρήνη* conjunctione : Cycl. 66 *κρήναις παῤ ὑδροχύτοις* nonne poeta effecit, ut fontes cum murmure aquam profundentes ipse adspicere et audire tibi videaris? Accedit *ἱπποβότης*, quod sensu quidem atque

usu nil ab Homerico ἱππότα differt; utrumque enim eo tantum valet, ut militarem ejus virtutem tibi repraesentet, cui est ipsum additum. Itaque bene jam ad Or. 1000* Ἀτρέος ἱπποβότα scholiasta monet ἱπποβότα ἵππους τρέφοντος καὶ ἵπποις ἐπιβαίνοντος, quod quidem librariis nonnullorum minoris notae codicum ita fraudi fuisse videtur, ut Euripidem ἱπποβάτα scripsisse cum arbitrarentur, hoc etiam in textum reciperent. De ,J. A. 1059* θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων, ubi ἱπποβάτας scribendum non bene Th. Gomperzius [1]) proposuit, § 72 inspicias — Novum Bacchi epitheton habes Her. fur. 682* Βρόμιον οἰνοδόταν. — Mutilata suffixi *ta* forma (§ 10) conspicitur in ἀνδροκμής *viros defatigans*, quod praeclare de pugna dicitur: Suppl. 525 ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας. In τορ cadit παιδολέτωρ: Rhes. 549* παιδολέτωρ ἀηδονίς (§ 2 p. 8) quocum Sophocleum contulisse juvabit τεκνολέτειρ' ἀηδών El. 107. — Feminina τειρα (=τερ–ια) terminata sunt ὀλβοδότειρα [2]), Pacis epitheton Bacch. 419*, et τελεσσιδότειρα *exitum* (τέλος) *adducens*: Heracl. 899* Μοῖρα τελεσσιδότειρα, quod mihi quidem ex falsa eorum analogia ortum esse videtur, in quibus τελεσσι sive τελεσι verbalem naturam habet, ut in τελεσσίφρων Aesch. Ag. 700. Restat ὑπνοδότειρα Or. 175* νύξ ὑπνοδότειρα. — Unicum est κυμοδέγμων, quo fluctus litora pulsantes in animi quodammodo sensu ponuntur: Hipp. 1173 ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας. — Ad extremum suffixo ᾰ formatum est μελιβόας frg. 775/32 μελιβόας κύκνος, in quo prius membrum accusativi interioris, quod vocant, objecti ratione pendet a pediseque [3]); — ες apparet in χρυσανταυγής: Jon. 890* ἀνθισμὸν χρυσανταυγῆ; ad sensum epitheti cf. Or. 1519 δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.

---

[1]) Mus. Rhen. XI 470.

[2]) Pro substantivo stat ὀλβοδότης Bacch. 572*.

[3]) Similia Meyerus collegit, Curt. Stud. VI p. 257.

2.

Priora membra dativo vertenda sunt.

a. Suffixa activo sensu secundis membris accedunt.

§ 47. Exemplorum hac paragrapho proferendorum numerus quidem valde exiguus est. Ac primum quidem in *o* desinunt : *τοξόδαμνος arcu coercens, vincens* : Hipp. 1451 *τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν*, quo poeta noster est Aeschylum imitatus Pers. 85 *τοξόδαμνον Ἄρη* — *νυκτίπολος*, quo Bacchi epitheto frg. 475a/11 *νυκτιπόλου Ζαγρέως* ad sacra dei nocturna alluditur; sed Bacchae etiam noctu vagantes eodem attributo exornantur Jon. 717*; — *ὑλοφορβός* : J. T. 261 *ἐπεὶ βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν*, ubi „descriptivis" an „necessariis" epitheton inserendum esset paulisper dubium mihi videbatur; sed postea comparanti mihi hunc locum cum Hes. Op. 591 *βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας* omnis scrupulus ex animo penitus evulsus est. Eodem autem jure, quamquam non ipsius Euripidis est, etiam *ὀρειδρόμος* : J. A. [1593] *ἔλαφον ὀρειδρόμον* huc referre poteris, quod aptissime cum Homericis leonis, lupi, draconis epithetis *ὀρεσίτροφος* (*M.* 299, *ζ.* 130) et *ὀρέστερος* (*X.* 93, *κ.* 212) comparatur. — Suffixum *o* praeterea apparet in *ὀρεινόμος* : Her. fur. 364* *ὀρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων ποτὲ γένναν*; — *ἀλίρροθος*, quo egregie Euripides fluctus depingit, qui se illidunt in litore scopuloso : Hipp. 1205 *εἰς δ'ἀλιρρόθους ἀκτὰς ἀποβλέψαντες ἱερὸν εἴδομεν κῦμα*; cf. Aesch. Pers. 36 *πόρους ἀλιρρόθους* quod idem etiam Soph. Aj. 412 legitur. Secunda pars repetenda est a determinata radice *ῥυ* [1]) (*ῥέω*)=*ῥεϑ* (cf. *ῥυ-ϑ-μός* [2]) — De *ἀλίκτυπος fluctuoso mari strepens* : Hipp. 754* *πόντιον κῦμ' ἀλίκτυπον ἀλ-*

[1]) Curt. Gr.⁴ p. 354.
[2]) ibid. p. 65, 66.

μας cf. § 76. Denique nomino πύρπολος *in igne versans i. e. igneus,* quod de fulminis ictu praedicatur Suppl. 640* κεραύνῳ πυρπόλῳ.

Unicum quod in το cadit est τροχήλατος : J. T. 82 τροχηλάτου μανίας *rotis quasi agitantis furoris.* Duo in τη exeunt : μονοδέρκτης *uno (sc. oculo) videns* : Cycl. 79* Κύκλωπι τῷ μονοδέρκτᾳ — et ἀργυροῤῥύτης *argento fluens* : Her. fur. 386* ἀργυροῤῥύταν Ἕβρον quocum Homericum conferas ποταμὸν ἀργυροδίνην (Φ. 130, 8). Caveas autem, ne vere argentum secum ducere fluvios poetas exprimere voluisse existimes; immo aquae potius colorem his epithetis spectant argenti nitorem habentis (cf. ἀργυροειδής § 52). — In ες desinit navis attributum ἁλιήρης *in mari remigans* : Hec. 455 ἁλιήρει κώπᾳ. — Ad ferocem denique Martis naturam optime quadrat δοριμήστωρ (√μεδ) [1] *hasta aliis consulens ac providens* : Andr. 1016* δοριμήστωρ Ἐνυάλιος.

---

b. Suffixa passivo sensu secundis membris accedunt.

§ 48. Quae huc pertinent epitheta antecedentis paragraphi exempla numero aliquanto superant. Sunt autem ο terminata : λινόκροκος *lino contextus,* cujus altera pars cum verbo κρέκειν cohaeret : Hec. 1081* λινόκροκον στέλλων φᾶρος, ubi revera lineum sit velum necne nihil certe ad rem pertinet, sed id tantum poeta agit, ut addito epitheto magis oculis subiciat veli imaginem; — ἀνθόκροκος : Hec. 471* ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις; — νιφόβολος *nive obsitus* : Phoen. 206* ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις Παρνασοῦ; item Parnasus spectatur v. 234* ἱερὸν ὄρος νιφόβολον; cf. J. A. 1284*. Homerus autem in simplici νιφόεις acquievit, quod cognoscas e Σ. 616; Υ. 285; Ξ. 227; Sophocles etiam habet νιφόεντος Παρνασοῦ

[1]) Curt. Gr.[4] p. 242.

O. R. 473. — Subjungo *μηλόσπορος* Hipp. 742* *Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν ἀνύσαιμι*, ubi totam fabulam, quam sibi veteres de malis ab Hercule Hesperidibus ereptis narrabant, mirifice in memoriam tibi poeta vocat unico epitheto (§ 2, p. 8). — Extremo loco profero *θηρότροφος feris nutritus* : Phoen. 820* *θηροτρόφου δράκοντος*, et, quod Ruhnkenii conjecturae debetur *κυματότροφος* : frg. 637 *νομάδα κυματότροφον ἁλιάετον*, ubi Hermogenes, qui hoc fragmentum servavit (Rhet. Gr. III, p. 327) *κυματοφθόρον* habet, quod sensu caret[1]). — Jam epitheta sequuntur *το* et *τη* conclusa. Ac primum quidem nonnullarum urbium ut augustiora faciat primordia ipsas a diis conditas esse poeta indicat voce *θεόδμητος* (*H.*) : Andr. 1263 *Δελφῶν θεόδμητον εἰς πόλιν*; Hipp. 974 *Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους*; cf. J. T. 1449; Soph. El. 707 ubi item de Athenis illud praedicatur. Quin etiam ara in Priami arce exstructa nominatur *θεόδμητος* Hec. 23, ubi v. l. exstat *λιθόδμητος*. — De *ἱππόβοτος* (*H*) Suppl. 365* cf. § 39 p. 114; addo Andr. 1229* *τῶν ἱπποβότων Φθίας πεδίων*; Troad. 1087*. — Descriptivum etiam est *ἡλιόβλητος* : Bacch. 14 *Περσῶν ἡλιοβλήτους πλάκας*. — His accedant quibus materia exprimitur : *χαλκόδετος aere vinctus* : Phoen. 114* *χαλκόδετα ἔμβολα*; — *χαλκήλατος* : Hel. 1263 *χαλκήλαθ' ὅπλα*; frg. 375 *χαλκήλατον ἠθμόν*; Bacch. 799 *χαλκηλάτους ἀσπίδας*; — *χαλκόκροτος* : Phoen. 1577* *χαλκόκροτον φάσγανον*; — *χαλκότευκτος* : J. T. 99 *χαλκότευκτα κλῇθρα*; — *κερόδετος* : Rhes. 33* *κερόδετα τόξα*. Pastoricia autem Panis fistula nominatur *κηροδέτας κάλαμος* : J. T. 1225*. De *γηγενέτης* : Phoen. 128* dixi in § 2 p. 8.

Pauca habeo, quae in *ες* desinunt, inter quae *γηγενής* : Phoen. 1131 *γίγας γηγενής* jam Batrachom. 7 legitur, ubi item Gigantum est epitheton. — Minerva appellatur *Διογενής* : Cycl. 350, Orion *ξιφήρης* : Jon. 1153. Militarem virtutem indicant *λογχήρης* : J. A. 1067* *λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων*

---

[1]) cf. Schirlitzium, l. c. p. 75.

ἀσπισταῖς et *χαλκοπληθής* (*πλήθω*) : Suppl. 1220 *χαλκοπλη-θῆ Δαναιδῶν στρατόν* (§ 72). Addo denique tympani significationem *βυρσοτενής* : Hel. 1347* *τύμπανα τ' ἔλαβε βυρσο-τενῆ* (cf. *βυρσότονος* § 23, 1 p. 70) et *πυριγενής* : Hipp. 1223* (§ 2).

Dependentiae composita, quorum priorem sedem substantiva obtinent, omnia, ut spero, proposui; restant duo, quae ab adjectivis incipiunt : *ἰσάνεμος*, quo Achilleorum pedum celeritas cum venti impetu egregie comparatur : J. A. 206* *τὸν ἰσάνεμον Ἀχιλλῆα*; — *ἀπειρόδροσος*, quod de arida Libyae vastitate praedicatur : El. 753* *ξηραὶ τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι ἀπειρόδροσοι*.

III.

Attributiva.

A.

Secunda membra simplicium formam exhibent integram.

§ 49. Attributivorum duobus substantivis compositorum tria solum hoc loco nominanda sunt : *κυανέμβολος*, quod Homericum *κυανόπρῳρος* imitans Aristophanes quidem navis epitheton esse voluit Equ. 554 *κυανέμβολοι τριή-ρεις*, cum Euripides ipsi navis prorae illud attribuat El. 436* *κυανέμβολοι πρῷραι*; — *χάλκασπις*, Martis epitheton J. A. 764*; idem de hominibus praedicatur Her. fur. 795* *Σπαρτῶν*

χαλκασπίδων λόχος; — *χαλκεμβολάς*, quo non aliter quam laudato *κυανέμβολος* externam navis speciem atque imaginem oculis proponere poeta studet J. A. 1319* *χαλκεμβολάδες ναῦς*. Fateor autem aliquem illud mihi scrupulum injecisse; namque extra compositionem praeter unicum Plut. Symp. 2, 6, 1 semper *ἔμβολος* sive *ἔμβολον* fit obvium; illic autem *ἐμβολάς* notionem propaginis habet. Sed per se quoniam utrumque initio rem significat, qualiscunque est, aptam quae in alteram iniciatur, unde et propaginis et rostri notio oriri potuit, atque *ἔμβολος* etiam revera propaginem indicat [1]) nil obstare videtur, quin rostrum quoque feminino *ἐμβολάς* aliquando designatum esse existimemus. Quod si cui minus placeat, ei *χαλκεμβολάς* explicandum erit ut *λευκολοφάς* (§ 35, 1a).

§ 50. His transactis ad eorum me converto seriem in quibus adjectivum praecedit. Ac primum quidem deorum epitheta habes hisce locis : frg. 462* *βαθύπλουτος Εἰρήνα* [2]); — Phoen. 784* *πολύμοχθος* (*multos labores efficiens*) *Ἄρης*; — Suppl. 835* *ἁ πολύστονος* (*multos gemitus excitans*) *Ἐρινύς*; — Her. fur. 880* *ἁ πολύστονος* (*H*) [3]) *Λύσσα*; — Or. 321* *μελάγχρωτες Εὐμενίδες*; — Hel. 243* *ὠκύπους* (*H*) [4]) *Μαιάδος γόνος*; — Phoen. 191* *χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι*; — Or. 1004* *μονόπωλον ἐς Ἀῶ*, quo fortasse est qui primo obtutu offendatur; nam duobus equis, Lampo et Phäethonte, Aurora vehitur apud Homerum (ψ. 146). Attamen a posterioribus scriptoribus aliquotiens uno equo, Pegaso, vehentem dici deam Klotzius me monuit. — Adjungo *ἑπτάπορος*, quo jam hymn. Hom. VII 7 Pleiades significantur; item Euripides dicit *ἑπταπόρου Πελειάδος* Or. 1005*; cf. J. A. 7*;

---

[1]) Hoc me Papeus docet s. v.

[2]) Ad hujus sensum conferre licet Soph. Aj. 130 *εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.*

[3]) *A.* 73 *Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.*

[4]) Apud Homerum hoc equorum solum epitheton est, ut B. 383.

Rhes. 529*. — Pro Martis autem epitheto caveas ne etiam *λευκήρετμος* habeas J. A. 283* *λευκήρετμον Ἄρη Τάφιον*; metaphorice enim pro Taphiorum exercitu hoc dictum est [1]), quem re potissimum navali florere epitheto te docere vult poeta. — Virtus militaris epithetis celebratur Bacch. 123* *τρικόρυθες Κορύβαντες*; — Phoen. 1099* *λεύκασπιν Ἀργείων στρατόν* (*H*). Splendidis autem Baccharum pedibus Satyrorum chorum inprimis esse delectatum probatur Cycl. 72* *Βάκχαις σὺν λευκόποσι*. — Jam pauca procedant, quibus id, quod singulorum animalium maxime proprium videtur, egregie oculis subicitur : *μῶνυξ* (*H*.) Phoen. 793 *μώνυχα πῶλον*; — *ταχύπους* : Bacch. 782 *ἵππων ταχυπόδων*; — *ὠκύπους* (*H*.) : Hipp. 1129* *κυνῶν ὠκυπόδων*; — *δολιχαύχην* : Hel. 1487* *πταναὶ δολιχαύχενες*; cf. J. A. 793* *κύκνου δολιχαύχενος*. Nec dubito huc etiam referre Her. fur. 376* *δόρκαν ποικιλόνωτον*; J. T. 1245* *ποικιλόνωτος δράκων*; — Her. fur. 398* *δράκοντα πυρσόνωτον*; — Alc. 584* *ποικιλόθριξ νέβρος*. In his enim quamquam certus quidam color epithetis indicatur, tamen adeo non est Euripidi consilium e tota animalium classe unum eximere, ut majorem tantum alacritatem orationi attributis adspergere studeat. Quod idem in arvorum etiam et agrorum et terrarum epitheta cadit, qualia occurrunt : Phoen. 648*, 669* *βαθυσπόρους γύας*; frg. 7 *βαθυσπόρου χθονός*; — frg. 231* *χώρας τῆς πολυβώλου*, quod cui non in mentem vocat Homericum *ἐριβῶλαξ* (*v*. 235)? His accedant Troad. 748 *τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου*; frg. 230/3 *μελαμβρότοιο Αἰθιοπίδος γῆς*; — Troad. 1097* *δίπορον κορυφὰν Ἴσθμιον*. Ab Homero (*B*. 498, *Γ*. 478, *δ*. 365) autem mutuatus est Euripides *εὐρύχορος* : Bacch. 87* *Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς*; eodem jam Pindarum antea delectatum esse probatur

---

[1]) Cf. Weilii verba ad v. 238 : *ὁ Μυρμιδῶν Ἄρης n'est pas une manière de désigner Achille, mais signifie la bataille, l'armée des Myrmidons*; cf. Andr. 106 *Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης*.

Ol. VII 18 *Ἀσίας εὐρυχόρου*; Nem. X 52; Pyth. VIII 50 *Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς*. — Usitata est Thebarum significatio *ἑπτάπυργος* : Phoen. 245* *ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ*; cf. Her. fur. 28. — Subjungo *πολυπόταμος* : Her. fur. 409* *Μαιῶτιν πολυπόταμον*. — Propter acinorum multitudinem uva nominatur *πολύκαρπος* (*H.*)[1] : Phoen. 230* *τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας βότρυν*; sed currus etiam, quo Horas circumvehi sibi fingebant veteres homines, idem epitheton habet frg. 937. Ipsius autem vitis significatio est *πολύβοτρυς* : Bacch. 651 *τὴν πολύβοτρυν ἄμπελον*; — Arma vocantur *πάγχαλκα* (*H.*) : Heracl. 276 *πάγχαλκον αἰχμήν*; Or. 444 *ὅπλοις παγχάλκοις*; Phoen. 1242 (idem); v. 121 *παγχ. ἀσπίδα*. — Addo *χρυσώψ* : Bacch. 553* *μόλε χρυσῶπα τινάσσων, ἄνα, θύρσον*; sic Bacchi thyrsus vocatur, inquit Hermannus, quod hederae flores, quorum croceus color est, habet; sed cf. § 67. — Singula fila, e quibus telae contextae sunt, oculis quasi repraesentantur Andr. 831* *λεπτόμιτον φάρος*. — Claudat agmen *πολύπονος*, quo operosam hominum vitam poeta spectat Or. 175 *νύξ, ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν*; Alc. 971 *ἔδωκε φάρμακα πολυπόνοις βροτοῖσιν*.

§ 51. Hac paragrapho epitheta complectar a praepositionibus adverbiisque incipientia. Ac priori quidem generi adnumeranda sunt : *περίστυλος columnis circumcirca instructus*, quod descriptivo sensu stat Andr. 1099 *ἐν περιστύλοις δρόμοις*; — *περικίων* : J. T. 405* *περικίονας ναούς*; cf. frg. 370/5* *περικίοσιν θαλάμοις*; — *ὑπάργυρος* : Cycl. 294 *Σουνίου δίας Ἀθάνας ὑπάργυρος πέτρα*; — *ζάχρυσος* : Alc. 478* *ζαχρύσου Θρῃκίας*. — Jam accedant epitheta, in quibus *ἀ* privativum conspicitur : *ἀνήλιος*, quo Tartari caligo indicatur Alc. 852 *εἶμι τῶν κάτω Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους*; cf. v. 437* *εἰν Ἀίδα τὸν ἀνήλιον οἶκον οἰκετεύοις*; Her. fur. 607 *ἀνηλίων μυχῶν Ἅιδου Κόρης τε*; — *ἄνομβρος pluvia carens* : Bacch.

---

[1] η 122 *ἀλωὴ πολύκαρπος*; cf. ω 221.

408* *Πάφον ἄνομβρον*, ubi tamen vix recte se habet illud *Πάφον*; nam de Aegypto chorus loquitur. — Ad extremum profero *ὑψίπυργος* : Troad. 376 *οὐ γῆς ὅρι' ἀποστερούμενοι οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος*.

B.

Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.

§ 52. Enumerandi initium ab epithetis faciam e duobus substantivis compositis, inter quae quidem *κυαναυγής* (*αὐγή*) Alc. 261* *ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι* manifesto Homericum redolet *κυανέῃσι ἐπ' ὀφρύσι* (*A*. 528, *O*. 102). — Praeclare lacrimarum nitor cum splendore electri comparatur Hipp. 741* *δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς* (§ 72). Item formatum est *χρυσοφαής* (*φάος*), Solis epitheton Hec. 636*, Amoris Hipp. 1276* et *φοινικοφαής* : Jon. 163* *οὐκ ἄλλᾳ φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις*, quod de cycno dictum est. — De Jon. 1207 *θνήσκει φοινικοσκελεῖς χηλὰς παρεῖσα* cf. § 75. — Apollo vocatur *χρυσοκόμης* (*κόμη*) : Suppl. 976*; J. T. 1237*; Troad. 254*; (cf. Ar. Av. 217; Pind. Ol. VI 41); J. A. 548* (Amor). — Jam nonnulla, quae in — *ειδής* cadunt, proferam : *ἀργυροειδής* : J. A. 752* *δίνας ἀργυροειδεῖς*; cf. Jon. 95* *Κασταλίας ἀργυροειδεῖς δίνας*; — *κυανοειδής* : Hel. 179* *κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ*; — *πορφυροειδής* : Troad. 124* *πορφυροειδὴς ἅλς* quocum cf. Aesch. Suppl. 529* *λίμνᾳ πορφυροειδεῖ*; quanto autem simplicius Homerus *Π* 391 *ἅλα πορφυρέην*! Cetera, inter quae refero *ἀνθεμώδης* Bacch. 462, *σκιώδης* Suppl. 759, *χιονώδης* Hec. 81*, *ἀστεροειδής* frg. 114, *βοτρυχώδης* Phoen. 1485*, *βοτρυώδης* Bacch. 534* (§ 72) in § 79 enumeravi; cf. § 34, 2 d) p. 93. — Eurotae epitheton est *δονακόχλοος* (*χλόη*):

J. T. 399* *δονακόχλοα Εὐρώταν* pro quo etiam occurrit *δόνακι χλωρός* Hel. 349* et *δονακόεις Εὐρώτας* Hel. 210. Cum forma accusativi *δονακόχλοα* comparare poteris Nic. Ther. 676 *ἔγχλοα ῥίζαν*; ceterum si quis Wilamowitzium [1]) sequatur codici *C* majorem quam alteri *B.* (*P.*) fidem habentem, is illius lectionem recipere debebit *δονακόχλουν*. — Fluviis epitheta nonnumquam tribui a taurorum corpore desumpta jam supra (§ 28, 2 p. 78) monuimus; quod praeterea cadit etiam in Or. 1378*, ubi Oceanus vocatur *ταυρόκρανος*. Bacchus autem quod *ταυρόκερως θεός* Bacch. 100* nominatur optime mysteriis explicatur, id quod Schoenius nobis affirmat (a. l.) — Denique videas, quam clare tibi in animi sensu avis formam poeta ponat Andr. 862* *κυανόπτερος ὄρνις εἶθ' εἴην*; nec minus illud est poeticum, quod Troad. 143* legitur : *ὦ τῶν χαλκεγχέων Τρώων ἄλοχοι*, ubi quasi praesentem adspicere credas Trojanorum exercitum hastis aeneis horrentem.

§ 53. Transeo nunc ad epitheta, quorum priores sedes adjectiva obtinent. Ac primum quidem deos attributo effert Euripides : Alc. 439* *Ἀίδας ὁ μελαγχαίτας*, quo ad spissas tenebras, quibus Tartarus obrutus est, non inepte alluditur; — Her. fur. 426* *τόν τε πολυδάκρυον* (*H.*) [2]) *ἔπλευσ' ἐς Ἅιδαν* [3]); — Hel. 518* *μελαμφαὲς Ἔρεβος*; — J. A. 1301* *δολιόφρων Κύπρις*; — El. 1260 *ὠμόφρων Ἄρης*; — Hipp. 145* *τὰν πολύθηρον Δικτύνναν*; intellegenda est Diana. Accedat Jon. 870* *τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος* quocum Germanicum conferas *Sternenzelt*. Jam tria procedant a re militari repetita : *χαλκέοπλος* : Hel. 693* *χαλκεόπλων Δανάων*; — *χαλκεοτευχής* : Suppl. 999* *χαλκεοτευχοῦς Καπανέως*; — *τρικόρυθος* : Or. 1480* *τρικόρυθος Αἴας* (cf. § 39, p. 113). Inter animalium epitheta,

---

[1]) Commemorat hunc locum vir doctus l. c p. 82.

[2]) *P.* 192 *μάχης πολυδακρύου*.

[3]) Codice *πολυδάκρυτον* commendatur, cui metrum obstat antistrophae; Homerus etiam *πολυδάκρυτος* habet *τ.* 213, *φ.* 57.

quibus vel maxime oratio illustratur, nomino *ξουθόπτερος* Her. fur. 487* *ξουθόπτερος μέλισσα*; cf. frg. 470/4; — *τετρασκελής* : Phoen. 639* *τετρασκελής μόσχος*; de Her. fur. 18 in § 73, de v. 1272 in § 82 dixi; — Her. fur. 1266 *γοργωπούς ὄφεις*. Nec minus poetice equorum tali (*σφυρά*) dicuntur *μονόχηλα* J. A. 225*; ipsi autem equi *τετραβάμονες* appellantur El. 476*; de Phoen. 809* *τετραβάμοσι χαλαῖς τείχεσι χριμπτομένα* sicut de Hel. 376* *λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις* § 75 inspicias. Item huc refero Her. fur. 419 *τάν μυριόκρανον κύνα Λέρνας ὕδραν*; — Bacch. 1017* *πολύκρανος δράκων*; — Her. fur. 1190* *ἑκατογκεφάλου ὕδρας*; v. 883* *ἑκατογκεφάλοις ὄφεων ἀχήμασι* (§ 72); — frg. 387 *Ἔχιδνα ἑκατογκέφαλος*, in quibus modum quodammodo eo consilio poetam excessisse videmus, ut quam immanissimam oculis proponat portentorum formam; namque numeris aliquam in his fidem habere ineptum videretur. — Apud Homerum (*B*. 649) jam Cretae insulae epitheton est *ἑκατόμπολις*, quod noster imitatur frg. 475a/3 *ἑκατομπτολίεθρος Κρήτη*; ab illo [1]) autem mutuatus est Thebarum significationem *ἑπτάπυλος* : Phoen. 79 *ἑπτάπυλα τείχη τάδε* cf. Her. fur. (28 § 2 p. 9). — Spumantes fluctus a litore fracti bene depinguntur Or. 992* *λευκοκύμοσιν πρὸς Γεραιστίαις ῥόσιν*; item descriptivum est *πολύπτυχος* (*πτύξ*) : J. T. 677* *Φωκείων ἐν πολυπτύχῳ χθονί* quocum Homerica conferas *πολυπτύχου Οὐλύμποιο* (*Θ*. 411), *Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου* (*Φ*. 449) — et *λευκοφαής*, quod de arena marina praedicatur : J. A. 1054* *λευκοφαῆ ψάμμαθον*. — Filorum multitudo, e quibus telae contextae sunt, oculis subicitur El. 191 *πολύπηνα φάρεα*. — Jaculi denique imago magis adumbratur addito epitheto Rhes. 374* *δίβολον* (*βολή*) *ἄκοντα πάλλων*.

§ 54. Sequntur epitheta, in quibus praepositio vel adverbium praecedit. Ac praepositiones quidem conspiciuntur his locis:

---

[1]) *Δ*. 406, *λ*. 263.

ἀμφήκης (*H.*)[1]) : El. 688 *παίσω γὰρ ἧπαρ τοὔμον ἀμφήκει ξίφει*; ad formationem hujus cf. § 34, 1 p. 92; — *ἔνυδρος* : El. 733* *νεφέλαι ἔνυδροι;* Jon. 872* *λίμνης ἐνύδρου Τριτωνιάδος ἀκτάν*; Phoen. 659* *νάματ' ἔνυδρα*, in quo eandem fere tautologiam deprehendimus, quam vituperamus in Germanicis : *nasses Wasser, weifser Schnee.* Talia vero Quintilianus spectat, inst. orat. VII 6, 40 : *eo* (sc. epitheto) *poetae et frequentius et liberius utuntur*; *namque illis satis est convenire id verbo, cui apponitur, itaque et „dentes albos" et „humida vina" in iis non reprehendimus.* — Praeterea huc pertinent : *ἐπίλογχος* : Hipp. 221* *ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος*; — *περικύμων* (*κυματ*) : Troad. 800* *νάσου περικύμονος οἰκήσας ἕδραν*; — *ἀμφίπυρος* : Jon. 213* *κεραυνὸν ἀμφίπυρον ὄβριμον*; — *ἀμφιπολος* : Med. 134* *ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοὰν ἔκλυον.* Commemoro denique *συγγένειος* (pro *συγγενεσ-ιο-ς*) : frg. 988 *Ζεὺς συγγένειος*, in quo tamen dijudicari nequit, utrum descriptivum fuerit epitheton, an propter sententiarum conexum (§ 2) necessarium. — Per se considerandum est, quia secundum membrum praepositione regitur (§ 30), *ἔναλος* : Andr. 855* *ἐνάλου κώπας*; El. 1348* *νεῶν πρῴρας ἐνάλους.* — Tria mihi in manus inciderunt, quae ab *ἀ* incipiunt : *ἄπειρος* (*πειρατ, περατ*), quod Hipp. 763* *ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν*; frg. 998 *ἤπειρον εἰς ἄπειρον βάλλων πόδα*; frg. 935 *ἄπειρον αἰθέρα* eodem loco habendum est, quo Homericum *ἀπειρέσιος* : Y. 58 *Ποσειδάων ἐτίναξεν γαῖαν ἀπειρεσίην*; — *ἄνυδρος*, quo similiter ac voce *ἀπειρόδροσος* (§ 48 p. 126). Libyae vastitatem nullis imbribus madefactam poeta designat Alc. 115* *τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνίδας ἕδρας*; — *ἀμάτωρ* : Phoen. 666* *δίας ἀμάτορος Παλλάδος.* — Ad extremum nomino *ὑψίπυλος* (*H.*)[2]) : Her. fur. 1030* *διάνδιχα κλῇθρα κλίνεται ὑψιπύλων δόμων.*

---

[1]) *K.* 256, *Φ.* 118, *π.* 80.

[2]) Apud Homerum *ὑψίπυλος* Thebarum significatio est *Z.* 416 et Trojae *Π.* 698, *Φ.* 544.

CAP. III.

Epitheta ornantia.

§ 55. Eximie quidem indoles Euripidis poetica in descriptivis valet epithetis, nec minus cernitur illa in ornantibus. Qua re utrumque genus differat, § 1 exposuimus; sed aliud est, de quo pauca praemittenda sint. Duae enim sunt „*ornantium*“ classes, quarum priori omnia adnumeranda sunt, quibus rem vel personam vel animal sive pulchritudine et magnificentia sive aliqua virtute et praestantia inter ceteras ejusdem generis res, personas, animalia qualicunque modo eminere ita exprimitur, ut etiamsi ipsa illa removeas nihil tamen de totius enuntiati sensu mutetur. Quod aeque in simplicia cadit atque in composita; sed his, id quod ipsius compositionis naturae tribuendum est, saepe non simpliciter pulchrum vel magnificum vel aliqua virtutis praestantia eminens aliquid esse praedicatur, sed praeditum potius atque instructum aliqua re, cui qualitates illae insitae sunt et quodammodo inhaerent. Itaque *καλλίχορος* (*Πανοπεύς λ.* 581, *πᾶγαι* Jon. 1075*), *καλλίροος* (*ποταμός ε* 441), *καλλίναος* (Alc. 589* *καλλίναον Βοιβίαν λίμναν*), *λιπαροπλόκαμος* (*κεφαλή Τ.* 126), *λιπαροκρήδεμνος* (*Χάρις Σ.* 382), *λιπαρόζωνος* (*Ἀέλιος* Phoen. 178*); *διοτρεφής* (*βασιλεύς Β.* 196), *μεγάθυμος* (*Ἀθήνη θ.* 520) ornantibus epithetis eodem jure inserenda sunt, quo simplicia *καλός, λιπαρός, δῖος* (*egregius*), *μέγας, ἀγλαός, ἀγαυός, φαίδιμος, κλυτός* (*magnificus*), *ἀγαθός, ἐσθλός, θαλερός* alia [1]). Jam ad alteram classem venio ea scilicet continentem epitheta, quibus res, qualescunque sunt, aureas vel argenteas vel purpureas

---

[1]) Haec mihi Duentzerus suppeditavit, *Homerische Abhandlungen* p. 509.

esse designetur [1]). Itaque *„ornantibus“* inserere licebit etiam Homerica χρυσάμπυξ (ἵπποι *E.* 358), ἀργυρόπεζα (Θέτις *A.* 538), ἀργυρόηλος (ξίφος *B.* 45), et Sophocleum χρυσόστροφος (ἀγκύλαι O. R. 203); item Euripidea χρυσεοφάλαρος (ἵππος Troad. 520*), χρυσεόστολος (φᾶρος Her. fur. 414*) similia. Ante omnia autem simplicia χρύσεος, ἀργύρεος, φοινικόεις huc pertinere per se intellegitur.

Exempla utri classi adsignanda sint facile cognoveris, ut ab hac parte nulla praeterea illius discriminis ratio habenda videatur.

I.

Determinativa.

A.

Nominalia.

§ 56. In capite hujus paragraphi tritam vocem ponam καλλίπαις [2]) : Or. 964* Περσέφασσα καλλίπαις θεά, quam scholiasta recte jam explicat : ἡ οὖσα καλὴ παῖς. Similis est

---

[1]) Haec item pro „ornantibus“ habenda esse Duentzerus me monuit (ibid. p. 509) verbis : *Auch diejenigen Beiwörter gehören hierher, welche Geräthe aller Art als golden, silbern, purpurn bezeichnen. Die Forscher über griechische Alterthümer haben richtig bemerkt, dafs man sich wohl hüten müsse, das homerische* (et omnino poetarum) *Gold und Silber zusammenzutragen, um damit die griechischen Alterthümer zu bereichern; es ist diefs meist von jenem Golde und Silber, an welchem die Dichter in ihrer Einbildungskraft ebenso reich sind, als sie selten in Wirklichkeit Ueberflufs daran haben.*

[2]) De hac cum alii viri docti egerunt tum Curtius, Erl.[3] p. 152, Clemmius, de comp. Gr. p. 145; Schirlitzius l. c. p. 58.

Apollinis significatio Her. fur. 689* τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον; cf. J. T. 1234*. — Ornatui orationis praeterea inserviunt : πολυποίκιλος : J. T. 1149* πολυποίκιλα φάρεα; — παμποίκιλος : Hel. 1359* νεβρῶν παμποίκιλοι στολίδες; Homerus jam habet πέπλοι παμποίκιλοι (*Z*. 289, *o*. 105). Idem primus etiam ζάθεος pro ornanti epitheto posuit (*A*. 38, *B*. 508, 520), quo Euripides quoque haud raro usus est; legimus enim : ζάθεοι Κρῆτας ἔναυλοι Bacch. 121*. ζαθέα χθών Hipp. 750*; μαντείων ἐπέβας ζαθέων J. T. 1252*; cf. v. 1261*. Jon. 91*, ubi de oraculo et de tripode Delphico similiter illud praedicatur; ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις Jon. 184* (cf. Troad. 219*). ζαθέαις παγαῖσι Troad. 228* quibuscum praeterea conferas Troad. 256*, 1070*, 1075*; Phoen. 232*, 801*; frg. 475a/4; cf. etiam Pind. Pyth. V. 66 ζαθέᾳ Πύλῳ; Isth. I 28 Ἰσθμῷ ζαθέᾳ. Altera epitheti pars adjectivum esse videtur; cf. Hom. *ν*, 111: αἱ μὲν (sc. θύραι) πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν· αἱ, δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσίν, θεώτεραι. — Restat denique εὐδόκιμος : Andr. 797* εὐδόκιμος ὁ Διὸς ἶνις.

B.

Verbalia.

§ 57. Propter exiguum exemplorum numerum opus non erit in singulas paragraphos ipsa illa dispertire. Namque in *o* tria tantum exeunt : καλλίναος : Med. 835* τοῦ καλλινάου Κηφισσοῦ; cf. Alc. 589* (§ 55 p. 134); — εὔστροφος : J. A. 293* εὐστροφωτάταισι ναυσίν; — εὔροος : Hec. 650* εὔροον Εὐρώταν, in quo elegantissimum animadvertas verborum lusum; idem vocabulum est Scamandri epitheton Hom. *H*. 329. His autem non contentus fuit Euripides, quibus fluminum laudem efferret; praeterea enim habet εὐρείτης : Troad. 810* Σιμόεντι

ἐπ' εὐρείτᾳ ab Homero quidem repetitum (*Z*. 34, *ξ*. 257) et, quod ipse novavit, *εὔρυτος* : J. A. [420] *εὔρυτον παρὰ κρήνην*, si quidem ipsi Euripidi haec verba debentur neque, ut Kirchhoffio videtur, posterioris aetatis poetae. — Nonnulla alia eodem suffixo terminata sunt : *χρυσεοπήνητος* : Or. 840* *χρυσεοπηνήτων φαρέων*; — *καλλιπύργωτος* : Bacch. 19 *ἔχουσα* (sc. *Ἀσία*) *καλλιπυργώτους πόλεις*; — *εὐκρότητος* *malleo bene duratus* : El. 819 *εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας*; cf. Soph. Ant. 430 *εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου*. Ad Homerum denique redit (*Y*. 115) *εὔπλεκτος* : Bacch. 870* *εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων*. — Addo, quod in *τη* desinit, *εὐγενέτης* : Jon. 1060* *τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν*; hoc autem usitatior est deorum vel heroüm vel hominum illustrium significatio *εὐγενής*, quam invenies Alc. 1136 *εὐγενὲς τέκνον Διός*; Andr. 565 *ἢ τὸν εὐγενῆ ἔτικτέ σοι παῖδα*; v. 613; Hel. 10, 136, 1187; Her. fur. 50; Hipp. 26, 710; Jon. 242, 392; Cycl. 590; forma Homerica est *εὐηγενής* : *Λ*. 427; *Ψ*. 81. — Porro ornatus orationi adspergitur epithetis *εὐκλεής* : Her. fur. 290 *οὑμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις*; — *εὐπρεπής* : El. 820 *ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα*; — *εὐφυής* : J. A. [1516*] *εὐφυῆ σώματος δέρην* (cf. Hom. *Δ*. 147 *μηροὶ εὐφυέες*). Accedat *καλλιζυγής* : Andr. 278* *ἅρμα δαιμόνων ἄγων τὸ καλλιζυγές*, ubi ad pulchritudinem dearum curru vehentium non inepte epitheto alluditur. — Suffixum *ᾱ* (*η*) apparet in *καλλιδίνας* : Her. fur. 368* *Πενειὸς ὁ καλλιδίνας*; — *ιο* in *ἀμβρόσιος* : Hipp. 136* *ἀμβροσίου στόματος*; — *νο* in *εὔτορνος* : Troad. 1197 *ἴτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις*. — Claudat agmen Hermanni conjectura ad Or. 1428* proposita : *αὔραν εὐπάγι κύκλῳ πτερίνῳ ᾄσσων*, ubi libris et *εὐπαγεῖ* et *εὐπηγεῖ* exhibetur, quod utrumque metro repugnat.

II.

Dependentiae composita.

§ 58. Cum omnino in ornantibus epithetis prae ubertate quidem Homerica parcus fuit Euripides, tum in iis, quae dependentiae compositis adnumeranda sunt, parcissimus. Nominalia enim nulla inveni; verbalia quae huc pertinent, praeter *χρυσοφόρος* : Hec. 152* *φοινισσομένην αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου δειρῆς*, omnia ita comparata sunt, ut praecedentia membra a pedisequis dativi ratione pendeant, sensus autem vocabulorum sit passivus. Nec monere praetermittam excepto *διογενής*, quo item atque Homerus simplici *δῖος* orationem Euripides ornavit Andr. 1195* *πατρὸς αἷμα τὸ διογενές*, Her. fur. 1021* *τάλανι διογενεῖ κόρῳ μονοτέκνου Πρόκνης*, omnia secundae illi, quam supra (§ 55) statuimus, classi inserenda esse. Sunt igitur : *χρυσότυπος* : El. 470* *χρυσοτύπῳ κράνει*; sic enim propter antistrophae metrum scribendum est pro *χρυσεοτύπῳ*; cf. Critiae frg. 1, 7 *χρυσότυπος φιάλη*; — *ἀργυρήλατος* : Jon. 1181 *ἀργυρηλάτους φιάλας*; cf. Aesch. frg. 183 *ἀργυρήλατα κέρατα*; — *χρυσόδετος* : Phoen. 805* *χρυσοδέτοις περόναις* (§ 79); Rhes. 383* legas in § 72; — *χρυσήλατος* : Andr. 166 *χρυσηλάτων τευχέων*; Hipp. 862 *τύποι σφενδόνης χρυσηλάτου*; cf. J. A. [1565]; Med. 786, 949; Phoen. 62; El. 714; — *χρυσοκόλλητος* *auro conglutinatus* : Phoen. 2 *χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις*; breviorem formam *χρυσόκολλος* in frg. 590 mihi notavi; — *χρυσότευκτος* : Med. 984* *χρυσότευκτος στέφανος*; Phoen. 200* *ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις*; cf. Aesch. Sept. 660 *χρυσότευκτα γράμματα*. De *χρυσοδαίδαλτος* J. A. 219* § 82 inspicias. His adnumero quod item eo tantum spectat, ut orationi ornatum tribuat, *ἐλεφαντόδετος* : J. A. 582* *ἃ σ' Ἑλλάδα πέμπει τῶν ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν*

δόμων: eodem Aristophanes utitur Av. 218 *ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα*. — Extremo loco affero *χρυσήρης* : J. T. 129* *ναῶν χρυσήρεις θριγκούς*; cf. Jon. 157* *χρυσηρεῖς οἶκοι*; v. 1154.

III.

Attributiva.

A.

Secunda membra simplicium formam exhibent integram.

§. 59. Ornantium epithetorum, quibus abundant carmina epica, non minimam partem inter attributiva esse referendam Curtius docet verbis infra appositis[1]). Ac profecto! certe verendum non fuisset viro docto, ne modum excederet, si pro poesi epica omnino Graecum sermonem posuisset. Nam tragicos quidem cum omnes tum maxime Euripidem affirmare possum omnibus compositorum generibus orationem suam maxime ornasse inprimis attributivis. Sed ceteros aliis relinquamus; nobis cum solo Euripide res est.

Itaque, ut statim ad exemplorum enumerationem accedamus, primum quidem e duobus substantivis constant :

---

[1]) Wie in künstlerischer Darstellung das Attribut dem Gotte, dem Heros oft in der fernsten Weise und ohne alle Beziehung auf die Situation beigegeben wird, in welcher der Künstler ihn uns vorführt, so diese attributiven Composita, die in der epischen Poesie einen großen Theil der für sie so charakteristischen *epitheta ornantia* bilden. Erl.[3] p. 152.

φοινικόλοφος : Phoen. 820* *φοινικολόφοιο δράκοντος*; — *χρύσασπις* : Phoen. 1372 *Παλλάδος χρυσάσπιδος*; cf. Pind. Isth. I. 1 *χρύσασπι Θήβα*; —*χρυσοπήληξ* : Phoen. 939 *χρυσοπήληξ στάχυς σπαρτῶν* (§ 72); sic vocantur qui e draconis dentibus a Cadmo satis homines prognati erant. Idem adjectivum Martis epitheton est Aesch. Sept. 106*; sed hymn. Hom. 7, 1 legitur *χρυσεοπήληξ Ἄρες*; — *χρυσόβωλος* : Rhes. 921 *ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας Πάγγαιον*; — *χρυσοχάλινος* : frg. 309 *ἴθι χρυσοχάλιν' αἴρων πτέρυγας*, ubi tamen, cum non jam constet de sententiarum conexu, quo illa olim legebantur, dijudicari nequit ornans an necessarium sit epitheton; id solum perspicitur, de Pegaso haec dicta esse.

Sequuntur ea composita in quibus adjectivum praecedit. Cum Homero Euripides communia habet : *καλλιπλόκαμος* : J. A. 1040* *αἱ καλλιπλόκαμοι Πιερίδες*; El. 705 *ἄρνα καλλιπλόκαμον*; cf. *Ξ*. 326; *Σ*. 407. Pind. Ol. III 1 *καλλιπλοκάμῳ Ἑλένᾳ*; — *καλλίχορος* : Jon. 1075* *παγαὶ καλλίχοροι*; Heracl. 359* *καλλιχόροις Ἀθάναις* a quo non differt *λ*. 581 *καλλιχόρου Πανοπῆος*; sed Euripides etiam delphinum nominat *καλλίχορον pulchris choreis amicum* Hel. 1454*; — *πολύχρυσος* : Hec. 492 *ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν*; Hel. 928 *Φρυγῶν τοὺς πολυχρύσους δόμους*; Bacch. 13; Hipp. 69*; J. A. 786*; cf. *H*. 180 *πολυχρύσοιο Μυκήνης*, *M*. 46; *γ*. 305; *K*. 315 *Δόλων πολύχρυσος*, unde Homerum jam promiscue de personis et terris illud praedicasse patet; — *πάγχρυσος* : Hec. 528 *πάγχρυσον δέπας*; J. T. 167* *παγχρ. τεῦχος*; cf. Soph. El. 510; sed Homerus solum *παγχρύσεος* habet *B*. 448. — Nonnulla a *καλλι*-incipiunt, inter quae suo Marte Euripides formavit *καλλίδιφρος* : Hec. 467* *Παλλάδος τοῦ καλλιδίφρου Ἀθάνας*; — *καλλίβωλος* : Or. 1382* *καλλίβωλον Ἴδας ὄρος*; — *καλλίφθογγος* : Her. fur. 350* *τὰν καλλίφθογγον κιθάραν*; cf. J. T. 222* *ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις*; Jon. 169*; — *καλλίπυργος* (cf. *καλλιπύργωτος* § 57 p. 137) : Bacch. 1202 *καλλίπυργον ἄστυ Θηβαίας χθονός*; cf. Suppl. 618*; — *καλλίδονα* Hel. 493* *τοῦ καλλιδόνακος Εὐρώτα*; de *καλλιπόταμος* Phc

645* cf. § 82. — Ad Aeschylum (Prometh. 369) redit *καλλίκαρπος* : Her. fur. 464* *τῆς καλλικάρπου Πελασγίας*; cf. Bacch. 108*; frg. 1068/4; Pindaro [1]) autem poeta noster debet *καλλίπεπλος* : Troad. 338* *καλλίπεπλοι Φρυγῶν κόραι*. — Claudant agmen, quorum in priore sede *χρυσεο* apparet : *χρυσεόστολος* : Her. fur. 414* (§ 55 p. 135) — et *χρυσεόνωτος* : frg. 159 *χρυσεόνωτον ἀσπίδα* (§ 67).

§ 60. Quae hac paragrapho enumeraturi sumus epitheta praeter unicum *ἀμφίχρυσος* : Hec. 543 *ἀμφίχρυσον φάσγανον* in priore sede omnia *εὐ* exhibent; sunt: *εὔκυκλος*, scuti epitheton Hom. *E*. 453, 797; idem Euripides de cistae operculo praedicat Jon. 1391 *περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὔκυκλον*; — *εὔορμος* : Troad. 125* *λιμένας Ἑλλάδος εὐόρμους*; cf. Hom. *Φ*. 23, *δ*. 358; — *εὐπλόκαμος* : J. A. 720* *εὐπλοκάμου κόμας* (§ 75); — *εὔιππος* : Hec. 1089* *Θρῄκης εὔιππον γένος*; J. T. 132* *Ἑλλάδος εὐίππου*; Phoen. 17; Bacch. 574*; Andr. 1019*; — *εὔκαρπος* : Andr. 1050 *εὐκάρπους γύας*; Bacch. 750; cf. hymn. Hom. 30, 5. Ipse novavit Euripides : *εὔγομφος* *paxillis bene firmatus* : J. T. 1286 *ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας*; — *εὔμιτος* *e pulchris staminibus contextus* : J. T. 817 *εὐμίτοις πλοκαῖς*; — *εὔστυλος* *columnis bene instructus* : J. T. 128* *εὐστύλων ναῶν*; — *εὐκίων* : Jon. 185* *εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν*; — *εὐήλιος* : Phoen. 674* *εὐηλίοισι αἰθέρος πνοαῖς* (§ 72). — *εὔπηχυς* : Hipp. 200* (§ 75). In fine Iphigeniae Aulidensis [v. 1517*] legitur *εὔδροσοι παγαί*; cf. Ar. Av. 245 *εὐδρόσους γῆς τόπους*. · Apud Aeschylum primum occurrit *εὐήρετμος* (Pers. 376), quod poeta noster habet Jon. 1160 *εὐηρέτμους ναῦς*, Sophocles O. C. 716 *εὐήρετμος πλάτα*; ad eundem illum redit *εὔφθογγος* (Choeph. 341) ab Euripide quidem Troad. 127* *συρίγγων εὐφθόγγων φωνᾷ* adhibitum. Ad extremum profero *εὐκέλαδος* : Bacch. 160* *εὐκέλαδος λωτός*; cf. Ar. Nub. 312.

---

[1]) Pyth. III. 25.

B.

Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.

§ 61. Primum locum epitheta obtineant e duobus substantivis composita : *χρυσόλογχος* (*λόγχη*) : Jon. 9 *τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος* quocum cf. Ar. Them. 318* *κόρα γλαυκῶπι χρυσόλογχε*; — *χρυσοκέρως* (*κέρας*) : Hel. 382* *χρυσοκέρωτ' ἔλαφον*, quod occurrit etiam frg. 740* et jam antea Pind. Ol. III 29. — *χρυσοκάρανος* : Her. fur 375 *τὰν χρυσοκάρανον δόρκαν*; — *χρυσοτευχής* : Rhes. 340 *ὁ χρυσοτευχὴς Ῥῆσος*. His enumeratis epitheta procedant quae ab adjectivis incipiunt, inter quae ab Homero Euripides repetivit *καλλιρέεθρος* : Her. fur. 784* *Δίρκα θ' ἁ καλλιρέεθρος*; cf. κ. 107 *κρήνην καλλιρέεθρον*; ipse autem formavit *καλλιγέφυρος* : Rhes. 349* *ὁ καλλιγέφυρος ποταμὸς Στρυμών*; — *καλλιφεγγής* : Hipp. 455 *ἡ καλλιφεγγὴς Ἕως*; Troad. 860 *καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας*; cf. frg. 781/11. — *χρυσεοσάνδαλος* : J.A.1042* *χρυσεοσάνδαλον ἴχνος pes sandalibus aureis instructus;* namque *ἴχνος* etiam pedem significare posse Bacch. 1134 probatur; de Or. 1468* § 82 inspicias. — *χρυσεοφάλαρος* (*φάλαρον*, Aesch. Pers. 661; usitatior autem est pluralis *τὰ φάλαρα*) : Troad. 520* *ἵππον χρυσεοφάλαρον*; — *λιπαρόζωνος* : Phoen. 178* (§ 55 p. 134) — Semel etiam *καλλίνικος* pro ornanti epitheto poeta adhibuit : Suppl. 113 *ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ Θησεῦ* quocum comparari licet Archil. frg. 119 *καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες*. — Adjungo *καλλικόμης* : J. A. 1080* *καλλικόμαν πλόκαμον* (§ 75); — *καλλίπρῳρος* : Med. 1335 *τὸ καλλίπρῳρον Ἀργοῦς σκάφος*; alio sensu dictum est *βλάστημα καλλίπρῳρον* Aesch. Sept. 533; cf. Ag. 236; — *καλλίπηχυς* : Troad. 1194 (§ 75).

§ 62. Restant ea epitheta, in quibus *εὖ* praecedit; nam ornantia, quae ab aliis adverbiis vel praepositionibus incipiunt,

in manus mihi non venerunt, nec potuerunt quidem venire propter ipsam illorum naturam (§ 55). — Huc igitur pertinent : εὔδενδρος : J. T. 134* χόρτων εὐδένδρων; cf. Pind. Ol. VIII 9 ὦ Πίσας εὔδενδρον ἄλσος; Nem. XI 25; — εὔπτερος : Jon. 1200 εἶλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχένας, ubi Herwerdenus tamen cancellis inclusit verba εὐπτέρους ἐς αὐχένας ut veteris lacunae supplementum, quod originem duxisse putat a v. 1203 vocabulis εὔπτερον δέμας; — εὔσφυρος : Hel. 1570 εὐσφύρου ποδός (§ 75); idem epitheton Hesiodus Amphitritae tribuit Theog. 254; — εὔφυλλος : J. T. 1246* εὐφύλλῳ δάφνᾳ; cf. Hel. 1331*; — εὔθηλος (θήλη) Bacch. 737 εὔθηλον πόριν; J. A. 579* εὔθηλοι βόες; — εὔλυρας (λύρα) : Alc. 570* ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων; hoc non contentus poeta etiam εὔλυρος adhibuit frg. 480 Ἄπολλον εὔλυρε, quod idem legitur Ar. Ran. 229 εὔλυροι Μοῦσαι; — εὔπηνος (πήνη) : J. T. 312 πέπλων εὐπήνους ὑφάς, quae verba repetuntur v. v. 814, 1465; — εὔπρῳρος : J. A. 765* εὐπρῴροισι πλάταις; — εὔπρυμνος : J. A. 723 παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις; J. T. 1000 ἐπ' εὐπρύμνου νεώς; cf. v. 1357; Homerus jam habet νῆες εὔπρυμνοι Δ. 248. Ab eodem Euripides mutuatus est etiam εὔσελμος (Β. 170, β. 390) : J. T. 1383 ἐντὸς εὐσέλμου νεώς: cf. Rhes. 97. — Subjungo εὔυδρος : J. T. 399* τὸν εὔυδρον Εὐρώταν; cf. Rhes. 927 ἧκ' ἐς εὐύδρου πατρὸς δίνας, ubi Strymon intellegendus est; — εὔτριχος : Her. fur. 934 εὐτρίχου γενειάδος; breviorem formam εὔθριξ magis quidem Homero arrisisse elucet e Ψ. 13, 301, 351. Idem praeterea integram simplicis formam servavit in εὐλείμων (δ. 607), pro quo Euripides formavit εὔλειμος : Bacch. 1084 εὔλειμος νάπη. — Accedant εὐλίμενος : Hel. 1463* εὐλιμένους ἀκτάς; — εὔανδρος : Troad. 229* εὔανδρον ὀλβίζων γᾶν; cf. Ar. Nub. 300 εὔανδρον γᾶν Κέκροπος; — εὐπατρίδης : Hipp. 1283* τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως παῖδα; cf. v. 152*; J. A. 177*. — εὔπατρις : J. A. 1077* τᾶς εὐπάτριδος Νηρήδων πρώτας; — εὐεργής : J. T. 1100* δάφναν εὐερνέα; — εὐτειχής : Andr. 1010* τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον; forma Homerica est εὐτείχεος (Α.

129 *Τροίην εὐτείχεον*; *B.* 113); hymn. in Ven. 112 legitur etiam *Φρυγίης εὐτειχήτοιο*; sed metaplasticum, ut ita dicam, accusativum *εὐτείχεα* (*πόλιν*) jam *Π* 57 deprehendimus. — Extremo loco commemoro *εὐαγής* (*ἄγος*), quo significatur, qui piaculo non egeat; rebus autem si illud attribuitur valet „*purus, candidus*", ut Bacch. 662 *χιόνος εὐαγεῖς βολαί* *nivis candidi radii*. Ceterum etiam pro „descriptivo" habere hoc poteris; cf. § 38, 1 b p. 110.

CAP. IV.

Personificationis exempla.

§ 63. Eximium illud sermonis Graeci inanimatas res pro personis inducendi studium si quis verbis denuo celebrare institueret satietatem, credo, iis qui legunt, afferret. Quare hac in re certe non erit cur diutius haereamus. Sed apud singulos scriptores quam late dicendi ille usus pateat nequaquam ita exploratum est, ut fines aliqua ex parte circumspicias. Atque inprimis nunc magni momenti est videre Euripides quo audaciae in consuetudine illa processerit. In universum autem si quis omnia personificationis exempla colligere velit, ei propter ingentem nimirum multitudinem peculiari libello hoc praestandum sit. Quam ob rem, quoniam de compositis disputationem instituimus epithetis, in his remanentes quatenus haec apud Euripidem personificationi inserviant contemplemur. Mirum enim est non solum Euripides, sed omnino poetae Graeci quantum hoc in genere praestiterint. Sic, ut exemplo res probetur, igni oculus tribuitur Orph. hymn. 11, 17 *ἐλαφρότατον πυρὸς ὄμμα*; sed his venustiora certe et elegantiora sunt Theognidis verba *πυρὸς τηλεσκόπου αὐγή* (v. 566).

Similem in modum *νόμος* manum habet Pind. frg. inc. 48 *νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί*; brevius autem nec minus certe poetice idem Pindarus dicit *μαλκόχειρα νόμον* (Nem. III 55).

His probare volebam poetis Graecis non toto semper enuntiato vel phrasi, sed multo aptius saepe singulis epithetis tanquam personas res oculis subicere licuisse.

Personificationis exempla cur quarto capite per se tractare nec tribus potius, quae jam antecedunt, inserere voluerim, quisque facile e § 2 p. 10 intelleget. Attamen, ne quid desideretur, unumquodque epitheton utrum necessarium sit an descriptivum an ornans, postea insuper indicabo. Nunc vero, priusquam ad ipsorum exemplorum enumerationem accedamus, in universum de personificationis natura paucis exponere placet. Quo in genere multum C. C. Henseo [1]) debeo, qui me docet duplici ratione posse res pro personis induci. De quavis enim re, quoniam homo e duabus naturis constat, aliquid praedicari licet aut a corporea, aut ab ingeniosa illius natura repetitum. Sed quod *corpoream* dixi *naturam* id tanquam amplissimo sensu dictum intellegas [2]). — Ac de priore quidem personificationis genere ipsum suum librum vir doctus esse voluit; in altero [3]) contra, quod mox tractaturum se esse

---

[1]) Poetische Personification in griech. Dichtungen, mit Berücksichtigung lat. Dichter und Shakspere's *Halle 1868*.

[2]) Quo in genere Hensei verba conferas : *Die Menschengestalt gelangt ferner zu sichtbarer Individualität durch Kleidung, Schmuck, Wohnung und dergleichen; Waffen, Geräthe uad derartiges erhöhen die Eigenartigkeit der Erscheinung. — Die menschliche Gestalt ist es auch, welche von der Bezeichnung durch* θεός *und die Beflügelung zur Anschauung gebracht wird,* l. c. praefat. p. V.

[3]) In hoc quid praestandum sibi vir doctus proposuerit, ex ipsius verbis colligas (praef. p. VI) : *Die zweite Gruppe und der zweite Theil dieser Schrift wird das Gebiet der Wendungen und Wörter behandeln, welche Geistesverhältnisse bezeichnen, menschliche Gesinnungen und Seelenleben oder*

professus est, doleo quod hucusque quidem nullus elaboravit. Itaque in priore cum illius vestigiis insistere nobis liceat, in altero nostro Marte procedere cogimur. Jam vero singula hic enumerare vocabula, quibus inanimatis rebus corporis humani species quodammodo attribui solet, si nunc instituerem certe oleum et operam perdere viderer, cum accuratissime illa Henseus in indice operi suo praefixo composuerit. Itaque horum ubi unum vel alterum in composito epitheto apparet, id ipsum priori personificationis generi adsignandum erit, velut *ἀκρόκομος* : Theocr. id. 22, 41 : *ἀκρόκομοι κυπάρισσοι*; *στεφανοφόρος* : Anacreont. 56, 1 : *στεφανοφόρον μετ' ἦρος*; *ὑψικάρηνος* : Hom. *Il*. 132 : *δρύες ὑψικάρηνοι*; *πολυπλανής* : Marian. 3, 2 (Jac. Anth. 3 p. 212) : *πολυπλανέος καμάτου*, quibus Euripidea adicias in § 2 a nobis jam laudata.

Alterum genus personificationis, quae fit epithetis *εὔφρων*, *εὐμενής*, *ἀνάλγητος* similibus, vix opus videtur exemplis illustrare; nam postea ita rem instituam, ut intra singulas paragraphos pro epithetorum formatione factas priori semper generi alterum statim adjungam.

Restat, ut de deorum epithetis pauca addam; haec enim cum nobis ceterorum statim „*descriptivorum*" et „*ornantium*" multitudini inserere visum sit, Henseus quidem ipsis personificationis exemplis adnumerat. Causa cur hac in re ab illius auctoritate recesserimus in eo est posita, quod quae veteres sibi vulgo fingebant deorum cogitationes tam firme eorum animis tanquam numinum humanam figuram habentium infixae erant, ut, si epitheton ab hominis corpore vel animo proprie repetitum illis attribuerent, de vera personificatione me quidem judice vix jam cogitarent. Ab hac igitur parte etiam poeta, quisquis est, a personificationis studio alienus existimandus videtur.

---

eine hieraus entspringende Thätigkeit ausdrücken, und personificirend auf Natur- und Zeitverhältnisse, abstracte Begriffe und mechanische Gegenstände übertragen werden.

I.

Determinativa.

A.

Nominalia.

§ 64. Quinque tantum exempla habeo hoc loco memoranda, inter quae facile expediuntur verba *Ἀχελῴου θύγατερ, εὐπάρθενε* (orn.) *Δίρκα* Bacch. 520*, cum personificationem inde repetitam esse pateat, quod veteres nymphas fontes incolere putabant. Itaque nympham et fontem idem dicens ad hunc poeta illius epitheton transfert. Suspicio moveri potest de Hel. 1 *Νείλου καλλιπάρθενοι* (orn.) *ῥοαί*, ubi fuerunt, qui pro attributivo *καλλιπάρθενοι* habere mallent explicarentque ob inhabitantes nymphas ita appellari lymphas Niliacas [1]. Sed satius erit in Hermanni sententiam ire censentis *aquas Nili nullius cum alius fluvii aquis commixtas, sed e solis nivibus prognatas epitheto hic spectare Euripidem* [2]. — Tertio loco ponam *ἐξώπιος* : Alc. 546 *δωμάτων ἐξωπίους* (nec.) *ξενῶνας*, cujus de formatione cf. § 6 p. 22. — Denique item adjectivo concluduntur *συνδρομάς* : J. T. 421* *συνδρομάδας* (nec.) *πέτρας*, quocum cf. v. 124 *πόντου δίσσας συγχωρούσας πέτρας* et Homericum (ε. 412) *λισσὴ δ' ἀνέδρομε πέτρα*, ubi semper Symplegades scopuli intellegendi sunt [3]) — et *ἀμνήμων* : Phoen. 64 *ἀμνήμων τύχῃ γένοιτο* : cf. Her. fur. 1397 *πέτρος ἀμνήμων* (nec.) *κακῶν*.

---

[1]) Sic Lobeckio placuit, Paralip. II p. 372; cf. Schirlitzium l. c. p. 48 hac de voce disputantem.

[2]) Eadem sententia etiam Henseo est, l. c. p. 227.

[3]) Cf. Henseum p. 87.

B.

Verbalia.

§ 65. Propter exiguum exemplorum numerum hac paragrapho omnia statim comprehendere licet. Ac primum quidem epitheta enumerabo quibus corporea hominis natura in rebus quodammodo repraesentetur. Sic currendi et vagandi notiones personificationi inserviunt Bacch. 592* *ἴδετε τάλαινα κίοσιν ἔμβολα διάδρομα* (nec.) *τάδε*; El. 1156* *διάδρομον* (nec.) *λέχος*, quod approbante Seidlero Reiskius explicat: *conjugium desultorium ab Agamemnone ad Aegisthum*; utroque loco epitheton necessarium est; — Phoen. 1391 *πέτρον ἴχνους ὑπόδρομον* (nec.); — Bacch. 873* *μόχθοις ὠκυδρόμοις ἀέλλας* (nec. cf. § 72). Praeterea loquacis hominis lingua non inepte vocatur *εὔτροχος*: Bacch. 268 *εὔτροχον* (nec.) *γλῶσσαν ἔχεις*; paene autem non jam sentitur personificatio Jon. 19 *ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ* (descript.), ubi rotunda cistae forma epitheto indicatur. — Aptissimum est temporis attributum *πολυπλάνητος*: Hipp. 1110* *μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν πολυπλάνητος* (nec.) *αἰεί*; de Hel. 1319* *δρομαίων πολυπλανήτων πόνων* § 85 inspicias; cum priore loco aliquatenus congruit frg. 597* *ἀκάμας χρόνος* (nec.). — Praeterea negari non poterit personificatio Med. 638* *ἀκόρεστα νείκη* (nec.) quocum cf. Heracl. 927* *μή ποτ' ἐμοὶ φρόνημα ψυχά τ' ἀκόρεστος εἴη* (nec.); — Heracl. 819* *μονομάχου δι' ἀσπίδος διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας* (nec.), ubi ab eo, qui pugnat, ad ipsa arma, quibus pugnat, epitheton translatum est; idem praeterea fit Phoen. 1325 *μονομάχῳ μέλλειν δορὶ εἰς ἀσπίδ' ἥξειν* (nec.) et v. 1363 *μονομάχου ἀλκὴν δορός* (nec.); sed de v. 1300* *μονομάχον ἐπὶ φρέν' ἠλθέτην* cf. § 83. — Voce *ἀγήρως* (=*ἀ-γήρα-ος*) poeta pro personis res induxit Suppl. 1178 *χάριν ἀγήρων ἕξομεν* (nec.); quae conferri licet cum Her. fur. 1223 *χάριν δὲ γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων*; — frg. 987 *ἀγήρων ἀρετὴν* (nec.); —

g. 902* καθορῶν φύσεως κόσμον ἀγήρων (nec.) Bis ήρατος similem in modum usurpatum invenies : J. A. 567* .ἐος ἀγήρατον (nec.); cf. Pind. Pyth. II 52 ἑτέροισι δὲ κῦδος ήραον παρέδωκεν; — Jon. 1436 στέφανος ἐλαίας ἐξ ἀγηρά-ν (nec.) γεγώς ubi tamen ἀγηράτου Badhami est conjectura ο librorum ἀκηράτου atque ea a plerisque fere recentioribus ac-pta. — His subjungo ἀμβρόσιος, quo fontes ἀέναοι (Jon. 118*) nquam viventes inducuntur Hipp. 748* κρῆναι ἀμβρόσιοι escript.). Accedant κατόψιος [1]) : Hipp. 30 πέτραν κατόψιον ῆς τῆςδε (nec.) et, quod insolentius est, πολύστονος Phoen. 192* ubi se ipsam Antigona mortuorum fratrum corpora co-itans nominat ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον i. e. ἡγεμο-ύουσαν καὶ ἐξάρχουσαν θρηνῶν, secundum scholiastae quidem cplicationem. Item huc pertinet λόγος εὐγενέστερος (nec.) eracl. 553.

Quae hucusque exempla proposuimus, eis omnibus prius ud personificationis genus illustratur (§ 63); alterum cogno-as e : Suppl. 869 εὐπροσήγορον (nec.) στόμα *os affabile*; cf. g. [1117/45] εὐπροσηγόρους μύθους (nec.) et, quod cetera cendi audacia superat, Her. fur. 1284 οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσ-'όρους ἔχω (nec.), ubi sensus est epitheto passivus. — Animi ıritia calamitati tribuitur Hipp. 1386* τοῦδ' ἀναλγήτου πά-ους (nec.); periphrastice autem dicta sunt verba ἦλθ' ἀδει-ὶντῳ (nec.) ποδὶ pro ἦλθ' ἀδείμαντος Rhes. 697*. Addo ιόμπαστος *sese non jactans*, quod de oratione poeta noster prae-cat frg. 865 ἀκόμπαστος (nec.) λόγος et jam antea frg. 864 ἀκ. ἀτις; — ἀσύνετος : J. A. 368* ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου ιec.). Item πάνδυρτος *valde querulus* abstracto apponitur Hec. 12* κλαίω πανδύρτοις (nec.) θρήνοις — et δυσθρήνητος : J.T. 143 ›σθρηνήτοις (nec.) ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, quibus adicere licebit J.

---

[1]) Secundum hujus membrum recta via a radice ὀπ repeto; est igitur τόψιος pro κατ-όπ-σ-ιο-ς (κατ-όπ-τ-ιο-ς).

A. 27* *ἀνθρώπων γνῶμαι δυσάρεστοι* (nec.). Denique nonnulla profero, quae cum plerumque quidem de personis tantum praedicentur, Euripides tamen etiam rerum epitheta esse voluit: *ἀμαθής*: Phoen. 569 *ἀμαθεῖς* (i. e. *ἀνοήτους* schol.) *χαρίτας εἰς σ᾽ἀνήψατο* (nec.); J. A. 999 *ὄνειδος ἀμαθές* (nec.), quod recte a Weilio explicatur : *un reproche ignorant, c'est-à-dire un reproche provenant de l'ignorance des faits, de la connaissance inexacte de ce qui se sera passé entre nous;* Or. 905 *ἀμαθεῖ παρρησίᾳ* (nec.); frg. 732 *ῥώμη ἀμαθής* (nec.); — *ἀσθενής* : Heracl. 274 *ἀσθενὴς μάχη* (nec.); v. 648 *ἀσθενὴς μὲν ἡ γ᾽ἐμὴ ῥώμη* (nec.) quocum cf. Or. 68; frg. 148 *τύχας ἀσθενεῖς*; 810/3 *ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς*; — *δυσσεβής* : Med. 1287 *φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ* (nec.); cf. v. 1383; Cycl. 289 *βορὰν δυσσεβῆ* (nec.); J. T. 694 *δυσσεβῆ μέλαθρα* (nec.); — *εὐσεβής* : Andr. 1125 *εὐσεβεῖς ὁδοὺς ἥκοντα* (nec.); cf. El. 1262; Or. 1651 *εὐσεβὴς ψῆφος*; J. T. 743 *εὐσ. ὅρκος* (nec); Suppl. 373* *πόνος εὐσ.* (nec.); — *ἀψευδής* : J. T. 1254 *ἀψευδὴς θρόνος* (nec.); — *ἀναιδής* : Cycl. 592 *ἀναιδὴς φάρυγξ* (descript.)

II.

Dependentiae composita.

§ 66. Quae huc exempla pertinent uno excepto omnia ita comparata sunt, ut secundam eorum sedem verbale membrum obtineat, priorem nominale. Ac prius quidem, quod statuimus, personificationis genus elucet e : *λωτοτρόφον κατὰ λείμακα* Phoen. 1571*; — *μελισσοτρόφου Σαλαμῖνος* Troad. 799*; — *Εὐρώτα δονακοτρόφου* J. A. 179* (cf. Theog. v. 785); — *χιονοτρόφον Ἀρτέμιδος ὄμμα Κιθαίρων*

Phoen. 802* (cf. Hel. 1323* χιονοθρέμμονας Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιάς); — Νύσης τᾶς θηροτρόφου Bacch. 557*; — χλοεροτρόφον πεδίον Phoen. 826* quae omnia etiam descriptivorum exemplis adnumeranda sunt (§ 45).

His adjungo Jon. 475* ubi vere demum beatos eos esse chorus dicit, τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοι λάμπωσιν ἐν θαλάμοις πατρίοισι νεάνιδες ἦβαι, quae quidem corruptela laborare jam dudum viri docti intellexerunt. Hanc tandem removisse Herwerdenus videtur, qui dativum καρποτρόφοις restituens putat [1]) ita *patrios thalamos dici feraces, fertiles, ut frequenti metaphora vocabula ad agrorum culturam pertinentes* (pertinentia ?) *transferri soleant ad liberorum procreationem*. Denique in — τρόφος cadit κουροτρόφος, Ithacae insulae epitheton Hom. ι 27, (cf. Ar. Thesm. 300); sed paulo majore audacia Euripides dicit : ἐν τε δεμνίοις ἐρημία νεανίδων (sc. Trojanorum) στέφανον ἔφερεν Ἑλλάδι κουροτρόφον Troad. 566* (nec.). — His enumeratis cetera exempla proponam, ubi item epitheto de rebus quidquam praedicatur ab humano corpore variisque ejus functionibus repetitum : Her. fur. 730 βρόχοισι ἀρκύων ξιφηφόροισι (nec.; cf. § 72); de v. 812* in § 85 egi; — Bacch. 384* κισσοφόροις ἐν θαλίαις (descr. cf. § 85); — Troad. 564* καρατόμος [2]) νεανίδων ἐρημία (nec.; cf. § 85.) — J. A. 1506* λαμπαδοῦχος ἁμέρα (descr.; cf. Verg. Aen. VIII 148 *postera cum prima lustrabat lampade terras orta dies)*; — frg. 779/6 κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων μεθῆκεν (descr.), quae de Phaethonte Solis curru vehenie pronuntiantur; — Bacch. 122* Διογενέτορες ἔναυλοι (nec. § 85). — Cycl. 58* ἁμερόκοιτοι βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων (descr.), *per diem quiescentes (intermissi) liberorum mugitus*. Extremo loco addo Troad. 1169 τῆς ἰσοθέου (descr.) τυχὼν τυραννίδος, ubi si Hensei quidem de voce θεὸς sententiam

---

[1]) a. l.

[2]) Sic cum Schirlitzio scripsi pro librorum καράτομος. (l. c. p. 71).

in memoriam tibi revocaveris (cf. p. 145 not. 2), item personificationem statuere debebis.

Reliqua sunt duo alterius personificationis generis exempla : Bacch. 180* ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ (nec.) quocum Sophocleum congruit γυναικομίμοις ἐμπρεπεῖς ἐσθήμασιν (frg. 706); cf. frg. 185 γυναικομίμῳ διαπρεπεῖς μορφώματι (nec.) — et Rhes. 932 ἀμφὶ γῆν πατρίαν φιλαιμάτους ἀλκὰς κορύσσοντα *cruorem amans bellum, quo patria defendatur, parantem* (descr.)

III.

Attributiva.

A.

Secunda membra simplicium formam exhibent integram.

§ 67. Primo loco pauca epitheta commemoranda sunt e duobus substantivis composita, quibus ut antea determinativis et dependentiae compositis species quodammodo humana inanimis rebus tribuitur : χαλκόνωτος *aeneo dorso praeditus* : Troad. 1193 χαλκόνωτον ἰτέαν (descr.); cf. v. 1136* χαλκόνωτον ἀσπίδα (descr.); — σιδηρόνωτος : Phoen. 1130 σιδηρονώτοις δ'ἀσπίδος τύποις (descr. cf. § 72). Item pro personificationis exemplo habere poteris Bacch. 553* χρυσῶπα τινάσσων θύρσον (cf. § 50 p. 129), quamquam magis in hoc mihi cadere videtur Hensei opinio ex qua in compositis vocabulis in — ωψ desinentibus videndi notio evanuerit[1]). Sine

---

[1]) In den Compositis von ὤψ kann der Begriff des Blickens nicht immer festgehalten werden, sondern mufs im Sinne von *Ansehen*, *Farbe*, gefafst werden. l. c. p. 46 not.

dubio autem ad determinativum *αἴθοψ* illa pertinet, quod Homerum (*Λ*. 259, *μ*. 19) imitans de vino Euripides praedicat frg. 888/3 *ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα* (nec.); praeterea poeta habet *αἴθοπα λαμπάδα* Bacch. 594* (nec.), *αἴθοψ φλογμός* Suppl. 1019* (descr.)

Ab adjectivis incipiunt : *χρυσεόνωτος* : frg. 159* *χρυσεόνωτον ἀσπίδα* (orn.); — *μελανοπτέρυξ* : Hec. 71* *μελανοπτερύγων ὀνείρων* (nec.), ubi priore membro auctore Hermanno male ominata esse illa somnia exprimitur; — *μελανόχρως* : Hec. 1106* *ἐς Ἀίδα μελανόχρωτα πορθμόν* (descr.) (cf. § 72). — Nox appellatur *αἰολόχρως* frg. 596/4* (descr.) eademque nigra veste exornata est Jon. 1150 *μελάμπεπλος Νύξ* (descr.), quocum diei significationem conferas Hippon. frg. 32 *λευκόπεπλον ἡμέρην*; praeterea *μελάμπεπλος* etiam mortis epitheton est Alc. 843. Sed insolentius certe Euripides dicit *μελαμπέπλους στολμούς* Alc. 819 (nec.), quod Kirchhoffius quidem ab illo abjudicat, quamquam eandem dicendi audaciam v. 427 observare licet, ubi deterioris notae libris *μελαμπέπλῳ στόλῃ* commendatur, in melioribus autem codicibus *μελαγχίμοις πέπλοις* legitur. Terrae umbilicum veteres adsignasse cum multis locutionibus [1]), tum epitheto *μεσόμφαλος*=*medium (sc. terrae) umbilicum obtinens* probatur. Haec autem usitata est apud poetas Graecos Delphorum vel potius partis cujusdam templi Delphici significatio. Namque Delphos ipsos et quae circumjacent loca pro terrae umbilico veteres habebant, cujus partem quidem mediam sedes obtineret e lapidibus in Appollinis templo exstructa (*der sogenannte Nabelstein, der als Mittelpunkt der Erde galt*)[2]). Haec igitur epitheto illo indicatur ab Euripide adhibito: Or. 331* *μεσόμφαλοι μυχοί*; v. 591 *μεσομφάλους ἕδρας ναίων*; Phoen. 237*; Jon. 462*, ubi semper necessarium illud est.

---

[1]) Harum nonnullas Henseus collegit, l. c. p. 77.

[2]) Valde delectant, quae de templo Delphico G. Visscher disputat, *Erinnerungen und Eindrücke aus Griechenland* p. 608 unde illa sunt desumpta.

Eximiae longitudinis scalae cervix attribuitur longa Phoen. 1173 *μακραύχενος κλίμακος* (descr.). — Personificatio denique statuenda est Phoen. 1025*, ubi de Sphinge chorus dicit : *ἔβας χαλαῖσι ὠμοσίτοις* (nec.)

Praepositio in solo antecedit *πρόθυμος* : Her. fur. 113* *ἔπεα πρόθυμα* (nec.); Med. 1146 *πρόθυμον* (nec.) *εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα*. Sed in his paene non jam sentitur personificatio, cum notio *propensum animum habens* in alteram *prosper, aequus* transierit.

Ab *ἀ* privativo incipit *ἄυπνος* : Hipp. 1135* *μοῦσα* (=cantus) *ἄυπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον* (nec.); J. A. 4* *γῆρας ἄυπνον* (nec.); J. T. 423* *Φινεΐδας ἀύπνους ἀκτὰς ἐπέρασαν litora turbulento mari exagitata, pulsata* (descr.), quem locum Henseus comparat [1]) cum altero Archiae (Jac. Anth. 2 p. 97) : *οὐδὲ νέκυς . . . . . . ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων*. His accedant Bacch. 524* *πυρὸς ἀθανάτου* (neces.), quo fulminis ictus a Jove jaculatus circumscribitur similem in modum, quo Solis lumen frg. 122* *οὐ γὰρ ἐπ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν ἐστὶν ἐμοὶ φίλον* (nec.); — Hel. 987 *ἀθάνατον ἄλγος σοι* (nec.); v. 1015 *γνώμην ἀθάνατον ἔχει* (nec.); — frg. 796 *ὀργὴν ἀθάνατον* (nec.); Jon. 116*; frg. 902*. — Singularis locus est J. T. 225* squ. ubi de misera sua fortuna meditans Iphigenia queritur, quod non liceat sibi in patris domo negotia curare, qualia mulierem deceant, sed potius sit *αἱμόρραντον δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν βωμούς*. Horum verborum, nisi cum Tyrwhitto aliisque corrupta habere ea malueris, vix meliorem quam Klotzii invenias explicationem. Is enim *compositam esse locutionem ex* *αἱμάσσειν βωμούς* *et* *αἱμάσσειν ξένους* *atque pro simplici* *αἱμάσσειν ξένους poetice* *αἱμάσσειν ξένων ἄταν* *Euripidem dicer judicans solvi jubet compositionem sic* : *αἱμάσσουσα βωμούς, ὅπερ ἐστὶ δύσφορμιγξ ξένων ἄτα* *i. e. absor*

---

[1]) l. c. p. 257.

hospitum pernicies, *αἱμόρραντος*, h. e. qua sanguis illorum profunditur. — Ad extremum pinus aptissime nominatur *ὑψαύχην ἐλάτη* Bacch. 1061 (descr.)

Priorem attributivorum partem totam jam expedivimus; sunt autem haec omnia neglecto *πρόθυμος* ita comparata, ut rebus aliquid eis attribuatur a corporea hominis natura desumptum.

B.

Secunda membra mutatam exhibent simplicium formam.

§ 68. Enumerandi initium faciam ab epithetis e duobus substantivis compositis. Ac primum quidem, voce *κόμη* saepissime res pro personis inducuntur, ut Hom. ψ 195 *καί τοτ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης*; Babr. 3, 4 *κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου* (cf. Bacch. 1055 *θύρσον κισσῷ κομήτην*; frg. 202 *κομῶντα κισσῷ στῦλον εὐίου θεοῦ.*); beatissimam autem Euripidis ingenii ubertatem e compositis intellegas : *ὑλόκομος silvam quasi pro coma habens* : Andr. 284* *ὑλόκομον νάπος* (descr.); — *δενδρόκομος* : Hel. 1107* *ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις* (nec.) Nec minus poeticum illius ingenium epitheta produnt *ωπός* — terminata : *χρυσωπός* : El. 740* *θερμὰν χρυσωπὸν ἕδραν*, ubi solis orbita intellegenda est (nec.); — *νυκτωπός noctis vultum habens* : J. T. 1279* *λαθοσύναν νυκτωπόν* (descr.), quo loco cum Hermanno et Hartungio melius erit scribere *μαντοσύναν*; — *ἀστερωπός* : Her. fur. 406* *ἀστρωπούς τε κατέσχεν οἴκους* (nec.); Hipp. 851* *νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα* (descr.); cf. frg. 781*/25. Jon. 1078*. — *μαρμαρωπός* : Her. fur. 884*

μαρμαρωπὸς Λύσσα (descr.) Denique merito dicendi audaciam miramur frg. 862 *δράκοντος αἱματωπὸν* (descr) *αἷμα.* (cf. Phoen. 870 § 72. — His subjungo *σιδαρόφρων ferreum i. e. durum animum habens,* quod caedis epitheton est Phoen. 672* *σιδαρόφρων φόνος* (descr.)

Procedant nunc epitheta quae ab adjectivis incipiunt, inter quae primum enumero quorum in secunda sede *κόμη* apparet : *ἀκρόκομος in vertice comatus* : Phoen. 1516* *ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις* (descr.; § 72) quocum cf. Theocr. id XXII 41 *ἀκρόκομοι κυπάρισσοι* ; — *σκιαρόκομος* : Bacch. 876* *σκιαροκόμου ὕλας* (descr.) i. e. *opaca habentis folia silvae;* — *χλωρόκομος* : J. A. 759* *χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας* (descr.); — *ἁβροκόμης delicate capillatus* : Jon. 920* *φοίνικα ἁβροκόμαν* (descr.); cf. v. 1099*. Jam eorum sequatur series, quorum secundo membro stirps *ὠπ* subest : *κοιλωπός* : J. T. 263* *κοιλωπὸς ἀγμός hohläugige Felsenkluft*[1]) (descr.); — *νυκτερωπός* : Her. fur. 111* *δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων* (descr.); — *εὐρωπός* : J. T. 626 *χάσμα εὐρωπὸν πέτρας* (descr.), quocum Oppiani conferas locum (Hal. 4, 525) *ἐν εὐρωποῖσιν ἁλὸς λαγόνεσσι*; — *γλαυκῶπις* : frg. 997* *γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη* i. e. *λαμπρόφθαλμος* secundum Hesychii (s. v.) explicationem (descr.). — *καλλιβλέφαρος* e *καλλίφαρος* optimo jure a viro docto nescio quo restitutum est Jon. 189* *καλλιβλέφαρον φῶς* (nec.); — *μελανοκάρδιος* : frg. 386/7 (=Ar. Ran. 470) *Στυγὸς μελανοκάρδιος πέτρα* (descr.). — Evanuit paene personificatio Bacch. 307 *δικόρυφον πλάκα* (descr.); nam per se jam *κορυφή* si de montibus dicitur cacumen significat. His epitheta adnecto quorum secunda membra a stirpe *στοματ* repetenda sunt, inter quae *δίστομος* et *ὀξύστομος* de armis, praesertim de gladiis praedicantur; sic Hel. 983 *δίστομον ξίφος,* quod repetitur v. 1044 (descr.); Or. 1303*; frg. 534/5; Suppl. 1206 *ὀξύστομον μάχαιραν* (descr.). Prae-

---

1) Sic Henseus vertit, l. c. p. 30.

terea *ἑπτάστομος* usitata est apud Euripidem Thebarum significatio sensu *ἑπτάπυλος*; hoc probatur Bacch. 919 *πόλισμ' ἑπτάστομον* (nec.); Suppl. 1221 *ἑπτάστομον*[1]) *πυργῶμα Καδμείων* (descr.); Phoen. 287; Suppl. 401. — Voce *ἑκατόστομος* centum ora Niliaca spectantur Bacch. 406* *ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαί* (nec.). De J. A. 1001 *λέσχας κακοστόμους* cf. § 82. Duo etiam proferenda sunt, quorum secundum membrum ad *πτέρον* redit: *λευκόπτερος*: Hipp. 752* *ὦ λευκόπτερε Κρησία πορθμίς* (descr.); Troad. 847* *λευκοπτέρου ἁμέρας* (descr.) et *μελανόπτερος*: Hec. 705* *φάσμα μελανόπτερον* (nec.), in quod idem cadit, quod ad *μελανοπτέρυξ* (p. 153) Hermanus monuit. — Ad extremum cum *μελαμπέπλῳ στόλῃ* (p. 153) comparari licet *χρυσεόστολον φάρος* Her. fur. 414* (orn.).

Huic exemplorum turbae tria tantum opposita sunt, quibus res tanquam animalia ratione utentia inducuntur: *πρευμενής*: Hec. 540 *πρευμενοῦς νόστου* (nec.); — *ὑψηλόφρων*: J. A. 919 *ὑψηλόφρων θυμός* (nec. § 76); — *σώφρων*: Bacch 641* *σώφρον' εὐοργησίαν ἀσκεῖν* (nec.); v. 1002* *γνώμαν σώφρονα* (nec.); Hel. 1617 *σώφρονος ἀπιστίας* (nec.); Or. 558; Phoen. 177*; frg. 885*/3 *σώφρονος τραπέζης* (nec.)

§ 69. Restant epitheta, in quibus praepositio vel adverbium praecedit. Ac primum quidem praepositionem habes in *ἀντωπός* *vultum habens alicui obversum*: J. A. 584* *Ἑλένας ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν* (nec.); — *κατάπτερος*: Or. 176* *Νὺξ μόλε κατάπτερος* (descr.); — *ὑπόπτερος*: Hel. 1236 *νεῖκος ἴτω ὑπόπτερον* (descr.) quocum locum conferas Hesiodeum (scut. 148) *ἐπὶ μετώπου Ἔρις πεπότητο*; frg. 123; 424/4. *ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος* (nec.); — *περίπλευρος*: El. 472 *περιπλεύρῳ κύτει*, quamquam in hoc jam evanuisse videtur personificatio; — *ὑπέρφρων*: frg. 305*/1 *ὑπέρφρονα ὄλβον* (nec.); de Heracl. 388 *τῶν φρονημάτων ὑπερφρόνων* (nec.) cf. § 76. — Subjungo etiam *σύνοπλος*, quod cum per se quidem non

[1]) Valckenario hoc debetur pro librorum *ἑπτάστολον*.

aliter quam laudata epitheta de hominibus solum praedicari possit, Euripides tamen audacissima personificatione ad ipsa commilitonum arma transtulit Her. fur. 127* ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ ξυνῇ ποτε (nec.). — His adnumerare poteris Suppl. 73* ubi secundum probabilissimam Wilamowitzii conjecturam [1]) ἴτ' ὦ ξυνῳδοὶ κτύποι pro librorum ξυνῳδοὶ κακοὶ receperim.

Ab ἀ privativo incipiunt : ἄμορφος : Hel. 554 στολήν γ' ἄμορφον ἔχεις (nec.) *i. e. turpem*; — ἄναυδος : Med. 1183 ἐξ ἀναύδου ὄμματος (nec.); — ἄφρων : Her. fur. 310 ἡ προθυμία δ'ἄφρων (nec.); cf. v. 758* ἄφρονα λόγον. His omisso Hel. 554 alterum, quod voluminus, personificationis genus illustratur sicut eis, quae nunc nomino : Andr. 490* δύσφρονος ἔριδος (descr.); v. 1042* δύσφρονες λῦπαι (descr.); Cycl. 296 δύσφρονα ὀνείδη (nec.); — Andr. 467* δυσμενεῖς λῦπαι (descr.); Med. 297 φθόνον δυσμενῆ (descr.); v. 1266*; Or. 974*. Contra prioris generis exemplum est Hel. 1204 δυσμόρφῳ ἐσθῆτι.

In priore sede εὖ conspicitur epithetorum εὐπρόσωπος (πρόσωπον) : Phoen. 1336* εὐπροσώποις φροιμίοις (nec.); — εὐωπός : Jon. 1611* εὐωποὶ πύλαι (nec.); — εὐσχήμων, quo homo significatur pulchra corporis forma praeditus, unde omnino *venusti*, *speciosi* notio oritur, quae elucet ex Hipp. 490 λόγων εὐσχημόνων (nec.). — His addo Cycl. 507 ὁ χόρτος εὔφρων (nec.), quocum notissimum conferas *laetas segetes*; — Hel. 569 πέμπε φάσματ' εὐμενῆ (nec.); Alc. 606; frg. 954.

Claudant agmen Alc. 585 ὑψικόμων ἐλατᾶν, quo Homericum (Ξ. 398) δρυσὶν ὑψικόμοισιν videtur poeta noster imitatus esse (descr.); — El. 530 ὁμόπτεροι βόστρυχοι (nec.) *cognatis cincinnis*; posita enim est hujus loci sententia in comparatione cum avibus sociis et cognatis; similiter Aeschylus

---

[1]) l. l. Weckleinium quoque a Wilamowitzii partibus stare video, Neue Jahrb. f. Philol. und Paed. 113, p. 724.

dicit Choeph. 174 *καὶ μὴν ὅδ'* (sc. *βόστρυχος*) *ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος*. Majore autem dicendi audacia Jocasta Eteoclem et Polynicem appellat *ὁμόπτερον ἀπήνην* *jugum cognatum, fraternum,* Phoen. 328* [1]).

---

[1]) Cf. Joh. Schmidtium de voce *ὁμόπτερος* l. c. p. 72 disputantem.

Liber alter.

De epithetorum compositorum usu artificioso.

§ 70. Artificiosum epithetorum compositorum usum qua in re positum quibusque finibus circumsriptum esse voluerimus, breviter jam in praefatione opusculi (p. 3, 4) exposuimus. Agitur de ea arte et audacia dicendi, qua cum substantivis epitheta illa conjunguntur; quaeritur qua ratione ejusmodi vocabulorum conjunctiones vertendae sint, ut justus sensus oriatur; non quaeritur de alicujus epitheti notione translata vel paulo liberius de hoc vel illo nomine praedicata quam vulgo hujus significatione conceditur. Itaque epithetorum sensus, qualis in versione reddendus est, quoniam norma nobis esse debet in hujus libri exemplis sequenda [1]), propositam materiam duabus partibus absolvere licebit. Aut enim, ut in antecedente libro, epitheta vere epithetorum significatum habent, sed ita tamen, ut vel ipsa trajecta sint vel unum alterumve membrum redundet, aut ipsa omnino non jam reddenda sunt epithetis, sed genetivo nominis vel enuntiato relativo. Nonnunquam etiam pro praepositione

[1]) Dolendum est, quod Latini sermonis legibus non raro impedimur, quominus ita epitheta transferamus, ut sensus maxime postulare videtur. Quod ubi fit, a nostra lingua auxilium repetendum erit.

ım casu pedisequo per miram breviloquentiam unum ıurpatur epitheton. Haec varia sunt genera, quibus artificiosus e epithetorum usus apud Euripidem illustratur; nec hic tamen imus fuit, qui illa invenit, sed etiam Sophocles et Aeschy- s jam antea non frustra in eis elaboraverunt. Attamen alius alio genere magis videtur delectatus esse; sic, quantum ıidem e Joh. Schmidtii dissertatione intellegere licuit, prae teris Euripides in abundantia et epitheti pro genetivo usu eberrimus fuit. Sed ne Aeschylo quidem et Sophocli defu- unt, quorum ad exemplum ille sua componeret; quo in ınere cf. Hom. *P.* 156 *εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρ- ς ἐνείη* i. e. *μένος πολύ*; Batrach. 195 *μυοκτόνον τρό- ιιον* i. e. *μυὸς κταθέντος τρόπαιον*; Hes. Op. 502 *βουδόρα ιατα* i. e. dies quibus boves absumuntur. In universum tem qui tragicos demum artificiosum epithetorum usum ex- luisse dicet, is vera dicere existimandus erit.

Pars prior.

Epitheta epithetis vertenda sunt.

CAP. I.

De epitheti trajectione.

§ 71. Substantivo cum genetivo vel antecedenti vel pe- ıequo si quod epitheton additur secundum logicam quidem ionem ad hujus notionem referendum, sed e ratione gram- ıtica a substantivo primario aptum, trajectio quae vocatur itheti oritur. Atque in universum tria trajectionis genera statuere teris pro vinculo scilicet modo artiore modo infirmiore, quo

genetivus cum primario nomine conjunctus est. Inde enim commodissime explicatur, quomodo permissum poetis fuerit aliquatenus rationem logicam in epitheti relatione neglegere. Prioris igitur generis natura in notissimo poetarum dicendi usu posita est, ex quo unius substantivi notionem duobus circumscribere solent nominibus. Itaque in *periphrasticis circumlocutionibus*, quales sunt *ποδοῖν ἀκμαί* pro *πόδες*, *ὄμμα νυμφῆς* pro *νύμφη*, *κύκλος ἡλίου* pro *ἥλιος*, *φυὴ Γοργόνος* pro *Γοργώ*, *βλεφάρων ἕδρα* pro *βλέφαρα*, et similibus cum epitheton accederet, non raro fiebat, ut hoc cum regenti nomine, non cum genetivo copularetur. Habemus igitur *πανόπτην κύκλον ἡλίου* Aesch. Prom. 91; *διατόρους ποδοῖν ἀκμάς* Soph. O. R. 1034; *ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφης* Trach. 527; *λαιμοτόμαν φυὰν Γοργόνος* Eur. El. 459*; *βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν* Rhes. 8*. Causam vero trajectionis in his similibusque exemplis G. R. Schmidtius [1]) recte in ipsa circumlocutione cerni judicat, qua nomina ita conjuncta sint, ut nominativo genetivus omnino potestate ac vi inferior sit. — Jam ad alterum genus venio, cujus in eo versatur natura, quod substantivum cum genetivo in unam notionem quasi coalescit, cui apponitur deinde epitheton; duo autem elementa, e quibus notio illa composita est, si per se considerantur, magis sane genetivi quam primarii nominis sensui epitheton convenire invenies. Atque in vertendis quidem id genus epithetis nostrae linguae majorem quam Romanae virtutem et praestantiam jure miramur; nos enim unam illam notionem utroque substantivo effectam composito aptissime substantivo reddimus [2]). Quod elucet ex *εὐαεῖς ἀνέμων πνοαί* Hel. 1504*= *lieblich wehender Windhauch; εὐδόκιμον θανάτου μέρος* Heracl. 621* *ruhmvolles Todesloos*, quibuscum contulisse juvat Latina : *Thessalico concharum colore*

---

[1]) De epitheti in periphrasi substantivorum trajectione, Torgau 1849, p. 9.

[2]) cf. G. R. Schmidtium, l. c. p. 10 et Joh. Schmidtium l. c. p. 23.

Lucr. II. 501 *mit thessalischer Purpurschneckenfarbe*; *superba limina civium* Hor. Ep. II. 7 *stolze Bürgerschwellen.*

Restat, ut de tertio trajectionis genere dicam, quod originem suam causis mere rhetoricis debere videtur. Nam saepe, ut Joh. Schmidtii verbis utar [1]), *idcirco epitheta non suis videntur applicata nominibus, quod vis eorum tantopere praevalet, ut pro licentia tragici sermonis eum sibi locum deposcant, unde et ad nomen regens et ad genetivum referantur;* ipse vir doctus huc pertinere vult Aeschylea *πρωτοκτόνοις προστροπαῖς Ἰξίονος* (Eum. 718); *ἀνδροῖν δ'ὁμαίμοιν θάνατος αὐτοκτόνος* (Sept. 681) et Euripidea *αἷμα λιθόβολον δράκοντος* Phoen. 1062*; *καράτομος ἐρημία νεανίδων* Troad. 564*; *δοριπόνοις ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν* J. A. 771*; *τετράπους μῖμος θηρός* Rhes. 256*. In his igitur non alio vinculo nisi grammatico i. e. sola dependentiae ratione cum primariis nominibus genetivi conjuncti sunt nec logica in eis respicitur veritas, sed vis, quam singula quaeque ad animum movendum habent. Mirum autem non est, quod Euripides rhetorum disciplina valde ille quidem institutus in hoc trajectionis genere fuit creberrimus.

His transactis priusquam Euripidea proponam exempla, tenere me non possum, quin aliquid proferam, quod primo fortasse obtutu minus probabile videatur, sed quod equidem dignum putaverim, ad quod animum advertas. Nam legenti mihi Euripidis fabulas non mediocrem saepe mirationem fecit, quod talibus saepe locis epitheton trajectum est, ubi praeter hoc trajectum etiam alterum legitur idque vere cum genetivo, ut logicis causis postulatur, secundum grammaticam quoque rationem conjunctum. Sic Cycl. 305 *πολλῶν νεκρῶν πιοῦσα δορυπετῇ φόνον* (pro *δορυπετῶν φ.*); Med. 841* *ἐπιβαλλομέναν χαίταισιν εὐώδη* (pro *εὐώδων*) *ῥοδέων πλόκον ἀνθέων* aliis lo-

---

[1]) l. c. p. 23.

cis, quos postea (§ 72) crucis signo denotabimus. In his igitur vereor, ne etiam symmetriae quodam et concinnitatis studio ad traicienda epitheta poeta commotus sit. Quin etiam metrum nonnunquam ad trajectionem aliquantulum contribuisse si quis mihi dicat, aures certe huic dederim, quamquam longe ab eorum absum sententia, qui metri vi omnia explicare student. Quo in genere conferas Hipp. 54; 1179 (p. 167); Phoen. 1099 (p. 167); Rhes. 211*, 255 (p. 168) ubi epithetorum genetivi ferri non possent.

§ 72. Transeo nunc ad exemplorum enumerationem, quibus tria illa genera apud Euripidem illustrantur. Ac primum quidem in periphrastica circumlocutione ut jam Sophoclem vocem ἀκμή adhibuisse vidimus (p. 162), sic Euripides dicit λευκοπήχεσι χειρῶν ἀκμαῖς Bacch. 1206 pro λευκοπήχεων χειρῶν; item ὄμμα periphrasticum sensum habet Or. 1386* ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον Δυσελένας i. e. ὀρνιθογόνου κυκνοπτέρου Δυσελένας; cf. Jon. 1261 ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός; his subjungo Phoen. 661* δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν, ubi cum δεργμάτων valeat ὀμμάτων nihil aliud exprimitur nisi ὄμμασι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. Nomen κάρα circumlocutioni inservit Cycl. 438 Κύκλωπος ἐκφυγόντες ἀνόσιον κάρα quocum cf. Her. fur. 25[...] ἀρεῖτε καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα [1]). Addo Rhes. 96[...] ubi de interfecto filio mater nympha praedicat : οὐκ εἶσι γαῖ[...] ἐς μελάγχιμον πέδον i. e. γαῖαν ἐς μελάγχιμον. Nec voci ἕδρα ali[...] sensum inesse statuendum erit, nisi periphrasticum Rhes[...] βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν; El. 458* περιδρόμῳ ἴτυος ἕ[...] ubi la périphrase ἴτυος ἕδρᾳ désigne ce bord circulaire ([...] comme l'endroit (ἕδρα) où les figures se trouvaient placées ([...] lius a. l.). Accedant Her. fur. 730 βρόχοισι δ' ἀρκύων [...] σεται ξιφηφόροισι (cf. § 66) i. e. ἄρκυσι ξιφηφ[...]

---

1) Scholiasta dicit : ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν; cf. Hesyc[...] δεργμάτων.

— El. 1348* σώσοντε νεῶν πρῴρας ἐνάλους i. e. ναῦς; — Phoen. 1546* δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος, quocum cf. scholiastae explicationem : ἀντὶ τοῦ δυστυχῆ ἀγγελίαν; — Phoen. 543 νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον (§ 37, p. 108); — Hec. 1106* Ἅιδα μελανόχρωτα πορθμόν; — Or. 1382* καλλίβωλον Ἴδας ὄρος; — Phoen. 645* καλλιπόταμος ὕδατος νότις i. e. καλοῦ ποταμοῦ ὕδωρ (§ 82). — Ad haec autem omnia, quae enumeravi, G. R. Schmidtii de periphrasi verba [1]) pertinent : *esse eam universalis et singularis notionis consociationem, ut unam personae reive naturam comprehendere atque intueri tanquam speculo possis.* Quare aliquantulum a laudatis exemplis differunt quae nunc prolaturus sum : Or. 998* τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς τέρας; Alc. 600* τᾶς φίλας κλαιων ἀλόχου νέκυν ἀρτιθανῆ †); Hel. 206* Κάστορός τε συγγόνου τε διδυμογενὲς ἄγαλμα [2]); Her. fur. 1035* πολύβροχ' ἀμμάτων ἐρείσματα, ubi retis notio verbis ἀμμάτων ἐρείσματα circumscribitur; El. 459* λαιμοτόμαν φυὰν Γοργόνος; in his enim tales sunt circumlocutiones, quae singularem hominem depingant remque, qualis natura sit et condicio, describant. Comparare igitur illas cum eis poteris, quae vocibus χρῆμα, πρᾶγμα, δέμας similibus fieri solent. Laudatis exemplis praeterea adjungo : Her. fur. 414* πέπλων χρυσεόστολον φάρος; Med. 1335 τὸ καλλίπρῳρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος; Jon. 19 κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ †), quod, si verbum verbo reddis, significat *in der Küste wohlgerundeter Rundung i. e. in der wohlgerundeten Küste*; Phoen. 939 ἥ (sc. γῆ) ποθ' ἡμῖν χρυσοπήληκα στάχυν σπαρτῶν ἀνῆκεν, in quo periphrasis jam scholiastae verbis σταχὺν σπαρτῶν ἀντὶ τοῦ σπαρτοὺς notatur; Jon. 1133 ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων *tabernacula parietem non habentia* [3]). Abstracta nomina similem in modum atque Homerica ἴς, βίη, μένος, σθένος, θύμος peri-

---

[1]) l. c. p. 4.

[2]) Cf. Joh. Schmidtium, l. c. p. 23.

[3]) Ceterum Herwerdnum consulas de hoc loco copiose disputantem.

phrastico sensu adhibita sunt Rhes. 383* *ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκήν*; Andr. 2 *ἕδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ*; Alc. 606 *ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία* †) (cf. § 73 p. 170). — Ad extremum generis notio periphrastice exprimitur Med. 1136 *τέκνων σῶν δίπτυχος γονή* †) et Her. fur. 364* *ὀρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων γένναν* †).

Haec sunt primi trajecti epitheti generis exempla; nunc ad ea venio, in quibus substantivum cum genetivo ad notionis unitatem coaluit, cui deinde in illius casu accedit epitheton. Ac de Hel. 1504* jam in § 71 (p. 162) locuti sumus; similis locus est frg. 775/34* *ἀνέμων εὐάεσιν ῥοθίοις mit stark wehendem Windesgebrause.* Accedunt Rhes. 303 *αὐχένα ζυγηφόρον πώλων χίονος ἐξαυγεστέρων* †) *den jochtragenden Pferdenacken*; frg. 597 *ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς mit schnell schweifendem Flügelschlag*; Hipp. 741* *σταλάσσουσι δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς den bernsteinschimmernden Thränenglanz*; J. A. 1059* *θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων der rossenährende Centaurenschwarm* (cf. § 46 p. 122); Phoen. 308* *κυανόχρωτα χαίτας πλόκαμον schwarzfarbige Haarlocke* quocum cf. Jon. 1266 *ἀκηράτους πλόκους κόμης*. Mirum trajecti epitheti exemplum habes Hel. 1502* *κυανόχροα κυμάτων ῥόθια πόλια θαλάσσης stahlfarbiges, graues Meereswogengebraus*, ubi, si sensum quidem consulis, artius sine dubio cum *θαλάσσης* quam cum *ῥόθια* utrumque epitheton cohaeret (§ 70). Addo Troad. 1197 *ἴτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις auf dem wohlgedrechselten Schildrand*; nam *ἴτυς* hoc loco, ut Jon. 210, ipsum scutum significat; frg. 114* *ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος ἱερᾶς* †) *die gestirnte* (§ 79) *Himmelsfläche*; Troad. 860 *καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας schönleuchtender Sonnenglanz*, quocum conferas, quod majore quidem audacia dictum est, *τέθριππον ἡλίου σέλας* El. 866* *auf dem Viergespann fahrender Sonnenglanz.* Unam in notionem substantivum et genetivus praeterea coeunt J. A. 759* *χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας mit grünbelaubtem Lorbeergranz*; Suppl. 259 *χλόην αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος καταστεφῆ bekränzendes Blatt-*

grün; — Phoen. 1099 *λεύκασπιν Ἀργείων στρατὸν weiſs beschildetes Argiverheer* quocum cf. Suppl. 1200 *χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν στρατόν*; Hipp. 1179 *μυρία δ'ὀπισθόπους φίλων ἡλίκων ὁμήγυρις* †) *unzähliger, nachfolgender Freundesschwarm*; cf. v. 54 *προσπόλων ὀπισθόπους κῶμος*; — Alc. 128* *αὐτὸν. εἷλε Διόβολον πλῆκτρον πυρὸς κεραυνίου* †) *der von Zeus geschleuderte Blitzstrahl*; Phoen. 809* *αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς in das unzugängliche Aetherslicht*; Or. 225 *βοστρύχων πινῶδες κάρα verwildertes Lockenhaupt*; — El. 1172* *νεοφόνοις μητρὸς ἐν αἵμασι in dem frisch vergossenen Mutterblut*; — J. T. 273 *τὸν εὐγενῆ ἔτικτε πεντήκοντα Νηρήδων χορόν* †) *dem wohlgeborenen Nereiden-Chor*, quod similem in modum dictum est ac Her. fur. 925 *χόρος καλλίμορφος τέκνων*. De Hipp. 868* *ἀβίοτος βίου τύχα misera vitae sors* cf. § 77. Denique huc etiam referendum erit Her. fur. 410* *ἔβα δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας durch den gastlichen Meeresschwall*; cf. Homericum *οἶδμα θαλάσσης* (hymn. in Cer. 14).

Restat jam, ut in hac paragrapho exempla proponam, ubi causis maxime rhetoricis ad traicienda epitheta poeta videtur commotus esse (§ 71). Atque in hoc genus primum referenda sunt : Jon. 112* *ὦ νεηθαλὲς ὦ καλλίστας προπόλευμα δάφνας* †); Cycl. 386 *φύλλων ἐλατίνων χαμαιπετῆ* (pro *χαμαιπετῶν*) *ἔστησεν εὐνήν* †); v. 305 *πολλῶν νεκρῶν πιοῦσα δορυπετῆ φόνον* †); J. A. 172* *Ἀχαιῶν πλάτας ναυσιπόρους ἡιθέων* †); Bacch. 127* *ἀδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι* †); v. 406* *ἑπτάστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαί* †); Phoen. 786* *ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας* †)[1]; Jon. 1055* *χθονίας Γοργοῦς λαιμοτόμων ἀπὸ σταλαγμῶν* †), ubi alterum semper epitheton praeter trajectum habes; hoc ipsum autem ad solum genetivum referendum est, neque, ut antea, ad notionem ex hoc et primario nomine com-

---

[1]) Ad hunc locum scholium exstat : *δέον καλλιχόρου εἰπεῖν πρὸς τὸ νεάνιδος καλλιχόροις εἶπε πρὸς τὸ στεφάνοις ἔθει ποιητικῷ.*

positam. Addo locos, ubi unum tantum epitheton exstat idque trajectum : El. 450* *Θέτιδος εἰνάλιον γόνον*, in quo sensus oreretur pravissimus nisi epitheti trajectionem statueres; nequaquam enim Achilles nominari potest *ἐνάλιος*; — J. A. 190* *κλισίας ὁπλοφόρους Δαναῶν*; — v. 771* *δοριπόνοις ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν*; — J. T. 1050 *νεὼς γε πίτυλος εὐήρης πάρα*; — Phoen. 174* *σφάγια δ'ἅμ' αὐτῷ* (sc. *Ἀμφιαράῳ*), *γῆς φιλαίματοι ῥοαί*, ubi scholiasta jam recte sensum perspexit adnotans : *τὸ ἐπίθετον τῆς γῆς ἐπὶ τὰ σφάγια μετήγαγεν*. Praeterea ratione logica postulatur, ut cum genetivo epitheton jungas, Andr. 399 *σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους κατεῖδον*; — Phoen. 1351* *λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν*; — Her. fur. 883* *ἑκατογκεφάλοις ὄφεων ἰαχήμασι*; — Cycl. 399 *λέβητος κύτος χαλκήλατον*; — Phoen. 1130 *σιδηρονώτοις ἀσπίδος τύποις*. Jure autem admiratione afficimur Rhes. 211* *τετράπουν μιμήσομαι λύκου κέλευθον* quocum cf. v. 255* *τετράπουν μῖμον ἔχων ἐπὶ γαῖαν θηρός*, quibus verbis lupi ratio incedendi, quam Dolon imitari vult, magis certe illustratur quam si *τετράποδος μιμήσομαι λύκου κέλευθον* poeta scripsisset. — Subjungo Troad. 79 *γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα*; — Phoen. 1635 *ἐκλιποῦσα τριπτύχους θρήνους νεκρῶν*; — Hel. 342* *τέθριππα ἁλίου κέλευθα*; — Hipp. 646 *ἄφθογγα δάκη θηρῶν*; — Suppl. 1137 *ἄυπνα τ'ὀμμάτων τέλη*, quod non prorsus recte perspexisse mihi videtur G. R. Schmidtius, cujus explicatio est[1]: *vigiliae oculorum somni expertium, „schlafloser Augen Pflichten"*, *nisi quis forte interpretari maluerit „schlaflose Augendienste"*; equidem sensum esse hunc statuerim : *insomnis oculorum quasi scopus i. e. scopus, in quem insomnes oculi continuo conversi erant*; sic enim matres mollissimae erga filios ante Thebarum moenia occisos amoris plenae hos ipsos nominant. — Sequuntur cetera trajecti epitheti exempla : Bacch. 873* *μοχθοῖς τ' ὠκυδρόμοις ἀέλλας*; — Hipp. 851* *νυκτὸς*

---

[1]) l. c. p. 10.

ἀστερωπὸς σελάνα; — Phoen. 1516* ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις; — Bacch. 534* ναὶ τὰν βοτρυώδη Διονύσου χάριν οἴνας, ubi dubitari potest, utri genetivo secundum logicam rationem aptius epitheton tribuatur. Sed quamquam sensu postulari videtur, ut ad οἴνας illud referamus, huic rei obstat tamen verborum collocatio. — Bacch. 1138 ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ (cf. Hom. *Il.* 766 βαθέην ὕλην.); — v. 560* ἐν ταῖς πολυδενδρέεσσιν Ὀλύμπου θαλάμαις; — Phoen. 674* εὐηλίοισι αἰθέρος πνοαῖς; — v. 218* ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαίου πεμφθεῖσα πύργους; — Her. fur. 1039* ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων. His denique accedere videntur : Alc. 103* οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν, ubi praeter epitheti trajectionem etiam alterius membri abundantia statuenda erit (§ 79); nam per se νεολαία substantivum est significatque cujusvis populi homines adolescentes, ut Aesch. Pers. 760; Suppl. 686; Theocr. Id. XVIII 24; sed nostro loco ad sensum νέος illud redit; — Her. fur. 789* συναοιδοὶ (i. e. συνᾴδοντες vel συνᾳσόμεναι) νύμφαι τὸν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀγῶνα, quod si cum Suppl. 113 et Archil. frg. 119 (p. 142) comparaveris, magis certe ad genetivum quam ad nomen primarium epitheton quadrare invenies; — Phoen. 870 αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραί, quamquam de hoc nihil certi affirmare licet propter miseram loci condicionem; nonnulla enim antea exciderunt; — J. A. 1493* συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον, quod dictum esse intellego pro Ἄρτ. Χαλκίδος ἀντιπόρου *Dianam ultra mare i. e. Euripum sitae Chalcidis* (cf. § 30, 2a); — Troad. 485 ἔθρεψα παρθένους εἰς ἀξίωμα νυμφίων ἐξαίρετον, nisi in ἐξαιρέτων librorum lectionem mutare praestabit; — J. A. [1516]* εὐφυῆ σώματος δερήν. — De Or. 383 cf. § 85.

§ 73. Pauca tantum hac paragrapho comprehendam. Ac primum quidem duos locos proponam, qui accuratiore egere videntur explicatione; prior est Her. fur. 181, ubi Amphitryon res ab Hercule gloriose gestas enumerans dicit :

τετρασκελὲς ϑ'ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελϑών, ὦ κάκιστε βασιλέων,
ἐροῦ τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἂν
ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὃν σὺ φῇς εἶναι δοκεῖν.

Haec igitur nisi exstaret illud *γένος* essent sane simplicissima. Nam *Κενταύρων ὕβρισμα* quodammodo periphrastice dictum esse statuendum esset pro *Κενταύρους*, ita tamen, ut superba et atrox Centaurorum natura hac circumlocutione non aliter subintellegeretur atque in *ἀνδρῶν Φεραίων παρουσία* Alc. 606 hos viros coram adesse periphrasi insuper indicatur (cf. § 72); praeterea *τετρασκελὲς* ut Alc. 606 *εὐμενὴς* trajectum esse credendum esset. Nunc vero ut illud *γένος* explicemus duplicem periphrasin statuere cogimur. Puto igitur Amphitryonem concitate hic loquentem primum cum *ὕβρισμα* genetivum *Κενταύρων* conjunxisse, deinde autem primarii nominis jam oblitum insuper *γένος* addidisse [1]).

Alterius loci verba exstant Rhes. 360* squ. :

ἆρά ποτ' αὖϑις ἁ παλαιὰ
Τροία τοὺς προπότας παναμερεύσει
ϑιάσους ἐρώτων
ψαλμοῖσι καὶ κυλίκων οἰνοπλανήτοις
ἐπιδεξίαις ἁμίλλαις;

ubi primo obtutu offendimur verborum conjunctione *κυλίκων οἰνοπλανήτοις ἐπιδεξίοις ἁμίλλαις*. Quid enim sibi volunt *vino errantia sese excipientia poculorum certamina?* Sed concessa epitheti trajectione omnia bene procedunt, modo ne cum nonnullis recentioribus scholiastae explicationem sequaris : *οἰνοπλανήτοις τοῖς διὰ τοῦ οἴνου παραγούσαις τὸν νοῦν*; immo *οἰνοπλάνητος* est *ἐν οἴνῳ πλανῶν* (cf. Ar. Lys. 1227 *ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι*) : Totius igitur loci sensu

---

[1]) Hartungius vertit : *„und frage der Centauren vierfüfsiges Trotzwei ihr Geschlecht"*.

: *unquamne rursus antiqua Troja per totos dies proces-
ıes tripudiantium ducet, in quibus unus alteri propinat,
'icorum carminum cum cantu et certaminibus poculorum in
ɔ errantium sese excipientibus?*

Transacta tandem exemplorum enumeratione reliquum , ut pauca in universum dicamus. Operae enim pretium primariorum nominum, ad quae se applicant epitheta, sinos ad casus diligentius oculos convertere; hi enim nequa-.m pariter epitheta trajecta adsumere solent. Ab hac igiparte res ita sese habet :

ı. Primarii nominis genetivus semel tantum trajectum epitheton secum habet : Jon. 1055*.

!. Quinquies vocativus sing. cum trajecto epith. conjunctus est : El. 866*; Jon. 112*, 1261; Or. 225; Troad. 860; semper autem a neutro ille repetendus est.

}. Sexies dat. sing. trajectum epitheton adsumpsit : Andr. 2. El. 458*; Bacch. 127*, 1138; J. A. 759*; quindecies dat. plur. : Bacch. 1206, 560*, 873*; El. 1172*; Phoen. 661*, 786*, 674*, 1130, 1516*; Her. fur. 730, 883*; Troad. 1197; J. A. 771*; frg. 597, 775/34.

l. Quindecies nom. sing. cum epith. trajecto copulatus est : Alc. 128*, 606, 103*; Hel. 206*; Or. 998*; Phoen. 543, 645*; Med. 1136; J. A. 1059*; J. T. 1050; Hipp. 54, 868*, 1179, 851*; Her. fur. 925; quater tantum nom. plur. : Bacch. 406*; Suppl. 1137*; Phoen. 174*, 870 (?).

). Quinquies est tricies accus. sing. trajectum epitheton secum habet : Alc. 600*; El. 459*, 450*; Cycl. 438, 305, 386, 399; Bacch. 534*; Hec. 1106*; Rhes. 8*, 962, 383, 303, 211*, 255*; Or. 1386*; Phoen. 939, 1546*, 308*, 1099, 809*; Med. 1335; Her. fur. 255, 364*, 410*, 789, 1039*; Suppl. 259, 1200; J. T. 273; J. A. 1493* [1516]*; Troad. 485, 79; frg. 114*; — sedecies accus. plur. : El. 1348*; Hel. 342*, 1504*,

1502*; Her. fur. 1035*; Or. 383; Phoen. 1351*, 1635, 218*; Hipp. 646, 741*; Jon. 1133, 1266; J. A. 172*, 190*; Andr. 399.

CAP. II.

De membrorum abundantia.

§ 74. Descriptiva epitheta, quorum supra cognovimus naturam, eo potissimum spectare judicavimus, ut imaginem alicujus rei vel personae quam clarissimam adumbrarent. Eodem vero poetae studio non minima ex parte etiam hoc, de quo nunc disputabimus, idioma explicatur. — Ac primum quidem, quoniam omnis quae ratione instituitur disputatio a definitione proficisci debet, de duobus cujusvis epitheti compositi membris alterum eis locis abundare patet, quibus, cum aut membrum antecedens vel pedisequum, aut novum quoddam simplex idque ipso composito jam indicatum ad conficiendum quem poeta exprimere vult sensum sufficeret, hic tamen in composito maluit, quam in simplici epitheto acquiescere. Quod eluceat ex J. A. 919 *ὑψηλόφρων θυμός=ὑψηλὸς θυμός*; Hipp. 1161 *κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις=γείτονας πόλεις;* Hec. 121* *τῆς μαντιπόλου βάκχης=τῆς μαντικῆς βάκχης* [1]). Permissum igitur est ab hac parte in singula epitheta diligentius nunc inquirere; sed artem et audaciam dicendi hujus libri exemplorum propriam quoniam in ratione potissimum inter ipsa epitheta suaque substantiva intercedente positam esse volui-

---

[1]) Sic jam scholiasta haec verba explicat.

mus, alia nobis via ingredienda est. Membrorum enim abundantiam in eo epithetorum genere maxime locum habere videmus, quorum partes vel antecedentes vel insequentes aut notionis quadam cognatione cum nominibus suis cohaerent, aut sensu prorsus nihil ab illis differunt. Prioris generis exemplum est *δεξιᾶς εὐωλένου* Hipp. 605*, ubi altero membro pars indicatur, quae in toto conspicitur nomine *δεξία* expresso. Sed adeo non credendum est, cubiti notionem inprimis hic epitheto efferre voluisse poetam, ut haec prae altera quidem priore membro indicata fere evanescat. — Alterum genus illustretur Phoen. 1549* *πόδα σὸν τυφλόπουν*, quocum exempla conferas p. 172 laudata. In his igitur perfectam nominare licet abundantiam; contra Hipp. 605* imperfectam habes nam in hoc cum aliquatenus certe persentiscatur adhuc alterius membri significatio in illis haec ita plane delituit, ut in versione ipsa membra omnino reddi nequeant. — Jam vero causas hujus idiomatis circumspicienti mihi duae potissimum in mentem venerunt, quarum unam quidem eamque gravissimam supra (p. 172) jam tetigi; posita est in poetarum studio res personasve quam apertissime oculis subiciendi. Vix autem mirum cuiquam videatur ex eis, quae de „descriptivorum" natura supra (§ 39) disputavimus, quod his ipsis permagna abundantiae exemplorum pars efficitur. Altera hujus idiomatis causa nec ea quidem contemnenda in eo cernitur, quod compositi usu orationem elegantiorem et a cotidiano dicendi usu magis remotam poeta saepe reddere studet. Quod praesertim in epitheta cadit ab *εὖ*, *ἀ-*, *δυς-* incipientia (§ 77); talia enim Euripides non raro adhibet ubi simplicia *καλός*, *ἀγαθός*, *ἐσθλός*, *κακός* similia per se jam sensum omnibus numeris absolutum efficerent, ut Phoen. 1217 *εὐάγγελος φήμη*; Her. fur. 288 *δόκησις εὐκλεὴς δορός*, quae sunt imperfectae abundantiae exempla; perfectam habes Phoen. 808* *ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς*; Hipp. 1143* *πότμος ἄποτμος* (§ 77).

Quae hucusque exposuimus ad epitheta solum pertinent

cum substantivis conjuncta; sed etiam, *appositiva* [1]) quae vocantur, epitheta hoc loco praetermittenda non sunt. Talia habes Or. 83 *θάσσω πάρεδρος νεκρῷ;* Troad. 139* *θάσσω σκηναῖς ἔφεδρος Ἀγαμεμνονίαις*; Bacch. 1111* *χαμαιπετὴς πίπτει πρὸς οὖδας*. In his igitur, ut antea cum nomine, sic cum verbo epitheta notionis quadam necessitudine conjuncta sunt, ita quidem, ut membrorum, in quibus haec ipsa cernitur, abundantia statuenda sit.

Ad extremum in hoc capite proferenda erunt epitheta, quorum quamquam neutrum membrum cum nomine vel verbo significationis cognatione cohaeret, alterum tamen prorsus supervacaneum esse videmus. Partem autem horum maximam ea efficiunt, quae in *-ειδής*, (*-ώδης*), *-ώψ*, *-ήρης*, *-πολος* similia desinunt, quibus nonnulla alia praeterea accedunt (§ 79).

Haec de membrorum abundantia in universum praemonenda erant; nunc singula proponamus exempla.

§ 75. Enumerandi initium ab imperfecta, quam voluimus, abundantia faciamus. Ac primum quidem partes corporis humani non raro talibus epithetis exornantur, quorum secundis membris sensu paene delitescente totum exprimatur, in quo ipsae illae conspiciantur; sic Hipp. 200* *λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας*; — Bacch. 112* *λευκοτρίχων πλοκάμων*; — v. 169 *κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα*; — J. A. 1080* *καλλικόμαν πλόκαμον*; cf. Bacch. 1206 (§ 72 p. 164), quibus accedat propter similitudinem, quamquam de columba dicitur, Jon. 1207 *φοινικοσκελεῖς χηλάς*. Invicem substantivo totum exhibetur cujus pars altero epitheti membro jucunda paene abundantia adsignificatur : Hel. 1570 *εὐσφύρου ποδός*; — Troad. 1194 *καλλίπηχυν Ἕκτορος βραχίονα*; — J. A. 790*

---

[1]) Cf. Joh. Schmidtium; l. c. p. 25 : „*quae* (*sc. ep. appositiva*) *quum naturam et conditionem ejus, qui agit, describant, magis evidentiae consulere, quam adverbia modum agendi significantia, ideoque saepe quum omnino tum a poetis iis praeferri constat.*

εὐπλοκάμου κόμας; — Hipp. 605* (p. 173). Nec inepte cutis notio additur Hel. 373* *ἁπαλόχροα γένυν*; — Rhes. 716* *ψαφαρόχρουν κάρα*; — Bacch. 1365 *πολιόχρως κύκνος*, et coloris Phoen. 322* *λευκόχροα κόμαν*, ubi per sensum tamen secundis membris facile carere possumus. Similiter dicta sunt Hel. 518* *μελαμφαὲς ἔρεβος*; J. A. 1054* *λευκοφαῆ ψάμαθον*; Hec. 153* *νασμῷ μελαναυγεῖ*. Subjungo frg. 771 *γείτονες μελάμβροτοι*, ubi opus quidem non est hominis notione insuper addita, sed dictioni certe haec inservit poeticae; cf. Alc. 906* *κόρος μονόπαις filius unigena*; Her. fur. 689* *Λατοῦς εὔπαιδα γόνον*. Praeterea etiam artissimo necessitudinis vinculo cum substantivis secunda membra cohaerent : Andr. 865* *ἃ διὰ Κυανέας ἐπέρασεν ἀκτὰς πρωτόπλοος πλάτα*; — J. T. 1136* *ναὸς ὠκυπόμπου* quocum cf. v. 1427; — Hel. 1272 *Φοίνισσα κώπη ταχύπορος*; — frg. 848/5 *μήτ' ἐν θαλάσσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος* in quibus vehendi notio, sine qua navis omnino cogitari nequit, venuste adsignificatur. Similis condicio est Phoen. 1535* *ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν*; El. 703* *ἡδύθροον μοῦσαν*; Med. 1366 *νεοδμῆτες γάμοι*; Troad. 217* *εὐθαλεῖ εὐκαρπείᾳ*; Rhes. 909* *γέννας ἀριστοτόκοιο* frg. 597/4* *ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς*, quibus accedunt Her. fur. 98 *δακρυρρόους τέκνων πηγάς*; Alc. 952 *γυναικοπληθεῖς ξύλλογοι*; J. A. [1515]* *ῥανίσιν αἱματορρύτοις*; Suppl. 604 *στερνοτυπεῖς κτύποι* de quibus in § 83 dixi. Nam in his quoque substantivis involvuntur quodammodo secundorum membrorum notiones, quae illorum rursus notionibus tam firme inhaerent, ut divelli ab eis nequeant. An vitam tibi fingere potes spiritus expertem? an cantum, qui non sonet, fontes non fluentes? Addo etiam Troad. 1103* *κεραυνοφαὲς πῦρ*, quod nihil fere differt a *πῦρ κεραύνιον* (v. 80), et, quae per se consideranda sunt, Rhes. 426 *ἀγχιτέρμων γαῖά μοι*; J. T. 1325 *ἀγχίπλουν πόρον φεύγουσιν*; J. A. [1531]* *κλέος ἀείμνηστον*; Suppl. 742 *ἀρτίπλουτα χρήματα*; nam in his non tam eo ad compositorum usum poeta videtur commotus esse, ut venustiorem et evidentiorem simul orationem redderet,

quam adjectivi simplicis priorum membrorum notiones exprimentis inopia.

Reliquum est, ut epitheta depromam cum enuntiati verbo aliquatenus sensus vinculo copulata; talia habes Hel. 376* *λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις*; cf. Phoen. 809*; — Her. fur. 1069* *παλίντροπος στρέφεται*; — Suppl. 388 *παλίσσυτος στεῖχε*, ubi priora membra, si sola essent, plenam jam efficerent sententiam; item secundae partes, si abessent, vix desiderarentur J. T. 1008 *κοινόφρων δέ σοι καὶ ζῆν θέλοιμ' ἄν*; Jon. 577 *στεῖχε κοινόφρων πατρί*; frg. [1117*/49] *τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὰν ἦκεν ἀκουάν*; Rhes. 762 *εὕδομεν πεδοστιβεῖς* (§ 86), etiamsi in his neque substantiva neque verba ulla cum ipsis epithetis cohaerent notionis cognatione (§ 74 p. 174).

§ 76. Nunc ad perfectae abundantiae exempla me converto, in quibus superflua membra ne transferre quidem possumus. — Ac primo quidem loco epitheta procedant, quorum primariae partes adjectiva sunt : Hipp. 827* *τύχαν σέθεν βαρύποτμον*; cf. Phoen. 1345*; — Hipp. 668* *κακοτυχεῖς γυναικῶν πότμοι*, ubi caveas, ne trajectum esse epitheton existimes; — Med. 176* *βαρύθυμον ὀργάν*; — Or. 1198 *ὀξυθύμου φρονήματος*; Heracl. 388 *τῶν φρονημάτων τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων* ubi sensum simplicis *ὕπερος superus*, quod quidem deest Graecis, compositum adsumpsit. Cum his conferas frg. 364/34 *γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ i. e. muliebris, effeminatus.* Secundi membri vis praeterea evanuit Andr. 1155 *δέμας καλλίμορφον*; epitheta autem in *-πους* cadentia qua arte poeta noster adhibuerit praeter laudatum jam *τυφλόπους* (§ 74) elucet etiam ex Hec. 66* *βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων*, frg. 544 *λεοντόπους βάσις pes leoninus*[1]), J. A. [421] *ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν*; cf. *τρίπους χαλκόπους* Suppl. 1197. Nimis paene exaggerata est

---

[1]) cf. Schirlitzium, l. c. p. 38.

vestimenti notio Her. fur. 414* πέπλων χρυσεόστολον φάρος, in quo sive concessa sive rejecta epitheti trajectione alterius certe membri abundantia statuenda est. Haec eadem praeterea manifesta est frg. 53 περισσόμυθος λόγος (cf. Soph. El. 1288 τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες); — El. 732* φλογὶ θεοπύρῳ i. e. θείῳ; — Or. 845 θεομανεῖ λύσσῃ δαμεὶς (cf. Soph. Aj. 611 θείᾳ μανίᾳ); — Troad. 112* βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως i. e. βαρείας; — Heracl. 819 μονομάχου δι' ἀσπίδος=*durch Einzelkampf*; namque ἀσπίς, ut Phoen. 1326, pugnam hic significat. Addo Hermanni conjecturam ἀνέμων ἡδυπνόοισι πνοαῖς Med. 838*, qui locus est corruptissimus.

Per se consideranda sunt verba πορθμίς, ἃ διὰ πόντιον κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν Hipp. 755*, ubi maris notionem animadvertas mirifice cumulatam; accedit, quod inter pauca hoc exemplum referendum est, quibus prioris membri abundantia exhibetur; haec enim praeter Hipp. 1161 (§ 74) non occurrit nisi Phoen. 185* αἰχμαλώτιδας δορὶ Θηβαίας et Hec. 103* δούλη λόγχης αἰχμῇ δοριθήρατος, quamquam in his secunda membra non cum ipsorum epithetorum nominibus, sed cum aliis enuntiati substantivis congruunt. — De Hel. 154 ἐν φοναῖς θηροκτόνοις, Rhes. 606 καρατόμους σφαγὰς § 81, de Hel. 354* ξιφοκτόνον διώγμα § 86 inspicias.

Pauca restant epitheta quorum secunda membra propter sensum cum enuntiati *verbo* concinentem plane abundant; leguntur Troad. 449* φάραγγες ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσαι i. e. χειμερίῳ; — Rhes. 712* ῥακοδύτῳ στολᾷ πυκασθεὶς i. e. ῥακοέσσᾳ; — Jon. 884* ἀχεῖ ὕμνους εὐαχήτους, i. e. ἡδεῖς. Accedunt Bacch. 1096 χερμάδας κραταιβόλους ἔρριπτον i. e. κραταιῶς — et v. 1111 χαμαιπετὴς πίπτει πρὸς οὖδας i. e. χαμαί. Ultra modum cadendi notio conglobata est Andr. 653 πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν, ubi dativus solum priore membro inclusus verti potest. Item huc pertinent Andr. 105* δηιάλωτον εἷλέ σε Ἄρης et Med. 277 πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι. De Phoen. 293* γονυπετεῖς ἕδρας προσ-

πίτνω σε sicut de v. 668* *γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας* in § 86 egi. Ad extremum perfectam alterius membri abundantiam statuere etiam poteris Phoen. 1115 *πανόπτην ὄμμασι δεδορκότα* i. e. *πᾶν* sive *πάντα δεδορκότα*, nisi cum nonnullis viris doctis *Πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα* scribere praestat; intercidisse autem post *δεδορκότα* versum cui Argi nomen inerat bene jam Hermannus monet (a. l.) [1]).

§ 77. Comprehendam hac paragrapho epitheta ab *ἀ*-, *εὖ*, *δυς*-incipientia, quorum priora tantum membra aliquid valere, secunda prorsus quiescere videmus. Ante omnia autem de certo quodam dicendi usu loquendum hic est, quem jam supra (§ 74) obiter tetigimus. Namque Euripides, ne nimius esset in adjectivis *κακός*, *πονηρός*, *ἀτυχής* sicut omnibus, quibus mali et infausti notiones exprimuntur, non raro ita has reddere in consuetudine habuit, ut substantivo tali epitheto exornando adjectivum adiceret ex *ἀ* privativo et ejusdem, quam illud habet, stirpis aut potestatis nomine compositum. Sic *πότμος ἄποτμος* est *misera sors*; per se autem, cum *ἄποτμος* sicut omnia fere huc referenda epitheta compositum sit determinativum (§ 4, 3), verba illa valent : *sors, quae sors non est.* Sede proxima ejusdem vocabuli oppositione modo positiva modo negativa [2]), cui quid acerbi et duri inesse nemo non intellegit, simplices mali, infausti, miseri notiones facillime enucleantur. In epithetorum igitur versione cum hae ipsae adhibendae semper sint quiescente prorsus secundorum membrorum significatione, talia exempla huc referre mihi visum est.

---

[1]) De toto hoc loco (v. 1118 squ.) quo nullus ferre majore laborat corruptela, copiose Clemmius egit Philol. XXX p. 137—176.

[2]) Etiam alio sensu et conexu talibus ejusdem notionis oppositionibus valde poeta noster delectatus est, quod quidem intellegas ex : Hipp. 1289* *ἀφανῆ φανερὰν δ' ἔσχεθες ἄτην*; El. 1191*; frg. 736* *ἀνὴρ ξένοισιν ἄξενος*; J. T. 1092* *εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν*; Phoen. 1506*. Proxime autem ad textus exempla accedit Alc. 242* *ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει*.

Huc pertinent : Hec. 612 *πάρθενον ἄπαρθενον λοῦσω*; — J. T. 887* *ὅδους ἀνόδους στείχων vias operosas*; — Hel. 363* *δι' ἔργ' ἄνεργ' ὄλλυσαι, malis facinoribus*; — v. 690* *καταστένει ἄγαμον γάμον*; — Her. fur. 1133 *ἀπόλεμον πόλεμον ἔσπευσας*; — Suppl. 32 *δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα vincula, quae sunt specie tantum* [1]; — Hec. 612 *νύμφη ἄνυμφος*; — Phoen. 1757* *χάριν ἀχάριτον εἰς θεοὺς διδοῦσα*. Singulare est *κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο* J. T. 566, quod Seidlerus quidem vertit : *ob causam, quae causa esse non debebat, quae prava est causa*; Klotzius : *in ingratam gratiam malae mulieris* [2]). Addo Nauckii conjecturam *πότμος ἄποτμος ὁ φόνος* Phoen. 1306* pro *ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος* propositam. Item propter similitudinem huc referre licebit, quamquam alterum epitheti membrum verbalem naturam habet, Her. fur. 888* *τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι κακοῖσιν ἐκπετάσσουσιν*, in quo si cum Pflugkio et Hartungio *ἀπόδικοι Δίκαι* scribere placet novum habemus ejusdem fere, qua cetera, condicionis exemplum. Nonnunquam enim in *ἀ* privativi locum praepositio *ἀπό* succedit, ut in Aeschyleo *ἀπέρως ἔρως* i. e. *ἀνέρως ἔρως* (Choeph. 600). Sed *φόνος ἀπόφονος* Or. 162* et *ἀπόφονον αἷμα* v. 192* *caedem* significant *non pro caede habendam h. e. juste peractam.* Nam praeclare Hermannus monet (a. l.) infausti significationem, quae illis formis adhaereat, eo effici, quod nomina, quibus vel *ἀ* vel *ἀπό* additur, aut bonum quid, aut non malum indicent. — Sed ut jam redeamus ad formas *ἀ* exhibentes, unde profecti sumus, hic praeterea nominandum erit *ἀβίοτος βίου τύχα* Hipp. 868* pro *ἀβιότου βίου τύχα* (§ 72) dictum. Ceterum insanabili corruptela hunc locum laborare Joh.

---

1) Cf. Schirlitzium, l. c. p. 59.

2) Adnotat Klotzius a. l. : *etenim ille accusativus χάριν, qui saepe adverbii aut etiam praepositionis loco est, non solum pron. possessivum (ἐμήν, σήν) adjunctum habet, sed interdum etiam vera adjectiva.*

3) l. c. p. 89.

Schmidtio concedo [1]), praeterquam quod is Valckenario assentitur scribenti v. 821* *καταχονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος* pro depravata librorum lectione *καταχονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος* (sic Marcianus; ceteri *ἀβίωτος*) *βίου*. Ex hac enim conjectura quid lucri redundet parum perspicio. Equidem ita potius Euripidem scripisse judicaverim: *καταχονὰν μὲν οὖν ἀβίοτον βίου, κακῶν τ'* (pro *δ'*) *ὦ τάλας πέλαγος εἰσορῶ*, in quo *καταχονά* secundum scholiastae explicationem valet *καταφθορά* [2]), *ἀβίοτον* autem statuta epitheti trajectione pro *ἀβιότου* est positum. Quod si tenes *καταχονὰ ἀβίοτος βίου* (sive *ἀβιότου βίου*) *excidium vitae* significat, *quae hoc ipso vita non jam sit i. e. perfectum vitae excidium*; comparare igitur hunc locum licet cum Troad. 1292* *ἁ δὲ μεγαλόπολις ἄπολις ὄλωλεν i. e. ut urbs non jam esset h. e. funditus eversa est*, ubi item proleptico quodammodo sensu epitheton usurpatum est [3]).

Perpauca nunc epitheta profero, in quibus nominalia membra si non eandem at similem certe sententiam habent, ac substantiva, quibus ipsa sunt addita. Quo in genere Weilius jam monet *ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν* Phoen. 1028*, ubi de Sphinge agitur, idem valere, quod *ἄμουσον ἀμφὶ μοῦσαν*; cf. Hel. 185* *οἰκτρὸν ὅμαδον ἔκλυον, ἄλυρον ἔλεγον* et J. T. 146* *ἀλύροις ἐλέγοις threnis, a quibus alienus est lyrae concentus i. e. infaustis*. Manifesto autem sensus claret verborum *ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς* Phoen. 808* (schol.: *κακαῖς, ἀσαφέσιν, ἀηδέσι διὰ τὸ τῶν φόνων αἰτίαν εἶναι*) [4]). Ad extremum huc fortasse

---

[1]) l. c. p. 39.

[2]) Repetendum hoc est a radice *ἀκ* (Curt. Gr.[4] 130), non, ut Hartungius (a. l.) voluit, a *καίνω*. Similia substantiva quamquam praesto mihi non sunt, adjectivo tamen *κροκ-ο-νη-τι-κή* (sc. *τέχνη*) Plat. Polit. 282 *E* etiam *κροκόνη* substantivum texendi actionem significans aliquando exstitisse satis probatur.

[3]) Corruptela ita videtur orta esse, ut exstincta accusativi *καταχονάν* ante *μ* littera *ν ἀβίοτον* deinde in *ἀβίοτος* mutaretur; nunc vero verbum desiderabatur, quam ob causam idem ille scholiasta *κατέλαβε* supplendum esse vult, quod quam ineptum sit unusquisque intellegit.

[4]) Cf. etiam *ἄτας ἀχορεύτους* Troad. 122*, *calamitates choreis non celebrandas i. e. malas*.

etiam verba pertinent a grammatico in Bekk. Anecd. p. 346, 19 servata *ἄδωρος χάρις* frg. 861, quae ille explicat : *ἡ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρέα*; equidem praetulerim : *gratia, quae donum non est i. e. ingrata*; cf. praeterea *ἀκλεὴς δόξα* Heracl. 623*.

Qua arte et audacia dicendi in hoc epithetorum genere ab *ἀ* incipientium Euripides versatus sit, satis, ut spero, liquet; nunc vero similem etiam in eis miramur, in quibus *εὖ* vel *δυς* praecedit. Nam eodem sensu quo *γάμος ἄγαμος* etiam *γάμος δύσγαμος* Euripides admisit (Phoen. 1048*), in quo vel clarius quam in illo alterius membri abundantia propterea sub oculos cadit, quia infausti notio ipsi jam subest membro priori nec e proxima demum ejusdem vocis oppositione enucleanda est (p. 178). Huc praeterea pertinent Hec. 194* *αὐδῶ δυσφήμους φάμας;* — Hel. 213* *αἰὼν δυσαίων* quocum cf. Suppl. 960* *δυσαίων ὁ βιός*; — J. T. 203* *ἐξ ἀρχᾶς μοι δαίμων δυσδαίμων*; cf. v. 1118* *δυσδαίμονα ἄταν*; — Troad. 471 *ὅταν δυστυχῆ λάβῃ τύχην*. — Item hic nominare licebit Med. 420* *οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει*. — Addo Troad. 75, ubi melioribus libris exhibetur *δύστηνον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω*; in duobus minoris pretii codicibus legitur *δύσνοστον* pro *δύστηνον*. Res quomodo dijudicanda sit mere a judicio pendebit, quod habes de manuscriptis. — Praeterea verba hic locum habeant ab Hartungio quidem et Nauckio hunc in modum restituta : *ἱππείοις ἐν δίφροισιν ψαμάθων Αὐλίδος ἐπεβᾶσαν νύμφαν, οἴμοι, δύσνυμφον* J. T. 216* pro librorum lectione *ἱππ. ἐν δίφρ. ψαμ. Αὐλ. ἐπέβασαν νύμφαιον, οἴμοι, δύσνυμφον*. — Magna denique similitudo inter laudata exempla et J. T. 143* *δυσθρηνήτοις ὡς ἔγκειμαι θρήνοις* intercedit, quamquam in hoc membrum superfluum verbalem naturam habet.

Restant epitheta ab *εὖ* incipientia, quorum secunda membra non aliter quam in antecedentibus prorsus abundant. Luculentissimum id genus exemplum exstat Bacch. 66* *κάματον εὐκάματον jucundum laborem* (*πόνον γλυκὺν* Soph. El. 1145); cetera sunt : *τίς ἂν οὖν πόρον εὔπορον ἐξανύσαι*; J. T. 897*

et, in quibus secunda membra sensu solum cum nominibus congruunt : εὔδειπνοι δαῖτες Med. 200*; — εὔδοξον φάμαν Hipp. 773*; — εὐμούσου μολπᾶς J. T. 145*; — εὐαίωνι πότμῳ J. A. 550* (cf. Aesch. Pers. 711 βίοτον εὐαίωνα). Suo denique jure Schirlitzius his adnumerat [1]) etiam Bacch. 1158* νάρθηκα ἔλαβεν εὔθυρσον; idem enim hoc valet quod θύρσον εὔθυρσον [2]).

§ 78. De membrorum abundantia quoniam in hoc capite loquimur, non inutile erit epitheta hic proponere, in quibus alterius quidem membri sensu prorsus quiescente praecedens solum praepositio suam significationem habet. Per se enim aliena haec videntur ab hac opusculi parte, quam de epithetis esse voluimus, quae verti possint epithetis; illa autem, quasi secundae partes omnino non exstarent, praepositionum tantum vim retinent ita quidem, ut semper ab his aliquod enuntiati substantivum aptum sit; sic Or. 83 πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ θάσσῳ i. e. παρὰ ἀθλ. νεκρῷ θάσσω; — Troad. 139* θάσσω σκηναῖς ἔφεδρος Ἀγαμεμνονίαις; — J. T. 80 ἠλαυνόμεσθ' ἔξεδροι χθονός; — Phoen. 1095 ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι, quo nullus quidem magis ostendit locus, in talibus exemplis ad merum praepositionum sensum epithetorum potestatem redire. Sedendi notio abundat etiam Hel. 879 σύλλογος πάρεδρος Ζηνί et Hipp. 935 λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν invicem praepositionis vis evanuit in παρ' Ἥρᾳ τῇ θ' Ἡρακλέους Ἥβη πάρεδρος [3]) Or. 1687*. His addo frg. 775*/62 ἐκτόπιοι

---

[1]) l. c. p. 61.

[2]) Conferas etiam Hel. 457 συμφορᾶς εὐδαίμονος; v. 698 τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε; Jon. 1605 εὐδαίμονα πότμον, ubi tamen, cum εὐδαίμων, δυσδαίμων, ἀτυχής δυστυχής vix jam compositorum vim servaverint, de quiescente alterius membri sensu dicere non ausim.

[3]) Singulare abundantiae exemplum habes etiam Her. fur. 1070* ἀπόκρυφον δέμας κρύψω, quod nihil differt a δέμας ἀποκρύψω; cf. Joh. Schmidtium l. c. p. 36.

τε δόμων ἐπαείρετε; — Hipp. 281 *ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός*; cf. Bacch. 215, J. A. [419]; Andr. 879, ubi Kirchhoffius Brunckium secutus scripsit *ἀλλόχρως τίς ἔκδημος ξένος σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορευέται* pro librorum *δωμάτων*, quod alii quidem viri docti retinentes de *ἔκδημος* pendere judicant; — Suppl. 1038 *ἢ δόμων ἐξώπιος βέβηκε*; cf. Med. 624* *χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος*, quod perstringens Aristophanes Euripidem ex muliere quaerentem facit *αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ' ἢ 'ξώπιος* Thesm. 881; — Hipp. 156* *ἔπλευσεν Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ*; — Or. 1575 *ξίφος θυγατρός ἐπίφρουρον δέρῃ ὁρῶ*; — Jon. 1549 *τίς οἴκων ὑπερτελὸς πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν*; quibus adnectere poteris Or. 1325 *τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοήν* i. e. *τηλοῦ δωμάτων*; cf. El. 251 *ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις*. Paululum denique ab enumeratis exemplis discrepat Andr. 43 *δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον τόδ' ἐλθοῦσα*.

Necessitudinis quodam vinculo cum laudato epithetorum genere alterum cohaeret ea scilicet continens, quae ad vim et potestatem praepositionis *ἄνευ* redeunt. Composita autem haec sunt ex *ἀ* privativo et nomine cum eo substantivo, cujus notionem unoquoque loco ab aliqua re vel persona alienam esse poeta exprimere vult, semper quidem significationis nec raro etiam veriloquii cognatione copulato. Nec mirum cuiquam videbitur, quod talia epitheta, quorum, si ad vivum resecas, valet solum *ἀ* privativum, sicut praepositio *ἄνευ* genetivum secum habere solent[1]). Huc refero : *ἄφιλος φίλων sine amicis* Hel. 524*; — *τέκεα πατρὸς ἀπάτορα*

---

[1]) R. Kuehnerus in gramm. p. 345 A. 5 dicit : *die mit ἀ privativum zusammengesetzten Adjective werden in der Dichtersprache, besonders in der Tragödie, und zuweilen auch in der Prosa, gern mit Substantiven gleichen oder verwandten Stammes verbunden. Es liegt in dieser Zusammensetzung etwas Pleonastisches, zumal, was jedoch seltener geschieht, wenn dem Genetive kein Attributiv beigegeben wird; allein diese Fülle des Ausdrucks ziemt der erhabenen Sprache der Tragödie.*

Her. fur. 114*; — παίδων ἄπαιδας γραῦς Andr. 612; — ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων Andr. 714 cf. Suppl. 35; 810*. Sed Suppl. 13 ἀμφὶ γὰρ πύλας Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γυναικῶν τέκνων ἄπαιδές εἰσιν (sc. γραῦς v. 9) genetivos absolutos esse existimare praestabit quam de ἄπαιδες pendere. Praeterea hic nominanda sunt: ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο Rhes. 908*; — ἄτεκνος ἀρσένων παίδων γεγώς Bacch. 1305; — σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμῶν J. A. 982; — πάρθενος ἀνέορτος ἱερῶν. El. 310: — ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων ibid. 1130. — κόμαν κείρομαι ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Phoen. 324*. — στείχω διοσσῶν γ' ἄμορος τέκνων Med. 1395*; cf. Hec. 421 ἡμεῖς δὲ πεντήκοντα γ' ἄμμοροι τέκνων; Jon. 526*, ubi Nauckium probo φρενῶν ἀμοίρους καὶ μεμηνότας φίλους pro φρενῶν ἀμούσους κτλ. scribi jubentem; ceterum hoc loco et Med. 1395*, Hec. 421 non tam plane, quam in antecedentibus exemplis secunda membra abundant. Ad extremum simili alterius membri abundantia etiam vocem ἄζυξ Euripides usurpavit Med. 673 οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου; J. A. 805; Hipp. 546*; sed verba κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος κόμας κεροῦνταί σοι Hipp. 1425 falso eodem loco Joh. Schmidtius habuit [1]), quo cetera hujus paragraphi exempla; genetivus enim e πάρος aptus est, non ex ἄζυγες [2]).

§ 79. A § 78 exemplis si discesseris epithetorum hucusque laudatorum pars fere maxima ita comparata erat, ut superflua membra plus minusve cum substantivis, quibus ipsa addita erant, sensu congruerent. Jam reliquum est, ut ea nunc enumerem, quae, quamquam inter neutrum eorum membrum et nomen primarium ulla notionis cognatio intercedit, aptissime tamen cum simplici voce integro enuntiati sensu commutari licet (cf. § 74). His autem non, ut

---

[1]) l. c. p. 39.

[2]) Propter similitudinem affero etiam J. T. 973 ἤλθον νῆστις βορᾶς i. e. ἄνευ βορᾶς; et frg. [1117/57*] ἐγκύμων εἴληπται ἄλεκτρος ἀνδρός.

ceteris epithetis compositis, venustior simul et evidentior quam simplicibus oratio redditur, sed plenior solum fit et auribus magis blandiens [1]). Primo igitur loco pauca, quae in-*πόλος* desinunt, hic commemoro : *μουσοπόλον στοναχάν* i. e. *μουσικὸν στεναγμόν*, *μουσικὴν θρηνητικὴν στοναχήν*, ut scholiasta explicat, Phoen. 1499* ; — *νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις* Jon. 1049*=*νυκτερῶν* ; — *πυρπόλῳ κεραυνῷ* Suppl. 640* i. e. *πυρόεντι*; — *τῆς μαντιπόλου βάκχης* Hec. 121* (§ 74). — Accedunt quae in -*γένης* cadunt : *πρεσβυγενὲς Πρίαμε* Troad. 593*; — *τέκνῳ νοθαγενεῖ* Andr. 912; cf. v. 942; Jon. 592. — *παλαιγενέων ἀοιδᾶν* Med. 421*; cf. Phoen. 342*; — *θηλυγενὴς ὄχλος* Bacch. 117*; cf. v. 1158*; — *Καδμογενῆ γένναν* Phoen. 808*; — *νεαγενῆ μόσχον* J. A. [1623], quibus addo, quod pro substantivo est, *θνατογενής* Her. fur. 799*. Sed haec pro imperfectae quam pro perfectae abundantiae exemplis habere praestat. Contra plane secunda membra quiescunt Alc. 407* *λείπομαι μονόστολος ματρός*; — Andr. 281* *ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν*. Item Or. 821* *μελάνδετον φόνῳ ξίφος* scholiasta jam docet [2]) *μελάνδετον* stare pro *μέλαν*; eodem autem jure etiam Phoen. 805* *χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον Οἰδιπόδαν* fibulas vere aureas, non auro solum circumdatas intellegere licet; cf. Rhes. 383*; Phoen. 114* *χαλκόδετ' ἔμβολα*; — Jon. 1306 *θηλάτους ἕδρας* i. e. *θείας*; — Phoen. 653* *χλοηφόροισι ἔρνεσι* i. e. *χλοεροῖς* (schol. : *θάλλουσιν*). — Jon. 422 *δαφνηφόροι κλῶνες* i. e. *δαφναῖοι* sive *δάφνης* (§ 83). — Singularis est vocis *ἀρείφατος* significatio Suppl. 603* *φόνοι ἀρείφατοι*

---

[1]) Cadunt in haec Matthiaei verba (gramm. gr. II. p. 446, 3) : *Sehr oft werden die zusammengesetzten Adjectiva nur gebraucht, um die Rede volltönender zu machen, während nur ein Theil der Zusammensetzung berücksichtigt wird.*

[2]) Hujus verba sunt : *μελάνδετον δέ : διὰ τὸ μέλαιναν λαβὴν ἔχειν, τουτέστι μελάγκωπον* (in quo quidem ille errat), *ἢ μέλαν ὑπὸ τοῦ φόνου γενόμενον. πολλὰ δέ εἰσι τὰ τοιαῦτα σύνθετα, οἷον κελαινεφὲς αἷμα, οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ νέφος. οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ δεδέσθαι οὐκ ἔγκειται.*

et Rhes. 124 ἐκ κόπων ἀρειφάτων; nam per se cum illa valeat : *bello occidens*, hic quidem ad sensum simplicis ἄρειος redire videtur. — Praeterea alterius membri notio prorsus evanuit in μελάγχιμος : Alc. 427 μελαγχίμοις πέπλοις [1]); Rhes. 962 γαίας εἰς μελάγχιμον πέδον, sicut in longa eorum serie, quae in -ειδής vel -ώδης exeunt; hic autem exitus non raro meri suffixi naturam habet, quo non aliter quam suffixo ϝεντ (*vant*) aliquid aliqua re praeditum esse exprimitur. Quod elucet e : Bacch. 462 τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον (cf. ἀνθεμόεις Hom. *B.* 476; Hes. Theog. 878); — Bacch. 12 βοτρυώδει χλόῃ i. e. βοτρυοέσσῃ (Ap. Rhod. 2, 677); de v. 534* cf. § 72. — Or. 220 ἀφρώδη πέλανον; — ibid. 223 αὐχμώδη κόμαν i. e. αὐχμηρόν (Alc. 947; Soph. frg. 422) sive αὐχμήεντα (H. h. 18, 6); — ibid. 480 νοσώδεις ἀστραπάς= νοσεράς; cf. Suppl. 423. — Troad. 79 γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα i. e. δνοφόεντα, δνοφερά; — Bacch. 705 δροσώδης ὕδατος νότις=δροσόεις (Troad. 833). — Or. 225 πινῶδες κάρα i. e. πινόεν (Ap. Rhod. 2, 301) sive πινηρόν (El. 184). — frg. 845 ἀκανθώδη ῥάχιν=ἀκανθήεντα (Nic. Ther. 638). — Jon. 76 δαφνώδη γύαλα=δαφνήεντα (Nonn. Dion. 13, 76); — Cycl. 541 λαχνῶδες οὖδας i. e. λαχνῆεν (Hom. *Σ.* 415, *B.* 743; Pind. Pyth. I 19); — Bacch. 981 Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη i. e. λυσσήεντα (Hesych. s. v.), λυσσαλέον; — Suppl. 759 σκιώδης Ἐλευθερὶς πέτρα=σκιόεσσα (Hom. *A.* 157); — Hipp. 1202 βρόμον φρικώδη i. e. φρικαλέον; — v. 1359* χροὸς ἑλκώδους=ἑλκήεντος (Maneth. 1, 162); — Hec. 81* τὴν χιονώδη Θρῄκην=χιονόεσσαν (Nic. Al. 512); — frg. 114* ἀστεροειδέα νῶτα αἰθέρος [2])=ἀστερόεντα (Hom. *Δ.* 44); — J. A. 141* ἀλσώδεις κρῆναι *nemoribus circumdati fontes*; — Andr. 1026*

---

[1]) In altera librorum classe legitur μελαμπέπλῳ στολῇ; cf. Phoen. 372.

[2]) Ennius (Andromed. frg. 1) hunc locum vertit : nox „*quae cava caeli signitenentibus conficit bigis*".

θυώδης κάπνος=θυήεις (Hom. Θ. 48. Ψ. 148; ceterum etiam *θυώδης* exstat jam δ. 121, ε. 264, φ. 52). — Huic exemplorum multitudini addo Phoen. 1485* *βοτρυχώδεος παρηίδος*, ubi *βοστρυχώδεος* exspectatur [1]). Tyrwhitto denique compositum debetur Jon. 494* *μυχώδεσι Μακραῖς*, ubi in libris *μυχοὶ δ'αἶσι* et *μυχοὶ αἶσι* legitur.

In paucis exemplis *-ήρης* item ad suffixi paene potestatem recidisse videmus; sunt : *ἀντήρης* : J. A. 224* *πώλους ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων* i. e. *ἀνταίους*; cf. Troad. 221*; Phoen. 754; 1367 [2]); — *μεσσήρης* : J. A. 8* *τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει σείριος ἄσσων ἔτι μεσσήρης*; cf. Jon. 910* *γαίας μεσσήρεις ἕδρας*; — *τοξήρης* : Her. fur. 188 *τοξήρη σάγην* i. e. *τοξικήν*, quibus verbis arcus notio circumscribitur; de v. 1062* cf. § 83. His locis accedant quamquam sensus non ita clare perspicitur : J. T. 960 *χοῆρες ἄγγος*; Bacch. 833 *πέπλοι ποδήρεις*; Or. 1251* *ἀμαξήρη τρίβον*. Affero denique Bacch. 107* *βρύετε χλοήρει σμίλακι* i. e. *χλοερῷ*.

Restant epitheta, quorum priora solum membra numeralia nomina continentia transferri possunt. Sic pro *δύο* non raroEuripides habet *δίπτυχος* notione *πτύσσειν* prorsus exstincta, ut Andr. 473* *δίπτυχοι τυραννίδες*; v. 578 *διπτ. χεῖρας*; Hec. 1287 *δ. νεκρούς*; v. 1156 *δ. στολίσματος*; El. 1238 *δίπτυχοι σύγγονοι Διόσκουροι*; Med. 1136 (§ 72); Or. 633 *δ. ὁδοὺς ἰών*; v. 1303* *φάσγανα δίπτυχα*; Troad. 280* *δ. παρειάν*; Phoen. 1354 *διπτύχων παίδων φόνος*; J. T. 242, 474, 1289; frg. 980; — item *διπλοός* non *duplex*, sed *duo* valet Andr. 1212* *διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος*; Cycl. 461 *διπλοῖν χαλινοῖν*; v. 468 *διπλαῖσι κώπαις*; Phoen. 1362 *διπλῶ στρατηλάτα*. Binarum rerum numerus plenius quam simplici *δύο*

---

[1]) Sed traditam formam recte se habere Curtius docet, Gr.[4] p. 692, ubi de vocabulorum *βότρυς* et *βόστρυχος* eodem etymo vir doctus disputat.

[2]) Similis locus est J. A. 584* *Ἑλένας ἐν ἀντωποις βλεφάροισιν* i. e. *ἐν ἀνταίοις*.

πίτνω σε sicut de v. 668* *γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας* in § 86 egi. Ad extremum perfectam alterius membri abundantiam statuere etiam poteris Phoen. 1115 *πανόπτην ὄμμασι δεδορκότα* i. e. *πᾶν* sive *πάντα δεδορκότα*, nisi cum nonnullis viris doctis *Πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα* scribere praestat; intercidisse autem post *δεδορκότα* versum cui Argi nomen inerat bene jam Hermannus monet (a. l.) [1]).

§ 77. Comprehendam hac paragrapho epitheta ab *ἀ-*, *εὐ*, *δυς*-incipientia, quorum priora tantum membra aliquid valere, secunda prorsus quiescere videmus. Ante omnia autem de certo quodam dicendi usu loquendum hic est, quem jam supra (§ 74) obiter tetigimus. Namque Euripides, ne nimius esset in adjectivis *κακός*, *πονηρός*, *ἀτυχής* sicut omnibus, quibus mali et infausti notiones exprimuntur, non raro ita has reddere in consuetudine habuit, ut substantivo tali epitheto exornando adjectivum adiceret ex *ἀ* privativo et ejusdem, quam illud habet, stirpis aut potestatis nomine compositum. Sic *πότμος ἄποτμος* est *misera sors*; per se autem, cum *ἄποτμος* sicut omnia fere huc referenda epitheta compositum sit determinativum (§ 4, 3), verba illa valent : *sors, quae sors non est.* Sede proxima ejusdem vocabuli oppositione modo positiva modo negativa [2]), cui quid acerbi et duri inesse nemo non intellegit, simplices mali, infausti, miseri notiones facillime enucleantur. In epithetorum igitur versione cum hae ipsae adhibendae semper sint quiescente prorsus secundorum membrorum significatione, talia exempla huc referre mihi visum est.

---

[1]) De toto hoc loco (v. 1118 squ.) quo nullus ferre majore laborat corruptela, copiose Clemmius egit Philol. XXX p. 137—176.

[2]) Etiam alio sensu et conexu talibus ejusdem notionis oppositionibus valde poeta noster delectatus est, quod quidem intellegas ex : Hipp. 1289* *ἀφανῆ φανερὰν δ' ἔσχεθες ἄτην*; El. 1191*; frg. 736* *ἀνὴρ ξένοισιν ἄξενος*; J. T. 1092* *εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν*; Phoen. 1506*. Proxime autem ad textus exempla accedit Alc. 242* *ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει*.

Huc pertinent : Hec. 612 *πάρθενον ἄπαρθενον λούσω*; — J. T. 887* *ὅδους ἀνόδους στείχων vias operosas*; — Hel. 363* *δι' ἔργ' ἄνεργ' ὄλλυσαι, malis facinoribus*; — v. 690* *καταστένει ἄγαμον γάμον*; — Her. fur. 1133 *ἀπόλεμον πόλεμον ἔσπευσας*; — Suppl. 32 *δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα vincula, quae sunt specie tantum*[1]); — Hec. 612 *νύμφη ἄνυμφος*; — Phoen. 1757* *χάριν ἀχάριτον εἰς θεοὺς διδοῦσα*. Singulare est *κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο* J. T. 566, quod Seidlerus quidem vertit : *ob causam, quae causa esse non debebat, quae prava est causa*; Klotzius : *in ingratam gratiam malae mulieris*[2]). Addo Nauckii conjecturam *πότμος ἄποτμος ἱ φόνος* Phoen. 1306* pro *ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος* propositam. Item propter similitudinem huc referre licebit, quamquam alterum epitheti membrum verbalem naturam habet, Her. fur. 888* *τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι κακοῖσιν ἐκπετάσσουσιν*, in quo si cum Pflugkio et Hartungio *ἀπόδικοι Δίκαι* scribere placet novum habemus ejusdem fere, qua cetera, condicionis exemplum. Nonnunquam enim in *ἀ* privativi locum praepositio *ἀπό* succedit, ut in Aeschyleo *ἀπέρως ἔρως* i. e. *ἀνέρως ἔρως* (Choeph. 600). Sed *φόνος ἀπόφονος* Or. 162* et *ἀπόφονον αἷμα* v. 192* *caedem* significant *non pro caede habendam h. e. juste peractam.* Nam praeclare Hermannus monet (a. l.) infausti significationem, quae illis formis adhaereat, eo effici, quod nomina, quibus vel *ἀ* vel *ἀπό* additur, aut bonum quid, aut non malum indicent. — Sed ut jam redeamus ad formas *ἀ* exhibentes, unde profecti sumus, hic praeterea nominandum erit *ἀβίοτος βίου τύχα* Hipp. 868* pro *ἀβιότου βίου τύχα* (§ 72) dictum. Ceterum insanabili corruptela hunc locum laborare Joh.

---

[1]) Cf. Schirlitzium, l. c. p. 59.

[2]) Adnotat Klotzius a. l. : *etenim ille accusativus χάριν, qui saepe adverbii aut etiam praepositionis loco est, non solum pron. possessivum (ἐμήν, σήν) adjunctum habet, sed interdum etiam vera adjectiva.*

[3]) l. c. p. 39.

Schmidtio concedo [1]), praeterquam quod is Valckenario assentitur scribenti v. 821* *καταχονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος* pro depravata librorum lectione *καταχονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος* (sic Marcianus; ceteri *ἀβίωτος*) *βίου*. Ex hac enim conjectura quid lucri redundet parum perspicio. Equidem ita potius Euripidem scripsisse judicaverim: *καταχονὰν μὲν οὖν ἀβίοτον βίου, κακῶν τ'* (pro *δ'*) *ὦ τάλας πέλαγος εἰσορῶ*, in quo *καταχονά* secundum scholiastae explicationem valet *καταφθορά* [2]), *ἀβίοτον* autem statuta epitheti trajectione pro *ἀβιότου* est positum. Quod si tenes *καταχονὰ ἀβίοτος βίου* (sive *ἀβιότου βίου*) *excidium vitae* significat, *quae hoc ipso vita non jam sit i. e. perfectum vitae excidium*; comparare igitur hunc locum licet cum Troad. 1292* *ἁ δὲ μεγαλόπολις ἄπολις ὄλωλεν* *i. e. ut urbs non jam esset h. e. funditus eversa est*, ubi item proleptico quodammodo sensu epitheton usurpatum est [3]).

Perpauca nunc epitheta profero, in quibus nominalia membra si non eandem at similem certe sententiam habent, ac substantiva, quibus ipsa sunt addita. Quo in genere Weilius jam monet *ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν* Phoen. 1028*, ubi de Sphinge agitur, idem valere, quod *ἄμουσον ἀμφὶ μοῦσαν*; cf. Hel. 185* *οἰκτρὸν ὅμαδον ἔκλυον, ἄλυρον ἔλεγον* et J. T. 146* *ἀλύροις ἐλέγοις* *threnis, a quibus alienus est lyrae concentus i. e. infaustis*. Manifesto autem sensus claret verborum *ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς* Phoen. 808* (schol.: *κακαῖς, ἀσαφέσιν, ἀηδέσι διὰ τὸ τῶν φόνων αἰτίαν εἶναι*) [4]). Ad extremum huc fortasse

---

[1]) l. c. p. 39.

[2]) Repetendum hoc est a radice *ἀκ* (Curt. Gr.[4] 130), non, ut Hartungius (a. l.) voluit, a *καίνω*. Similia substantiva quamquam praesto mihi non sunt, adjectivo tamen *κροκ-ο-νη-τι-κή* (sc. *τέχνη*) Plat. Polit. 282 E etiam *κροκόνη* substantivum texendi actionem significans aliquando exstitisse satis probatur.

[3]) Corruptela ita videtur orta esse, ut exstincta accusativi *καταχονάν* ante *μ* littera *ν* *ἀβίοτον* deinde in *ἀβίοτος* mutaretur; nunc vero verbum desiderabatur, quam ob causam idem ille scholiasta *κατέλαβε* supplendum esse vult, quod quam ineptum sit unusquisque intellegit.

[4]) Cf. etiam *ἄτας ἀχορεύτους* Troad. 122*, *calamitates choreis non celebrandas i. e. malas*.

etiam verba pertinent a grammatico in Bekk. Anecd. p. 346, 19 servata *ἄδωρος χάρις* frg. 861, quae ille explicat : *ἡ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρέα*; equidem praetulerim : *gratia, quae donum non est i. e. ingrata*; cf. praeterea *ἀκλεὴς δόξα* Heracl. 623*.

Qua arte et audacia dicendi in hoc epithetorum genere ab *ἀ* incipientium Euripides versatus sit, satis, ut spero, liquet; nunc vero similem etiam in eis miramur, in quibus *εὐ* vel *δυς* praecedit. Nam eodem sensu quo *γάμος ἄγαμος* etiam *γάμος δύσγαμος* Euripides admisit (Phoen. 1048*), in quo vel clarius quam in illo alterius membri abundantia propterea sub oculos cadit, quia infausti notio ipsi jam subest membro priori nec e proxima demum ejusdem vocis oppositione enucleanda est (p. 178). Huc praeterea pertinent Hec. 194* *αὐδῶ δυσφήμους φάμας;* — Hel. 213* *αἰὼν δυσαίων* quocum cf. Suppl. 960* *δυσαίων ὁ βιός*; — J. T. 203* *ἐξ ἀρχᾶς μοι δαίμων δυσδαίμων*; cf. v. 1118* *δυσδαίμονα ἄταν*; — Troad. 471 *ὅταν δυστυχῆ λάβη τύχην*. — Item hic nominare licebit Med. 420* *οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει*. — Addo Troad. 75, ubi melioribus libris exhibetur *δύστηνον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω*; in duobus minoris pretii codicibus legitur *δύσνοστον* pro *δύστηνον*. Res quomodo dijudicanda sit mere a judicio pendebit, quod habes de manuscriptis. — Praeterea verba hic locum habeant ab Hartungio quidem et Nauckio hunc in modum restituta : *ἱππείοις ἐν δίφροισιν ψαμάθων Αὐλίδος ἐπεβᾶσαν νύμφαν, οἴμοι, δύσνυμφον* J. T. 216* pro librorum lectione *ἱππ. ἐν δίφρ. ψαμ. Αὐλ. ἐπέβασαν νύμφαιον, οἴμοι, δύσνυμφον*. — Magna denique similitudo inter laudata exempla et J. T. 143* *δυσθρηνήτοις ὡς ἔγκειμαι θρήνοις* intercedit, quamquam in hoc membrum superfluum verbalem naturam habet.

Restant epitheta ab *εὐ* incipientia, quorum secunda membra non aliter quam in antecedentibus prorsus abundant. Luculentissimum id genus exemplum exstat Bacch. 66* *κάματον εὐκάματον jucundum laborem* (*πόνον γλυκὺν* Soph. El. 1145); cetera sunt : *τίς ἂν οὖν πόρον εὔπορον ἐξανύσαι*; J. T. 897*

et, in quibus secunda membra sensu solum cum nominibus congruunt : εὔδειπνοι δαῖτες Med. 200*; — εὔδοξον φάμαν Hipp. 773*; — εὐμούσου μολπᾶς J. T. 145*; — εὐαίωνι πότμῳ J. A. 550* (cf. Aesch. Pers. 711 βίοτον εὐαίωνα). Suo denique jure Schirlitzius his adnumerat [1]) etiam Bacch. 1158* νάρθηκα ἔλαβεν εὔθυρσον; idem enim hoc valet quod θύρσον εὔθυρσον [2]).

§ 78. De membrorum abundantia quoniam in hoc capite loquimur, non inutile erit epitheta hic proponere, in quibus alterius quidem membri sensu prorsus quiescente praecedens solum praepositio suam significationem habet. Per se enim aliena haec videntur ab hac opusculi parte, quam de epithetis esse voluimus, quae verti possint epithetis; illa autem, quasi secundae partes omnino non exstarent, praepositionum tantum vim retinent ita quidem, ut semper ab his aliquod enuntiati substantivum aptum sit; sic Or. 83 πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ θάσσῳ i. e. παρὰ ἀθλ. νεκρῷ θάσσω; — Troad. 139* θάσσω σκηναῖς ἔφεδρος Ἀγαμεμνονίαις; — J. T. 80 ἠλαυνόμεσθ' ἔξεδροι χθονός; — Phoen. 1095 ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι, quo nullus quidem magis ostendit locus, in talibus exemplis ad merum praepositionum sensum epithetorum potestatem redire. Sedendi notio abundat etiam Hel. 879 σύλλογος πάρεδρος Ζηνί· et Hipp. 935 λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν invicem praepositionis vis evanuit in παρ' Ἥρᾳ τῇ θ' Ἡρακλέους Ἥβῃ πάρεδρος [3]) Or. 1687*. His addo frg. 775*/62 ἐκτόπιοι

---

[1]) l. c. p. 61.

[2]) Conferas etiam Hel. 457 συμφορᾶς εὐδαίμονος; v. 698 τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε; Jon. 1605 εὐδαίμονα πότμον, ubi tamen, cum εὐδαίμων, δυσδαίμων, ἀτυχής δυστυχής vix jam compositorum vim servaverint, de quiescente alterius membri sensu dicere non ausim.

[3]) Singulare abundantiae exemplum habes etiam Her. fur. 1070* ἀπόκρυφον δέμας κρύψω, quod nihil differt a δέμας ἀποκρύψω; cf. Joh. Schmidtium l. c. p. 36.

τε δόμων ἐπαείρετε; — Hipp. 281 ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός; cf. Bacch. 215, J. A. [419]; Andr. 879, ubi Kirchhoffius Brunckium secutus scripsit ἀλλόχρως τίς ἔκδημος ξένος σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται pro librorum δωμάτων, quod alii quidem viri docti retinentes de ἔκδημος pendere judicant; — Suppl. 1038 ἢ δόμων ἐξώπιος βέβηκε; cf. Med. 624* χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος, quod perstringens Aristophanes Euripidem ex muliere quaerentem facit αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ' ἢ 'ξώπιος Thesm. 881; — Hipp. 156* ἔπλευσεν Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ; — Or. 1575 ξίφος θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ ὁρῶ; — Jon. 1549 τίς οἴκων ὑπερτελὸς πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; quibus adnectere poteris Or. 1325 τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοήν i. e. τηλοῦ δωμάτων; cf. El. 251 ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις. Paululum denique ab enumeratis exemplis discrepat Andr. 43 δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον τόδ' ἐλθοῦσα.

Necessitudinis quodam vinculo cum laudato epithetorum genere alterum cohaeret ea scilicet continens, quae ad vim et potestatem praepositionis ἄνευ redeunt. Composita autem haec sunt ex ἀ privativo et nomine cum eo substantivo, cujus notionem unoquoque loco ab aliqua re vel persona alienam esse poeta exprimere vult, semper quidem significationis nec raro etiam veriloquii cognatione copulato. Nec mirum cuiquam videbitur, quod talia epitheta, quorum, si ad vivum resecas, valet solum ἀ privativum, sicut praepositio ἄνευ genetivum secum habere solent [1]). Huc refero: ἄφιλος φίλων *sine amicis* Hel. 524*; — τέκεα πατρὸς ἀπάτορα

---

[1]) R. Kuehnerus in gramm. p. 345 A. 5 dicit: *die mit ἀ privativum zusammengesetzten Adjective werden in der Dichtersprache, besonders in der Tragödie, und zuweilen auch in der Prosa, gern mit Substantiven gleichen oder verwandten Stammes verbunden. Es liegt in dieser Zusammensetzung etwas Pleonastisches, zumal, was jedoch seltener geschieht, wenn dem Genetive kein Attributiv beigegeben wird; allein diese Fülle des Ausdrucks ziemt der erhabenen Sprache der Tragödie.*

Her. fur. 114*; — *παίδων ἄπαιδας γραῦς* Andr. 612; — *ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων* Andr. 714 cf. Suppl. 35; 810*. Sed Suppl. 13 *ἀμφὶ γὰρ πύλας Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γυναικῶν τέκνων ἄπαιδές εἰσιν* (sc. *γραῦς* v. 9) genetivos absolutos esse existimare praestabit quam de *ἄπαιδες* pendere. Praeterea hic nominanda sunt: *ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο* Rhes. 908*; — *ἄτεκνος ἀρσένων παίδων γεγώς* Bacch. 1305; — *σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμῶν* J. A. 982; — *παρθένος ἀνέορτος ἱερῶν.* El. 310: — *ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων* ibid. 1130. — *κόμαν κείρομαι ἄπεπλος φαρέων λευκῶν* Phoen. 324*. — *στείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων* Med. 1395*; cf. Hec. 421 *ἡμεῖς δὲ πεντήκοντα γ' ἄμμοροι τέκνων*; Jon. 526*, ubi Nauckium probo *φρενῶν ἀμοίρους καὶ μεμηνότας φίλους* pro *φρενῶν ἀμούσους κτλ.* scribi jubentem; ceterum hoc loco et Med. 1395*, Hec. 421 non tam plane, quam in antecedentibus exemplis secunda membra abundant. Ad extremum simili alterius membri abundantia etiam vocem *ἄζυξ* Euripides usurpavit Med. 673 *οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου*; J. A. 805; Hipp. 546*; sed verba *κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος κόμας κεροῦνταί σοι* Hipp. 1425 falso eodem loco Joh. Schmidtius habuit [1]), quo cetera hujus paragraphi exempla; genetivus enim e *πάρος* aptus est, non ex *ἄζυγες* [2]).

§ 79. A § 78 exemplis si discesseris epithetorum hucusque laudatorum pars fere maxima ita comparata erat, ut superflua membra plus minusve cum substantivis, quibus ipsa addita erant, sensu congruerent. Jam reliquum est, ut ea nunc enumerem, quae, quamquam inter neutrum eorum membrum et nomen primarium ulla notionis cognatio intercedit, aptissime tamen cum simplici voce integro enuntiati sensu commutari licet (cf. § 74). His autem non, ut

---

[1]) l. c. p. 39.

[2]) Propter similitudinem affero etiam J. T. 973 *ἦλθον νῆστις βορᾶς* i. e. *ἄνευ βορᾶς*; et frg. [1117/57*] *ἐγκύμων εἴληπται ἀλιτρὸς ἀνδρός*.

ceteris epithetis compositis, venustior simul et evidentior quam simplicibus oratio redditur, sed plenior solum fit et auribus magis blandiens [1]). Primo igitur loco pauca, quae in-*πόλος* desinunt, hic commemoro : *μουσοπόλον στοναχάν* i. e. *μουσικὸν στεναγμόν, μουσικὴν θρηνητικὴν στοναχήν*, ut scholiasta explicat, Phoen. 1499*; — *νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις* Jon. 1049*=*νυκτερῶν*; — *πυρπόλῳ κεραυνῷ* Suppl. 640* i. e. *πυροέντι*; — *τῆς μαντιπόλου βάκχης* Hec. 121* (§ 74). — Accedunt quae in -*γένης* cadunt : *πρεσβυγενὲς Πρίαμε* Troad. 593*; — *τέκνῳ νοθαγενεῖ* Andr. 912; cf. v. 942; Jon. 592. — *παλαιγενέων ἀοιδᾶν* Med. 421*; cf. Phoen. 342*; — *θηλυγενὴς ὄχλος* Bacch. 117*; cf. v. 1158*; — *Καδμογενῆ γένναν* Phoen. 808*; — *νεαγενῆ μόσχον* J. A. [1623], quibus addo, quod pro substantivo est, *θνατογενής* Her. fur. 799*. Sed haec pro imperfectae quam pro perfectae abundantiae exemplis habere praestat. Contra plane secunda membra quiescunt Alc. 407* *λείπομαι μονόστολος ματρός*; — Andr. 281* *ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν*. Item Or. 821* *μελάνδετον φόνῳ ξίφος* scholiasta jam docet [2]) *μελάνδετον* stare pro *μέλαν*; eodem autem jure etiam Phoen. 805* *χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον Οἰδιπόδαν* fibulas vere aureas, non auro solum circumdatas intellegere licet; cf. Rhes. 383*; Phoen. 114* *χαλκόδετ' ἔμβολα*; — Jon. 1306 *θεηλάτους ἕδρας* i. e. *θείας*; — Phoen. 653* *χλοηφόροισι ἔρνεσι* i. e. *χλοεροῖς* (schol. : *θάλλουσιν*). — Jon. 422 *δαφνηφόροι κλῶνες* i. e. *δαφναῖοι* sive *δάφνης* (§ 83). — Singularis est vocis *ἀρείφατος* significatio Suppl. 603* *φόνοι ἀρείφατοι*

---

[1]) Cadunt in haec Matthiaei verba (gramm. gr. II. p. 446, 3) : *Sehr oft werden die zusammengesetzten Adjectiva nur gebraucht, um die Rede volltönender zu machen, während nur ein Theil der Zusammensetzung berücksichtigt wird.*

[2]) Hujus verba sunt : *μελάνδετον δέ : διὰ τὸ μέλαιναν λαβὴν ἔχειν, τουτέστι μελάγκωπον* (in quo quidem ille errat), *ἢ μέλαν ὑπὸ τοῦ φόνου γενόμενον. πολλὰ δέ εἰσι τὰ τοιαῦτα σύνθετα, οἷον κελαινεφὲς αἷμα, οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ νέφος. οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ δεδέσθαι οὐκ ἔγκειται.*

et Rhes. 124 *ἐκ κόπων ἀρειφάτων;* nam per se cum illa valeat : *bello occidens*, hic quidem ad sensum simplicis *ἄρειος* redire videtur. — Praeterea alterius membri notio prorsus evanuit in *μελάγχιμος* : Alc. 427 *μελαγχίμοις πέπλοις* [1]); Rhes. 962 *γαίας εἰς μελάγχιμον πέδον*, sicut in longa eorum serie, quae in *-ειδής* vel *-ώδης* exeunt; hic autem exitus non raro meri suffixi naturam habet, quo non aliter quam suffixo *Ϝεντ* (*vant*) aliquid aliqua re praeditum esse exprimitur. Quod elucet e : Bacch. 462 *τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον* (cf. *ἀνθεμόεις* Hom. *B.* 476; Hes. Theog. 878); — Bacch. 12 *βοτρυώδει χλόῃ* i. e. *βοτρυοέσσᾳ* (Ap. Rhod. 2, 677); de v. 534* cf. § 72. — Or. 220 *ἀφρώδη πέλανον*; — ibid. 223 *αὐχμώδη κόμαν* i. e. *αὐχμηρόν* (Alc. 947; Soph. frg. 422) sive *αὐχμήεντα* (H. h. 18, 6); — ibid. 480 *νοσώδεις ἀστραπάς*= *νοσεράς*; cf. Suppl. 423. — Troad. 79 *γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα* i. e. *δνοφόεντα, δνοφερά*; — Bacch. 705 *δροσώδης ὕδατος νότις*=*δροσόεις* (Troad. 833). — Or. 225 *πινῶδες κάρα* i. e. *πινόεν* (Ap. Rhod. 2, 301) sive *πινηρόν* (El. 184). — frg. 845 *ἀκανθώδη ῥάχιν*=*ἀκανθήεντα* (Nic. Ther. 638). — Jon. 76 *δαφνώδη γύαλα*=*δαφνήεντα* (Nonn. Dion. 13, 76); — Cycl. 541 *λαχνῶδες οὖδας* i. e. *λαχνῆεν* (Hom. *Σ.* 415, *B.* 743; Pind. Pyth. I 19); — Bacch. 981 *Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη* i. e. *λυσσήεντα* (Hesych. s. v.), *λυσσαλέον*; — Suppl. 759 *σκιώδης Ἐλευθερὶς πέτρα*=*σκιόεσσα* (Hom. *A.* 157); — Hipp. 1202 *βρόμον φρικώδη* i. e. *φρικαλέον*; — v. 1359* *χροὸς ἑλκώδους*=*ἑλκήεντος* (Maneth. 1, 162); — Hec. 81* *τὴν χιονώδη Θρήκην* = *χιονόεσσαν* (Nic. Al. 512); — frg. 114* *ἀστεροειδέα νῶτα αἰθέρος* [2])=*ἀστερόεντα* (Hom. *Δ.* 44); — J. A. 141* *ἀλσώδεις κρῆναι nemoribus circumdati fontes*; — Andr. 1026*

---

[1]) In altera librorum classe legitur *μελαμπέπλῳ στολῇ*; cf. Phoen. 372.

[2]) Ennius (Andromed. frg. 1) hunc locum vertit : nox *„quae cava caeli signitenentibus conficit bigis"*.

θυώδης κάπνος=θυήεις (Hom. Θ. 48. Ψ. 148; ceterum etiam *θυώδης* exstat jam *δ*. 121, *ε*. 264, *φ*. 52). — Huic exemplorum multitudini addo Phoen. 1485* *βοτρυχώδεος παρηίδος*, ubi *βοστρυχώδεος* exspectatur [1]). Tyrwhitto denique compositum debetur Jon. 494* *μυχώδεσι Μακραῖς*, ubi in libris *μυχοὶ δ'αἶσί* et *μυχοὶ αἶσί* legitur.

In paucis exemplis *-ήρης* item ad suffixi paene potestatem recidisse videmus; sunt : *ἀντήρης* : J. A. 224* *πώλους ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων* i. e. *ἀνταίους*; cf. Troad. 221*; Phoen. 754; 1367 [2]); — *μεσσήρης* : J. A. 8* *τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει σείριος ᾄσσων ἔτι μεσσήρης*; cf. Jon. 910* *γαίας μεσσήρεις ἕδρας*; — *τοξήρης* : Her. fur. 188 *τοξήρη σάγην* i. e. *τοξικήν*, quibus verbis arcus notio circumscribitur; de v. 1062* cf. § 83. His locis accedant quamquam sensus non ita clare perspicitur : J. T. 960 *χοῆρες ἄγγος*; Bacch. 833 *πέπλοι ποδήρεις*; Or. 1251* *ἁμαξήρη τρίβον*. Affero denique Bacch. 107* *βρύετε χλοήρει σμίλακι* i. e. *χλοερῷ*.

Restant epitheta, quorum priora solum membra numeralia nomina continentia transferri possunt. Sic pro *δύο* non raroEuripides habet *δίπτυχος* notione *πτύσσειν* prorsus exstincta, ut Andr. 473* *δίπτυχοι τυραννίδες*; v. 578 *διπτ. χεῖρας*; Hec. 1287 *δ. νεκρούς*; v. 1156 *δ. στολίσματος*; El. 1238 *δίπτυχοι σύγγονοι Διόσκουροι*; Med. 1136 (§ 72); Or. 633 *δ. ὁδοὺς ἰών*; v. 1303* *φάσγανα δίπτυχα*; Troad. 280* *δ. παρείαν*; Phoen. 1354 *διπτύχων παίδων φόνος*; J. T. 242, 474, 1289; frg. 980; — item *διπλοός* non *duplex*, sed *duo* valet Andr. 1212* *διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος*; Cycl. 461 *διπλοῖν χαλινοῖν*; v. 468 *διπλαῖσι κώπαις*; Phoen. 1362 *διπλῶ στρατηλάτα*. Binarum rerum numerus plenius quam simplici *δύο*

---

[1]) Sed traditam formam recte se habere Curtius docet, Gr.[4] p. 692, ubi de vocabulorum *βότρυς* et *βόστρυχος* eodem etymo vir doctus disputat.

[2]) Similis locus est J. A. 584* *Ἑλένας ἐν ἀντώποις βλεφάροισιν* i. e. *ἐν ἀνταίοις*.

praeterea exprimitur El. 1179* *δίγονα σώματα*; — J. T. 323 *δίπαλτα πολεμίων ξίφη*; — Phoen. 683, ubi Proserpina et Ceres vocantur *διώνυμοι θεαί*, quod caveas, ne *duo nomina habentes deae* transferas. — Eodem autem jure, quo pro *δύο δίπτυχος*, etiam *τρίπτυχος* pro *τρεῖς* poetae dicere licuit. Quod probatur Or. 1513 *εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν*; — Her. fur. 474 *τριπτύχοις τυραννίσι*; Phoen. 1635 (§ 72). Similes sunt hi loci : Her. fur. 1023 *τέκνα τρίγονα τεκόμενος*; Jon. 496* *Ἀγραύλου κόραι τρίγοναι*; — Hel. 357* *θῦμα τριζύγοις θεαῖσι*. — Nec in frg. 937 verbis *τετραμόρφοις ὥραις* aliud quicquam significatur, nisi *quattuor anni Horae*. Item secundi membri notio non sentitur in *τετράμοιρος νυκτὸς φυλακή* Rhes. 5* *quarta noctis vigilia; non enim verti potest,* ut Joh. Schmidtii [1]) verbis utar, *quadripartita, quum ex versu 542 appareat, praesidium noctis in quinque vigilias divisum esse; quarum quartam milites initio fabulae absolvunt.* — Huc praeterea refero J. A. 277*, ubi Hermanni conjectura restituta sunt verba : *Αἰνιάνων δὲ δωδεκάστολοι νᾶες ἦσαν* e librorum *δώδεκα στόλοι ναῶν*. Denique de *μυριοπληθής* J. A. 571* § 85 inspicias [2]); cf. etiam quod loco quidem corruptissimo legitur *μυριότευχος* J. T. 141*.

Pars altera.

Epitheta epithetis transferri nequeunt.

§ 80. Artificiosa in epithetorum substantivorumque conjunctione quantum Euripides polluerit si ex antecedentis solum

---

[1]) l. c. p 54.

[2]) De *κενταυροπληθῆ πόλεμον* Her. fur. 1272 cf. § 82 p. 194.

partis exemplis colligere nobis liceret, certe non mediocrem indolem illius poeticam fuisse fatendum esset. Nunc vero etiam praeterea satis nobis data est potestas illam admirandi. Nam quae nunc exempla enumeraturus sum audacia et libertate dicendi cetera, quae hucusque nominavi, omnia superare videntur. An quae major cogitari potest dicendi audacia, quam ea, quod angustis unius compositi epitheti finibus totius enuntiati vel praepositionis cum casu pedisequo sensus includitur? Nam epitheti pro genetivo usum haud ita extulerim, quippe qui apud pedestris etiam orationis scriptores inveniatur nec locum solum in compositis habeat epithetis, sed etiam in simplicibus. Contra priora illa artificiosi dicendi usus genera poetarum solum propria sunt eademque a simplicibus, credo, alienissima. Omnino autem in tres hujus partis exemplorum classes mihi cadere videntur, quae de mirae quodam breviloquentiae genere, cui composita Graeca non raro inserviunt, Michaelis Bréal[1]) hunc in modum disputat : *„on sait que les poëtes grecs ont souvent tiré un parti admirable de cette faculté de composition, pour enfermer en un seul mot deux idées faisant contraste, et frappant l'esprit avec d'autant plus de force qu'il est obligé de trouver lui-même le lien, qui les assemble“*.

CAP. I.

Epitheta pro substantivorum genetivis posita sunt.

§ 81. Quod non raro apud Homerum jam accidere videmus, ut adjectivum pro genetivo substantivi positum sit, velut in notissimo *νόστιμον ἦμαρ* (α. 9), *σιδήρειος ὀρυμαγδός*

---

[1]) Les idées latentes du langage (Paris 1868) p. 18.

(*P.* 424), *Νεστορέῃ παρὰ νηΐ* (*B.* 54); *Γοργείη κεφαλή* (*E.* 741) pro *νόστου ἦμαρ, σιδήρου ὀρυμαγδός, Νέστορος παρὰ νηΐ, Γοργοῦς κεφαλή,* idem multo magis cadit in tragicos [1]. Neque pro attributivi genetivi et adjectivi natura quicquam fere differentiae inter utramque exprimendi rationem intercedit, ut jure ab hac parte G. R. Schmidtius moneat [2]), harum permutationem fieri salva omnino sententia neque in ulla re quod inter utramque dictionem discrimen esse ipse velit nisi in forma cerni. Ceterum, utut res se habet, dicendi audacia in artificiosa hac epitheti cum nomine conjunctione negari non poterit; major autem haec esse solet, si epitheta sunt composita.

Atque in universum quidem, ut nunc jam exempla Euripidea ad certas classes redigere conemur, pro natura scilicet ejus vocabuli, cujus genetivo ipsa epitheta reddenda sunt, illas quadruplices esse contendimus. Primum enim, idque simplicissimum est, utrumque epitheti membrum plenam retinens ac propriam vim et potestatem duas notiones efficere solet, quarum aut duo genetivi de primario nomine ita quidem pendent, ut alter alteri subjectus sit, aut una solum genetivo reddenda est, altera autem ad primarium nomen accedit tanquam hujus attributum. Quod optime ita explanare posse mihi videor : Tria semper elementa exstant, quorum in versione ratio habenda est : *nomen primarium* et *duo membra epitheti*; nunc vero 1 primarium nomen, 2 prius, 3 alterum epitheti membrum indicare si tibi finxeris, duae hae figurae orientur, quibus ratio inter tria elementa intercedens oculis subicitur :

$\widehat{23}$, 1 sive $\widehat{32}$, 1 et $\widehat{21}$, 3.

In antecedenti igitur figura primarium nomen est solitarium ac pendent de eo duorum mebrorum genetivi, ut in :

---

[1]) Cf. Kuehnerum, gramm. p. 224 a.

[2]) l. c. p. 7.

τριπάρθενον ζεῦγος frg. 359 i. e. *τριῶν παρθένων ζεῦγος*
2 3 1

τραγοκτόνον αἷμα Bacch. 139* i. e. *κταθέντος τράγου αἷμα.*
2 3 1

Contra in alterius figurae exemplis prius membrum attributivo sensu cum primario nomine jungendum est et alterum solum genetivo transferendum, quod eluceat ex his :

εὐάλιον πῦρ J. T. 1138* i. e. *καλὸν πῦρ ἡλίου*
2 1 3

ὀξύχειρ κτύπος Aesch. Choeph. 21 i. e. *ὀξὺς κτύπος χειρῶν.*
2 1 3

Secundae classis epitheta genetivo nominis abstracti ejusque compositi vertenda sunt, quod intellegas ex Hec. 362 *προσθεὶς ἀνάγκην σιτοποιόν* i. e. *σιτοποιίας (des Brodbackens)* sive *τοῦ σιτοποιεῖν*; nam pro nomine abstracto semper fere infinitivum usurpare poteris.

Venio ad tertiam classem, cujus in eo propria natura cernitur, quod utraque epithetorum membra in unam semper notionem concretam conflata sunt, cujus est genetivus in versione adhibendus. Ipsa autem epitheta ita comparata sunt, ut aut aliis locis non raro pro substantivis stare soleant, aut ne justa quidem sint adjectiva, sed substantiva pro adjectivis usurpata. Huc refero Hec. 254 *δημηγόρους τιμάς die Ehren eines Volksredners*; Alc. 549 *κλήσατε θυρὰς μεσαύλους cavaedii (τοῦ μεσαύλου) portas.*

Quarta denique classe pauca contineri volui epitheta, quorum alterum de duobus membris est superfluum. Sunt igitur illa genetivo ejus nominis transferenda, quod membro non abundanti continetur. Quod cognoscas ex Hel. 154 *ἐν φοναῖς θηροκτόνοις* i. e. *θηρῶν*, Rhes. 606 *καρατόμους σφαγάς* i. e. *capitis caedem.*

§ 82. His in universum praemissis ad singulorum jam exemplorum enumerationem me converto. Ac primae quidem clas-

sis epitheta habes : Her. fur. 1201* αἷμα παιδοφόνον *occisorum puerorum sanguis*; cf. Soph. Ant. 1022 ἀνδροφθόρον αἷμα; — frg. 268 σκῦλα βροτοφθόρα χαίρεις ὁρῶσα *spolia hominum interfectorum;* — Or. 1649 δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου; cf. v. 833* μητροκτόνον αἷμα χερὶ θέσθαι; — J. A. 384 βροτοκτόνοι θυσίαι; — Cycl. 127 βορᾷ ἀνθρωποκτόνῳ; — frg. 884/2 πώματος ὑδρηχόου, *potus aquae effusae*; — frg. 122 (=Ar. Thesm. 1054) ἐκρεμάσθην λαιμοτόμητ' ἄχη *praecisae gulae dolores*, in quo audacissimum accusativi interioris, qui vocatur, objecti usum animadvertas. Haec omnia sunt prioris figurae (2͡3, 1 sive 3͡2, 1) exempla. Accedunt ea in quibus non, ut antea, dependentiae composita sed attributiva epitheta sunt : Phoen. 645* καλλιπόταμος ὕδατος νότις= καλοῦ ποταμοῦ ὕδωρ (§ 72); — Or. 1500* πολύπονα πάθεα ἀνασχόμενος *multorum laborum calamitates perpessus*; — v. 1468* τὸ χρυσεοσάνδαλον ἴχνος *aurei calcei vestigium*; — Hel. 356* αὐτοσίδαρον ἅμιλλαν *proprii ferri certaminis* (cf. § 86); — J. T. 141* ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ i. e. χιλίων νεῶν (§ 29, 1); — ibid. 1111* ζαχρύσου δι' ἐμπολᾶς *multi auri mercede*; — Her. fur. 460 δόξης ἐξέπεσον εὐελπίδος i. e. δόξης ἐξέπ. καλῆς ἐλπίδος. Eximia autem dicendi audacia deprehenditur Med. 557 οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων, quae, ut arte careat interpretatio, optime, credo, dicta esse judicabis pro : εἰς πολλῶν τέκνων ἅμιλλαν σπουδὴν ἔχων; Weilius (a. l.) explicat : „*ni par le désir de rivaliser avec ceux, qui ont beaucoup d'enfants*, quod cum nostra interpretatione nihil fere discrepat. Conferas etiam Klotzii sententiam, qui verba illa valere arbitratur : εἰς πολυτεκνίαν σπουδὴν ἔχων σὺν ἁμίλλᾳ vertitque *nec numerosae liberorum progeniei cupidus*, in quo quidem errasse vir doctus videtur. — Denique huc pertinent : J. A. 174* ἐλάταις χιλιόναυσιν *mille navium remis*; — v. [1574] αἷμα καλλιπαρθένου δέρης *pulchrae virginis cervicum sanguis*; — frg. [1117/2] ἐν πολυχρύσοισιν χλιδαῖς i. e. πολλοῦ χρύσου χλιδαῖς; cf. Rhes. 960 μυρίων πέπλων χλιδήν; — Rhes. 548* ὑμνεῖ

πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ ἀηδονὶς cantat luscinia [tanquam] multarum chordarum sono ; — Her. fur. 839 τὸν καλλίπαιδα στέφανον i. e. καλῶν παίδων; — Phoen. 1618 εὔτεκνος ξυνωρίς=ἡ τῶν καλῶν τέκνων δυάς (schol.); — Alc. 1026 πάνδημος ἀγὼν *universi populi certamen.* — El. 342 ἄγραυλοι πύλαι *agrestis domicilii portae*; — v. 126* πολύδακρυν ἀδονὰν *multarum lacrimarum delicias*; — Heracl. 777* πολύθυστος τιμὰ *multorum sacrificiorum honor.*

Nunc me ad alterius figurae (21, 3) exempla converto, inter quae εὐσέληνον φέγγος frg. 1093 cum laudato jam εὐάλιον πῦρ (§ 82) prorsus congruit. Jure autem admiratione afficimur Hipp. 757*, ubi de navi, qua Phaedra erat vecta, chorus praedicat : ἐπορεύσας ἐμὰν ἄνασσαν ὀλβίων ἀπ' οἴκων, κακονυμφοτάταν ὄνασιν, in quo extrema verba posita sunt pro κακίστην ὄνασιν νύμφης antecedentisque enuntiati appositionem efficiunt. Nec minor dicendi audacia conspicitur J. T. 12, ubi τὸν καλλίνικον στέφανον Ἰλίου λαβεῖν Ἀχαιοὺς Agamemnon voluisse dicitur; haec autem eodem redeunt, quo τὸν καλὸν νίκης Ἰλίου στέφανον κτλ.; ad genetivum objectivum e νίκης aptum cf. Ar. Equ. 521 χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τροπαῖα [1]). — Similem in modum etiam El. 865* verba ἐπάειδε καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ malim : *accine meo choro pulchrum cantum triumphalem* (καλὴν ᾠδὰν νίκης) explicare, quam *cantum, quo pulchra victoria celebretur.* — Praeterea huc refero Hec. 661 ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς *mali tui linguae clamoris*; cf. Soph. El. 641 σὺν πολυγλώσσῳ

---

[1]) Omnino non raro fit apud Euripidem, ut genetivus de substantivo pendeat uno alterove alicujus epitheti membro incluso. Quo in genere inspicias J. T. 487 σωτηρίας ἄνελπις *nullam habens spem salutis.* Suppl. 1. Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονός i. e. ἑστίαν Ἐλευσῖνος χθονός possidens; Alc. 91* εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας, ὦ Παιάν, φανείης i. e. μετὰ ἄτας κυμάτων; J. T. 419*, 451*, 850*; Jon. 462*, 581, 1005; Troad. 11, 1221; Hel. 495; Hipp. 881 ; Phoen. 1048*.

βοῇ et v. 798 *εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς*; — Hipp. 68* *εὐπατέρειαν αὐλάν* i. e. *εὐδαίμονα πατρὸς αὐλάν* (Elmsleius); — J. A. 1001 *λέσχας κακοστόμους* i. e. *κακὰς στόματος λέσχας*. Reliquum est, ut nonnullos locos afferam, ubi major, quam in exemplis hucusque memoratis, Euripidis dicendi audacia cernitur. Sic Suppl. 80* justus sensus vix eveniat, nisi *χάρις γόων πολυπόνων* per miram quandam breviloquentiam pro *χάρις πολλῶν γόων καὶ πόνων* dictum esse statuas. Quod si conceditur hic locus non differt a Med. 204* *ἰαχὰν αἶον πολυστόνων γόων* i. e. *πολλῶν στόνων καὶ γόων*. Ab usu dicendi vulgari longe recedit etiam frg. 891 *τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος*, in quo *Νεστόρειον μέλος* valet *Νέστορος μέλος*, *εὔγλωσσον* autem secundum sensum quidem logicum ad genetivum illum priore epitheto expressum referendum est. Cum hoc loco comparare poteris Her. fur. 1272 *τετρασκελῆ κενταυροπληθῆ πόλεμον*, quae verba Joh. Schmidtius bene expedit [1]) *in concursu duorum epithetorum genus quoddam attractionis notandum esse* judicans, *ita quidem, ut altero epitheto* (*κενταυροπληθῆ*, cujus de secunda parte cf. § 79) *potestatem genetivi habente alterum nomini apponatur, quamvis sensus postulet, ut ad genetivum illum referatur.* Valent igitur illa *τετρασκελῶν Κενταύρων πόλεμον*. — Mirae dicendi audaciae exemplum est J. A. 219*, ubi *χρυσοδαιδάλτους στομίοις πώλους* auctore Klotzio *equos* significat *aureolis frenorum ornamentis instructos* i. e. *πώλους χρύσου στομίοις δαιδάλτους*. Extremo loco, ne quid praetermittere videar, etiam in imperfectae abundantiae exemplis, si superflua membra vertere voles, moneo non raro ad genetivum tibi recurrendum esse; hoc in ea praesertim cadit, quae § 75 initio commemoravimus.

§ 83. Transeo nunc ad enumeranda ceterarum classium exempla, quorum in capite quidem ponam in quibus epitheton pro nomine abstracto usurpatur. Talia leguntur Phoen.

---

[1]) l. c. p. 24.

1300* *μονομάχον ἐπὶ φρέν' ἠλθέτην* i. e. *μονομαχίας*; — Med. 1010 *δόξης δ'ἐσφάλην εὐαγγέλου* i. e. *εὐαγγελίας*. Inprimis autem dependentiae composita ad hunc dicendi usum videntur apta fuisse, quod elucet ex : J. T. 776 *ξενοφόνους τιμὰς ἔχω* i. e. *ξενοφονίας*[1]) sive *τοῦ ξενοφονεῖν* (§ 81); cf. v. 53 *τέχνην ξενοκτόνον* i. e. *ξενοκτονίας*; — Hipp. 1428 *μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων ἔσται μέριμνα* i. e. *μουσοποιίας*; — Phoen. 338* *παιδοποιὸν ἀδονὰν* i. e. *παιδοποιίας*; cf. Rhes. 980 *παιδοποιοὶ συμφοραί*; — J. T. 1200 *κηλὶς ἔβαλλέ νιν μητροκτόνος* i. e. *μητροκτονίας*; — Her. fur. 1155 *τεκνοκτόνον μύσος* i. e. *τεκνοκτονίας*; — Troad. 363 *ἀγῶνες μητροκτόνοι actiones matricidii*; — Her. fur. 385* *ἀνδροβρῶσι χαρμοναῖσιν* i. e. *ἀνδροβρωσίας*; cf. frg. 541 *ἀνδροβρῶτας ἡδονάς*; — Bacch. 139* *ὠμοφάγον χάριν* i. e. *ὠμοφαγίας*; — Or. 1571 *σῆς βοηδρόμου σπουδῆς* i. e. *βοηδρομίας* sive *τοῦ βοηδρομεῖν σπουδῆς*; — v. 79. *θεομανὴς πότμος* i. e. *θεομανίας*. Sed attributivum praeter J. T. 864* *ἀπάτορα πότμον ἔτυχον das Loos der Vaterlosigkeit* omnino non occurrit. His locis adjungere poteris, quamquam non abstracti, sed concreti nominis sensum epitheton habet, Phoen. 779 *ἐκφέρετε πάνοπλα ἀμφιβλήματα* i. e. *πανοπλίας ἀμφιβλήματα amicula, quibus πανοπλία conficitur* (*τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα* schol.).

Jam ad tertiam quam statuimus classem procedamus, qua epitheta genetivo nominis concreti transferenda continentur. Huc refero verba : *οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι* Med. 1348 *neque e toro recens nuptae utilitatem capiam*; — *πρὸς Ἐρινύσι θ'αἷμα σύγγονον ἕξει* Her. fur. 1076* *praeter Furias consanguinei etiam caedem habebit*; cf. Or. 411 *αὗται* (sc. Furiae) *σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ*; Suppl. 148 *αἷμα συγγενὲς φεύγων*; frg. 562; Troad. 51 *συγγενεῖς ὁμιλίαι* i. e. *συγγενῶν*. Item Med. 1268* *ὁμογενῆ μιάσματα* positum est pro *ὁμογενῶν*

---

[1]) Hoc, quantum e Passovii quidem lexico cognovi, etiamsi non invenitur, recte tamen formatum est. Omnino autem, quo clarius uniuscujusque epitheti sensus appareat, nonnulla ipsi deinceps vocabula novare cogemur.

μιάσματα (cf. Soph. O. R. ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος). Insolentius etiam dictum est ἀρχαγοὺς εἶχον τιμάς Troad. 196* *ducis honores*; nam ἀρχηγός plerumque est substantivum (sed cf. § 17). Nec minore audacia verba pronuntiantur Her. fur. 992 ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος, μυδροκτύπον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλὼν ξύλον καθῆκεν, ubi μυδροκτύπον μίμημα est pro μυδροκτύπου μίμημα totiusque enuntiati appositionem efficit (*wobei er einen Schmied nachahmte*). — Matrimonium, quo quis cum herede filia conjunctus est, appellatur ἔγκληρος εὐνή Hipp. 1011 pro ἐγκλήρου εὐνή. Artiore quodam vinculo copulati sunt loci : Jon. 883* ἀγραύλοις κέρασιν; — Hipp. 952 δι' ἀψύχου βορᾶς [1]); — Cycl. 247 δαιτὸς ὀρεσκόου; — Her. fur. 543 τὸ Κάδμου ἑπτάπυλον ἔχει κράτος; — Jon. 204* τὰν πῦρ πνέουσαν ἐναίρει τρισώματον ἀλκάν; nam in his non aliter quidem, quam in exemplis jam antea laudatis, epitheta ipsorum genetivis vertenda sunt, ut in vernacula lingua habeas : *mit den Hörnern der im Freien Wohnenden; durch Speise vom Leblosen*; *vom Wohle der Bergbewohnenden; die Gewalt über die Siebenthorige des Kadmus*; *die Stärke des Dreikörperigen*; sed hac ratione non jam plena et absoluta fit sententia, quia epitheta illa non, ut antea ἀρχηγός, μυδροκτύπος, συγγενής, etiam substantivorum partibus fungi solent (§ 81), sed aliis locis adjectiva semper sunt. Itaque e sententiarum conexu si genetivos θηρῶν (Jon. 883*), θηρός (Cycl. 247), πόλεως (Her. fur. 543), πελώρου (Jon. 204) [2]) subaudiveris eosque junxeris cum epithetis, omnia bene procedent.

Tertiae classis praeterea illustratur natura J. T. 949 μονοτράπεζα ξένια *hospitia ejus, qui secretam habet mensam* [3]);

---

[1]) Ceterum gravi corruptela hunc locum laborare jam dudum viri docti intellexerunt.

[2]) Similiter Joh. Schmidtio l. c. p. 24 visum est, qui τρισώματος ἀλκή genetivum πελώρου quasi involvere contendit.

[3]) Haec Schirlitzii explicatio est, l. c. p. 45.

— Hel. 1567 *μονάμπυκον ψήχων δέρην=μοναμπύκου δέρην* (cf. Suppl. 680); — v. 1382 *ναυφθόρου στολῆς* quocum cf. v. 1539 *ναυφθόροις ἠσθημένοι πέπλοισιν i. e. naufragi vestimentis.* — Huc pertinebunt etiam Phoen. 954 *ὅστις δ'ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ* i. e. *ἐμπύρων τέχνῃ; τὰ ἔμπυρα* enim, ut J. A. 59 *ignes sacrificales* significat — et Suppl. 619* *Καλλίχορον ὕδωρ*, i. e. *Καλλιχόρου (fontis) aqua*; cf. Paus. I 38, 6 : *φρέαρ τε καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χόρον ἔστησαν καὶ ᾖσαν εἰς τὴν θεόν.* — Comparatione, ut videtur, verborum sensus nititur Or. 1421* *κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ, τοῖς δ'ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας δράκων* i. e. *ἐς μηχανὰν ὡς ἐς ἀρκυστάτου* (sc. *μηχανάν*) *ἐμπλέκειν.* — Extremo loco nomino Jon. 987 *οἶσθα γηγενῆ μάχην terrigenarum* pugnam; cf. Cycl. 5, ubi *γηγενῆ μάχην pugnam* indicat *in terrigenas pugnatam* (i. e. *γηγενῶν μάχην*, genetiv. object. ut Hom. *Λ*. 542 *Αἴαντος μάχην*).

Reliquum est, ut quartae classis exempla uno conspectu proponam; passim enim jam in §§ 75—79 haec attulimus. Habemus : *δαφνηφόρους κλῶνας lauri surculos* Jon. 422. — *λουτροφόρου χλιδᾶς* Phoen. 347* i. e. *λούτρων χλ.*; — *μελῳδοῖς ἀχήμασι* J. A. 1045* i. e. *μέλων ἀχ.*; — *δακρυρρόους πηγάς* Her. fur. 98, *lacrimarum fontes*; — *κόμπους κωδωνοκρότους* Rhes. 384* *tintinnabuli strepitum*; — *ῥακοδύτῳ στολᾷ πυκασθεὶς pannorum vestimentis indutus* Rhes. 712*; — *ῥανίσιν αἱματορρύτοις* J. A. [1515*] *sanguinis guttis*; — *στόμαργος γλωσσαλγία* Med. 525 *oris loquacitas*; — *στερνοτυπεῖς κτύποι* Suppl. 604* i. e. *στέρνων κτύποι*, quod revera exstat v. 87. — *τοξήρει ψαλμῷ* Her. fur. 1068 i. e. *τόξου ψαλμῷ* (Jon. 173*); cf. Her. fur. 188 *τοξήρη σάγην*; — *γυναικοπληθεῖς ξύλλογοι feminarum conventus* Alc. 952. De *κενταυροπληθῆ πόλεμον* cf. § 82. Fortasse similis olim condicio verbis erat *αἱματοσταγῆ κηλῖδα τέγγῃ*, quae deleto sententiarum conexu in frg. 863 leguntur. De *μηλοφόρος* in § 17, 1a dixi. Ad extremum Kuehneri [1]) auctoritatem secutus hic profero etiam J.

[1]) In gramm. p. 225 A. 1.

T. 411* *φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξοντες μελάθροισι*, quod ille pro *πλούτου ἅμιλλαν κτλ.* dictum esse judicat. — His in exemplis epitheta semper dependentiae composita erant; unicum est *τρίπλουν ζεῦγος* frg. 775/55=*τριῶν ζεῦγος*, in quo habes determinativum.

CAP. II.

Epitheta enuntiati relativi vel praepositionis cum casu pedisequo partes suscipiunt.

§ 84. In eximio hoc quo nullum fere superius est breviloquentiae genere, quod uno epitheto composito totius enuntiati vel praepositionis cum casu pedisequo sententia comprehenditur, non mediocris certe sermonis Graeci ea virtus et praestantia cernitur, quam Humboldtius merito laudavit [1]). Nam videas, quam artificiose simul et concise *ἡμέραν ταυροσφάγον* Sophocles *diem* appellet *quo boves mactantur* (Trach. 609), vel Aeschylus *βουθύτους τιμάς honores, qui in immolandis bobus versantur* (cf. Soph. O. C. 1495; Ar. Av. 1232), vel Euripides *ἀμφίλεκτον ἔριδα certamen, in quo ab utraque parte disputatur* (Phoen. 500). Nec minore dicendi audacia Euripides *oracula de pulchris liberis edita* nominat *εὐτέκνους χρησμούς* Jon. 424=*χρ. περὶ καλῶν παίδων*. — Facilitas igitur et flexibilis sermonis Graeci natura non minima ex parte etiam hac

---

[1]) Hujus verba sunt: *Es ist offenbar von grofser Wichtigkeit, wie viel eine Sprache in einem Worte einschliefst, statt sich der Umschreibung durch mehrere zu bedienen; — das richtige Gleichgewicht, welches die griechische Sprache hierin beobachtet, gehört gewifs zu ihren gröfsten Schönheiten* (Einleit. in die Kavisprache VI. p. 327).

loquendi ratione illustratur. Sed poetis quoque admiratio debetur, qui ausi sunt totas sententiarum complexiones in substantivi et epitheti fines tanta audacia coartatas, ut earum intellectus non raro acerrimam meditationem postulet, spectantium Atheniensium auribus in scena proponere. Inde novum argumentum, ex quo de eruditis Atheniensium auribus conicere liceat (cf. § 2). Quid vero? hujus aetatis de plebe homines — nam Athenis etiam plebes theorici beneficio theatrum frequentabat — num hos ipsos quoque ita politos existimas, ut, si Schilleri vel cujusvis recentioris poetae fabulam spectent figuris, metaphoris, comparationibus, omnibus denique eis rebus, quibus communis vitae oratio a dictione poetica recedit, animis non perturbentur? Nunc vero Graeci poetae audacia et libertate dicendi nostros longe superabant. Quo magis erit, ut admiratione Athenienses prosequamur.

§ 85. His praemissis ad eorum me exemplorum enumerationem converto, ubi enuntiatum relativum uno epitheto Euripides comprehendit. Sic ἀνόστιμος κέλευθος Her. fur. 431* *iter* significat *unde nemo redeat;* — ἀμφιλόγοι ὀργαί Med. 637* *animi perturbationes, quibus si homines affecti sunt, ab utraque parte fit altercatio* (cf. Soph. Ant 111 νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων). Addo Phoen. 330* πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων *i. e. desiderium, quo si quis tenetur, ipse valde lacrimat*; — Hec. 691* οὐδέποτ' ἀστένακτος, ἀδάκρυτος ἁμέρα ἐπισχήσει *nunquam dies apparebit* (de hac verbi ἐπέχειν significatione Her. II 96; Thuc. I 23 inspicias), *quo non ingemiscam et lacrimas profundam*; — Hel. 1319* πολυπλανήτων πόνων *laborum qui in multis erroribus versantur*; — Cycl. 416 ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς *cibi, cujus eum non pudebat.* Singulari audacia dicta sunt verba πολυέλικτον ἀδονὰν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα Phoen. 314*, ubi πολυέλικτος ἀδονά *voluptas* est, *quae e multa saltatione percipitur.* Insolentius autem hoc de περιχορεύουσα pendere poeta voluit. — Magis quam determinativa poeta dependentiae composita ad artificiosum hunc, de quo loquimur, dicendi

usum videtur apta judicasse, id quod majore quidem horum numero probatur. Habes enim : *κισσοφόροις ἐν θαλίαις* Bacch. 384* *in epulis, quarum socii hederam gerunt*; — *καρατόμος ἐρημία* Troad. 564* *solitudo, qua efficitur, ut capita hominibus amputentur*; — *παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμοὺς* Her. fur. 835, *animi perturbationes, quibus liberorum caedes efficitur*; — *ὠμοφάγους δαῖτας* frg. 475a/12 *cenas in quibus crudi eduntur cibi*; — *μηλοθύτας βωμοὺς* J. T. 1116* *aras, in quibus oves immolantur*. Unice autem artificiosa epitheti *βούθυτος* cum aliquo substantivo conjunctione tragicos delectatos esse cognoscas cum e locis § 84 (p. 198) allatis, tum ex his Euripidis : *βούθυτος ἁμέρα* Hel. 1474; — *βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ* Jon. 664 *cum voluptate, quae ex immolandis bobus percipitur*. — Huc praeterea refero : Suppl. 773 *μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους cantus edo, quos dum cano, ipse lacrimo*; — Troad. 1003 *δοριπετὴς ἀγωνία certamen, in quo hasta homines cadunt, interficiuntur*; — Her. fur. 812* *ξιφηφόρων ἀγώνων certaminum, in quibus ii, qui pugnant, gladios gerunt*; — J. A. 1474* *ὡς σωτηρίαν Ἕλλησι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον abeo, ut Graecis salutem comparem, quae in reportanda versatur victoria*. Hoc scite imitatus est qui finem hujus fabulae composuit v. [1557] *νικηφόρου δώρου τύχοιτε*. Non ita clare sensus apparet verborum *κόσμος ὁ μυριοπληθὴς* (§ 79) J. A. 571* *ἐν ἀνδράσι δ' αὖ κόσμος ἐνὼν ὁ μυριοπληθὴς μείζω τὴν πόλιν αὔξει*; Hermannus quidem illa dicta esse censet *de modestia, quae plurimis in rebus conspicua sit, eoque a mulierum temperantia, quae ad solas referatur res venereas (v. v. 568, 69), differat* (?). Dependentiae denique composita habes Her. fur. 1193* *ὃς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθε i. e. in pugnam, in qua caedebantur gigantes*; — J. A. 185* *πολύθυτον ἄλσος Ἀρτέμιδος Dianae lucus, in quo multa fiunt sacra*; — de J. T. 225 *αἱμόρραντον ἄταν* cf. § 67.

Ad extremum etiam attributiva nominibus Euripides apposuit, quae, ut justus sensus eveniat, relativo enuntiato transferenda sunt; sic Bacch. 376* *τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις εὐφρο-*

σύναις δαίμονα πρῶτον, deorum primum in hilaritate, quae pulchris coronis efficitur; — Andr. 1021* ἀνδρῶν ἁμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους *talia instituistis hominum certamina, unde nemo coronas reportare posset*; — J. T. 437* Ἀχιλλῆος δρόμοι καλλιστάδιοι *cursus, qui in pulchris stadiis fiunt*; — Med. 196* πολυχόρδοις ᾠδαῖς *carminibus, quae ad multarum chordarum sonum canuntur*; — frg. 775*/41 εὐάμεροι μολπαί *carmina, quae festis diebus canuntur* i. e. *hilaria*; — J. T. 1275* πολύχρυσα λατρεύματα i. e. *un culte, qui fera affluer l'or dans le temple du Dieu* (Weil.). — Schirlitzii auctoritatem secutus huc refero etiam Rhes. 260* κακόγαμβρος γόος, quod ille vertit [1]) : *luctum qui in consobrini infortunio versatur.* Item, si Weilium audies, hic nominare debebis verba ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς Or. 383, quae de se ipso supplex Orestes praedicat. Statuta igitur epitheti trajectione (§ 72) *preces e tali ore proficiscentes* intellegendae sunt *cui foliis qualia supplices portabant, opus non sit* [2]). Dubitanter denique profero J. T. 1148*, ubi chorus optat, ut praeterita adolescentiae tempora redeant, quibus ipse choreas ducebat χλιδᾶς ἁβροπλούτοιο εἰς ἔριν ὀρνυμένα (loquitur mulier). Haec verba, quae Kirchhoffius a Marklandio χλιδᾶς pro χαίτας scribente recepit, verti nequeunt nisi : *in certamen se deferens luxuriae, qua delicatae divitiae indicantur.*

§ 86. Pauca supersunt exempla, ubi epitheta praepositione cum casu pediseque vertere cogimur. Hoc in genere affero : frg. 122*/13 πολυδάκρυτον Ἀίδα γοὸν φλέγουσαν, *multis cum lacrimis Hadis ululatum effundentem*; — Suppl. 134 ἐγγενῆ συνῆψα κηδείαν i. e. πρὸς ἐγγενᾶς συν. κηδ. (*Verschwägerung mit Verwandten)*; — Alc. 1156* βωμοὺς κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς *precibus cum boum sacrificiis (peractis)*. Non mediocrem mihi trepidationem Helenae verba injecerunt, quae de se ipsa illa praedicat dubitatione vexata, utrum sus-

---

[1]) l. c. p. 47.

[2]) Weilius vertit : *en suspendant (à tes genoux) les prières d'une bouche, qui n'a pas besoin du secours d'un rameau sacré.*

pendio mortem sibi adsciscere melius sit an gladii auxilio : *φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι, ἢ ξιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν;* (sic enim Kirchhoffius ex aptissima Musgravii conjectura pro codicis ἅμιλλα scripsit) Hel. 353*. Conjungenda sunt *ἢ αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν*, quae verba opponuntur antecedentibus *φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι*; dicit igitur Helena, ut verbum verbo reddam : *Sanguinolentum suspendium per cervices porrigam, an proprii ferri certamen* (§ 82) *intus appropinquabo.* Quae interposita sunt vocabula *ξιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς* cum Pflugkio *per appositionis figuram* addita esse judico; sed horum ipsorum sensus non clare perspicitur. Id solum constare videtur, *ξιφοκτόνον δίωγμα insectationem esse gladio peragendam (Verfolgen mit dem Schwerte)*; haeremus autem in *λαιμορύτου σφαγᾶς* sicut in hujus cum ceteris verbis conjunctione. Neque enim quid caedes sit e gula profluens neque quid caedis e gula profluentis insectatio gladio peragenda, intellegitur. Quare non inepte ut videtur Hartungius *αἱμορύτου* pro *λαιμορύτου* scribendum proposuit [1]), quo recepto *αἱμορύτου σφαγᾶς* per alterius membri abundantiam (cf. exempla § 83 p. 197 enumerata) pro *αἵματος σφαγᾶς* dictum est, nihilque nisi *sanguinis* notionem significat pluribus verbis eodem modo expressam, quo Aesch. Ag. 1388 *ἐκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν*. Quod si conceditur alterum, quem indicat, moriendi modum Helena appellat sanguinis insectationem gladio peragendam eumque aptissime priori opponit; semet enim ipsam si suspendit, nullus sanguis profunditur.

Epitheta praepositionis cum casu pediseguo sensum praeterea habent hisce locis : Hec. 916* *χοροποιὸν θυσίαν παύσας i. e. desistens de sacris in ducendis choreis usitatis*, quo loco nonnulli viri docti v. l. *χαροποιόν* receperunt; — Phoen. 668*

---

[1]) Hiatus novi versus initio excusatur; cf. v. 342.

γαπετεῖς δίκων ὀδόντας in terram dentes proiciens (§ 76); — Rhes. 762 *εὕδομεν πεδοστιβεῖς* i. e. *ἐν πέδῳ* (§ 75); — Phoen. 293* *γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σε* quocum cf. scholiastae verba : *ἀντὶ τοῦ γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ σε.* Equidem *γονυπετεῖς ἕδρας i. e. sessionem sive sedendi rationem ejus, qui in genua procidit,* interioris objecti accusativum cum *προσπίτνω* jungendum esse deque tota, quae sic orta est, phrasi *σε* pendere judico. Ad sensum autem tota haec verborum turba nihil aliud valet, nisi : *procumbo ad genua tua* [1]). — Laudatis locis accedunt : Her. fur. 690* *Δηλιάδες εἱλίσσουσαι καλλίχοροι i. e. in pulchris choreis saltantes*; — frg. 462*/2 *καλλιχόρους ἀοιδάς carmina ad pulchras choreas sive in pulchris choreis cantata*; — Hel. 386 *τεθρίππους ἁμίλλας, pugnas quadriga pugnatas (Wettkämpfe mit dem Viergespann)*; — Or. 352* *ὢ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας εἰς γῆν Ἀσίαν exercitum mille navibus (vehentem) in Asiam terram excitans, ducens*; cf. Rhes. 261* *χιλιόναυν ἦλθ' ἔχων στρατείαν (auf tausend Schiffen)*; Andr. 106* *χιλιόναυς Ἑλλάδος Ἄρης.* — Troad. 232* *ταχύπουν ἴχνος ἐξανύων (mit schnellem Fuſs)*; — Her. fur. 1200* *αἰδόμενος φιλίαν ὁμόφυλον die Freundschaft mit den Stammgenossen;* — Or. 947 *αὐτόχειρι σφαγῇ caede propria manu perficienda (Tod durch eigne Hand)*; cf. Med. 1281* *τέκνων ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς*; Phoen. 332*, 880; J. A. 873*; Or. 1040; — Andr. 658 *τῇδε συντράπεζον ἔχειν βίον i. e. vitam una in mensa cum hac peragendam.*

---

[1]) De hoc loco Kuehneri gramm. II p. 275 inspicias.

In fine hujus opusculi artificiosum epithetorum compositorum usum, qualis est singularum fabularum proprius, tabulis illustrabo. Ipsas autem illas, quoad ejus fieri potest, ad temporum ordinem, quibus doctae sunt, componam, ut intellegatur numquo Euripides provecta aetate in dicendi illa arte et audacia progressus sit. Qua in re ab ea temporum descriptione proficiscar, quam Wilamowitzius nuper instituit[1]). Ad ipsarum autem tabularum intellectum, quoniam per se primo statim obtutu satis res elucet, nihil fere habeo quod addam. Hoc solum moneo in columnis A, B, C numeris Romanis singulorum capitum partes primarias, litteris autem minusculis a, b, c, d columnae B singulas species alterius abundantiae generis, quales sunt §§ 76—80 descriptae, indicari.

Fabularum nomina earumque anni	A	B	C	D	E
	Trajectio epitheti	Membrorum abundantia	Epitheta pro substantivorum genetivis posita	Epitheta enuntiati relativi partes suscipiunt	Epitheta praepositionis cum casu pedisequo partes suscipiunt
	versuum numerus	versuum numerus	versuum numerus	versuum numerus	versuum numerus
1. Rhesus 445—442	I. 962; 8*; 383* II. 303 III. 211*; 255*; 360*	I. 716*; 909; 426; 762 II. a) 712*; 606 b) c) 908* d) 383*; 124; 5*; 962	I. 548* II. 980 III. IV. 384*; 712*; 606	260*	762; 261*
2. Alcestis 438	I. 600*; 606 II. 128* III. 103*	I. 906*; 952 II. a) b) c) d) 407*; 427	I. 1026 II. III. IV. 549; 952		1156*

[1]) l. c. p. 144—161.

<table>
<tr><th rowspan="2">Fabularum nomina earumque anni</th><th>A</th><th>B</th><th>C</th><th>D</th><th>E</th></tr>
<tr><th>versuum numerus</th><th>versuum numerus</th><th>versuum numerus</th><th>versuum numerus</th><th>versuum numerus</th></tr>
<tr><td>3. Medea
431</td><td>I. 1136;
1335
II.
III. 841*</td><td>I. 1366
II. a) 176*;
277;
838* (?)
b) 200*;
420*
c) 624*;
673;
1395*
d) 421*;
1136</td><td>I. 204*;
557
II. 1010
III. 1348;
1268*
IV. 525</td><td>196; 687*</td><td>1281*</td></tr>
<tr><td>4. Andromache
430—424</td><td>I. 2
II.
III. 399</td><td>I. 865*
II. a) 105*;
653;
1155
b)
c) 43;
612;
714;
879
d) 281*;
473*;
578;
912;
942;
1026;
1212</td><td>I.
II.
III.
IV.</td><td>1021*</td><td>106*; 658</td></tr>
<tr><td>5. Heraclidae
429—427</td><td>I.
II. 621*
III.</td><td>I.
II. a) 388;
819
b) 623*
c)
d)</td><td>I. 777*
II.
III.
IV.</td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>6. Hippolytus
428</td><td>I.
II. 54; 741*;
868*;
1179
III. 646; 851*</td><td>I. 200*; 605*
II. a) 668*;
755*;
827*;
1161
b) 773*;
868*;
1143*
c) 156*;
281;
546*;
935
d) 1202;
1359*</td><td>I. 68*; 757*
II. 1428
III. 952; 1011
IV.</td><td></td><td></td></tr>
</table>

Fabularum nomina earumque anni	A versuum numerus	B versuum numerus	C versuum numerus	D versuum numerus	E versuum numerus
7. Hecuba 425—424	I. 1106* II. III.	I. 153* II. a) 66*; 103* b) 194*; 612 c) 421 d) 81*; 121*; 1156; 1287	I. 661 II. 362 III. 254 IV.	691*	916*
8. Hercules furens 423—422	I. 255; 364* 414*; 730; 1035* II. 925; 410* III. 181; 789*; 883*; 1039	I. 98; 689*; 1069* II. a) 414* b) 288; 888*; 1133 c) 114*; 1070* d) 188; 474; 799*; 1023; 1062*; 1272	I. 460; 839; 1201*; 1272 II. 385 III. 543; 992; 1076*; 1155 IV. 98; 188; 396 (?); 1068; 1272	431*; 835; 812*; 1193	690*; 1200*
9. Supplices 421	I. II. 259; 1200 III. 1187	I. 388; 604; 742 II. a) 1197 b) 32; 960* c) 35; 810*; 1038 d) 423; 603*; 640*; 759	I. 80* II. III. 148; 619* IV. 87; 604*	773	134

Fabularum nomina earumque anni	A versuum numerus	B versuum numerus	C versuum numerus	D versuum numerus	E versuum numerus
10. Jon, c. 420	I. 19; 1133; 1261 II. 1266 III. 112*; 1055*	I. 577; 1207 II. a) 884* b) c) 526(?); 1549 d) 76; 422; 494*; 592; 910*; 1049*; 1306; 496*	I. II. III. 204*; 883* 987 IV. 422	664	424
11. Troades 415	I. II. 860; 1197 III. 79; 485; 564*	I. 217*; 1103*; 1194 II. a) 112*; 449* b) 75(?); 471; 1292* c) 139* d) 79; 221*: 280*; 593*	I. II. 363 III. 51; 196* IV.	564*; 1003	232*
12. Electra 413	I. 458*; 459*; 1348* II. 866*; 1172* III. 450*	I. 703 II. a) 732* b) c) 251; 310; 1130 d) 1179*; 1238	I. 126*; 342 865 II. III. IV.		

Fabularum nomina earumque anni	A versuum numerus	B versuum numerus	C versuum numerus	D versuum numerus	E versuum numerus
13. Helena 412	I. 206* II. 1502*; 1504* III. 342*	I. 373*; 376*; 518*; 1272; 1570 II. a) 154; 354* b) 213*; 185*; 363*; 690* c) 524*; 879 d) 357*	I. 356* II. III. 1382; 1539; 1567 IV. 154	1319*; 1474	354; 386
14. Phoenissae 411—409	I. 543;645*; 661*;939; 1546 II. 308*; 809*; 1099 III. 174*; 218*; 674*; 786*; 870; 1062; 1130; 1351* 1516*; 1685	I. 322*; 809*; 1217; 1535* II. a) 185*; 293*; 668*; 1115; 1345*; 1549* b) 808*; 1028* 1048*; 1306*(?); 1757* c) 324*; 1095 d) 342*; 114*; 653*; 683; 754; 808*; 805*; 1354; 1362; 1367; 1485*; 1499*; 1635	I. 645*;1618 II. 338*; 1300* III. 954 IV. 347*	500; 314* 330*	293*; 332*; 668*; 880

Fabularum nomina earumque anni	A versuum numerus	B versuum numerus	C versuum numerus	D versuum numerus	E versuum numerus
15. Iphigenia Taurica 411—409	I. II. 273 III. 1050	I. 1008; 1136*; 1325; 1427 II. a) b) 143*; 146*; 203*; 216*(?); 566; 887*; 973; 1118*; 145*; 897* c) 80; d) 141*(?); 242; 323; 474; 960; 1289	I. 12; 141*; 1111*; 1138* II. 53; 776; 779;864*; 1200 III. 949 IV. 411*	225*;437* 1116*; 1148*; 1275*	
16. Orestes 408	I. 998*; 1386* II. 225 III. 383	I. II. a) 845; 1198; b) 162*; 192* c) 83; 1325; 1575; 1687* d) 220; 223; 225; 480; 633; 821*; 1251*; 1303*; 1513	I. 833*; 1468*; 1500*; 1649 II. 79; 1571 III. 411; 1421* IV.	383	352*; 947; 1040

Fabularum nomina earumque anni	A versuum numerus	B versuum numerus	C versuum numerus	D versuum numerus	E versuum numerus
17. Bacchae post 406	I. 1206 II. III. 127*; 406*; 534*; 560*; 873*; 1138	I. 112*;169; 1206; 1365 II. a) 1096; 1111 b) 66*; 1158* c) 215; 1305 d) 12; 117*; 107; 462; 534*; 705; 833; 981; 1158*	I. 139* II. 139* III. IV.	376*;384*	
18. Iphigenia Aulidensis post 405	I. II. 759*; 1059* III. 172*; 190*; 771*; 1493*; [1516]*	I. 790*; 1054*; 1080*; [1515*; 1531*] II. a) [421]; 919 b) 550* c) [419]; 805; 982 d) 8*; 141*; 224*; 277*(?); 571*; 584*; [1623]	I. 174*; 219*;384; 1001; [1574] II. III. IV. 1045*; [1515*]	185*; 571* (?) 1474*; [1557]	873*
19. Cyclops. inc. anno	I. 438 II. III. 305;386; 399	I. II. a) b) c) d) 461: 468; 541	I. 127 II. III. 5; 247 IV.	416	

Fabularum nomina earumque anni	A	B	C	D	E
	versuum numerus	versuum numerus	versuum numerus	versuum numerus	versuum numerus
Fragmenta	I. II. 114*;597; 775/34* III.	I. 597*/4; 771; 848/5; [1117*/49; 1117*/57] II. a) 53; 364/34; 544 b) 861 c) 775*/62 d) 114*; 845; 937; 980	I. 122; 268; 359; 884/2; 891;1093; [1117/2] II. 541 III. 562 IV. 775/55; 863	475a/12; 775/41	122*/13; 462*/2

Emendanda.

Lecturi rogantur ut nonnulla ignoscant errata levioris pleraque momenti quae ego procul a typotheta annuae militiae voluntario munere distentus corrigere praetermisi. Scribendum igitur est p. 2 lin. 26 *idque* pro *dque*; — p. 4 lin. 16 *μητρῴου* Soph. Trach. 818); pro *μητρῴου*) Soph. Trach. 818; — p. 8 lin. 30 *γένναν* pro *γένος*; — p. 9 not. 1 *ἴδετ'* pro *ἴδεκ*; — p. 10 lin. 4 *Her. fur. 375** pro *Her. fur. 375**); — lin. 11 (et saepius usque ad p. 65). *Cycl.* pro *Cykl.*; — lin. 20 *facilius* pro *faciline*; — p. 13 lin. 13 *καμάτου* pro *καμάτου*; — p. 15 lin. 22 *ἐν* pro *ἐν*; — p. 16 lin. 3 *εὕρημα* pro *εὕρημα*; — p. 17 lin. 15 *ὥστ'* pro *ὥστ'*; — p. 18 lin. 13 *ἁ* pro *ά*; — p. 19 lin. 10 *ξυνομαίμονες* pro *ξυνομαίμονεs*; — lin. 11 *Φρυγῶν* pro *φρυγῶν*; — p. 20 lin. 14 *βροτείων* pro *κροτείων*; — p. 24 lin. 19 *ἀνήρ* pro *ανήρ*; — p. 26 lin. 2 *δίπτυχον* pro *δίπτυχον*; — p. 27 lin. 3 *conjec-turam* pro *conje-cturam*; — p. 29 lin. 8 *φρουρὸν* pro *φρουρόν*; — p. 30 lin. 24 *καὶ* pro *καί*; — p. 32 lin. 14 *τᾷ* pro *τῷ*; — p. 33 lin. 24 *μιαιφόνος* pro *μιαίφονος*; — p. 34 lin. 13 *πολυζήλωτος* pro *πολοζήλωτος*; — p. 36 lin. 8 *τὸν* pro *τόν*; — p. 37 lin. 9 *στείχω* pro *στείγω*; — p. 38 lin. 1 *loco* pro *loc*; — p. 41 lin. 1 *ἄκος* pro *ακος*; — lin. 23 *ἡμίθραυστος* pro *ἡμιθραυστος*; — p. 43 lin. 20 *θνατογενής* pro *θννατογενής*; — lin. 22 § *79* pro § *75*; — p. 46 lin. 15 *ὢν* pro *ὤν*; — lin. 21 *ἀτελὴς* pro *ἀτελής*; — p. 49 lin. 24 *movendus* pro *moverdus*; — p. 50 lin. 1 § *79* pro § *75*; — lin. 24 *ἀμβρό-*

σιος pro ἀμβόσιος; — p. 51 lin. 10 ἀμέν-ηνο-ς pro ἀμένη-νος; — p. 52 lin. 9 οἶκον pro σἶκον; — p. 58 lin. 8 *avium* pro *ovium*; — not. 2 *praeter mittam ad v. v. 396, 397* pro *praetermittam et v. 396, 397*; — p. 62 lin. 28 χερός pro χεόρς; — p. 63 lin. 6 *cui explicationi* pro *expliccuiationi*; — lin. 21 *p. 191* pro *p. 164*; — p. 64 lin. 5 σταλαγμὸν pro σταλαγμόν; — lin. 8 *dunt* pro *acedunt*; — p. 66 lin. 11 πεδοστιβὴς pro πεδοστιβής; — p. 67 lin. 22 θυηπόλος pro θυήπολος; — p. 71 lin. 31 Φρυγῶν pro Φσυγῶν; — p. 79 lin. 18 *totius* pro *totus*; — lin. 32 *labores* pro *labrores*; — p. 84 lin. 5 συμφορᾷ pro συμφορᾶ; — ibid. not. 1 τῇ pro τῆ; — p. 85 lin. 22 πρέ-σβυσ pro πρέσ-βυς; — p. 86 lin. 15 συντη-χθεὶς pro συντηχ-θεὶς; — p. 87 lin. 32 ἔλθοις pro ἴλθοις; — p. 88 lin. 4 *et* pro *ei*; — p. 91 lin. 15 §§ *34—38* pro §§ *28—32*; — p. 93 lin. 1 *celeritatem* pro *celertatem*; — p. 94 lin. 26 τῇ pro τῆ; — p. 96 lin. 23 αὐτόρριζος pro αὐτόρριξος; — p. 101 lin. 18 χιόνος pro χίονος; — lin. 32 ἐγκύμον ἵππον pro ἔγκυμον ἵππον; — p. 103 lin. 4 τῇ pro τῆ; — p. 104 lin. 21 παρφδοῖς pro παρωδοῖς; — p. 113 lin. 32 χαλκοκορυστῇ pro χαλκοκορυστῆ; — p. 115 lin. 3 *minimum* pro *minimam*; — p. 123 lin. 5 νυκτιπόλος pro νυκτίπολος; — p. 124 lin. 1 πυρπόλος pro πύρπολος; — p. 126 lin. 8 *cele-ritas* pro *celer-itas*; — lin. 13 *Attributivorum e duobus* squ. pro *Attributivorum duobus* squ; — p. 132 lin. 20 *Her. fur. 28* (§ *2 p. 9*) pro *Her. fur.* (*28* § *2 p. 9*); — p. 133 lin. 14 ἀμφίπυλος pro ἀμφιπολος; — p. 142 lin. 2 χρυσολόγχου pro χρυσολυγχου; — p. 145 lin. 4 μαλακόχειρα pro μαλκόχειρα; — p. 151 lin. 27 *vehenti* pro *vehenie*; — p. 153 lin. 26 *Apollinis* pro *Appollinis*; — p. 160 lin. 2 *circumscriptum* pro *circumsriptum*; — p. 162 lin. 8 νύμφης pro νυμφης; — p. 164 lin. 27 γοργωπόν pro γοργωμπόν; — p. 167 lin. 12 *den* pro *dem*; — p. 177 lin. 17 αἰχμαλωτίδας pro αἰχμαλώτιδας; — lin. 22 δίωγμα pro διώγμα; — p. 183 lin. 10 θυγατρὸς pro θυγατρός; — lin. 11 ὑφερτελὴς pro ὑπερτελὸς; — p. 186 lin. 17 ὕδατος pro υδατος; — p. 187 lin. 26 διπλόος pro διπλοός; — p. 191 lin. 7 χειρῶν pro χειρᾶν; — p. 193 not. 1 *nullam* pro *mullam*; — p. 196 lin. 19 *Mahle* pro *Wohle*; — p. 201 lin. 28 ἐγγενεῖς pro ἐγγενᾶς; — p. 202 lin. 2 et 5 ἢ pro ῆ.

Comma deleas p. 10 lin. 23 post *docti*; — p. 23 lin. 16 post *numerus*; — p. 37 lin. 28 post *fecimus*; — p. 58 lin. 16 post (§ *72*); legas autem comma p. 19 lin. 9 ante *consangineus*; — p. 80 lin. 14 ante ῥᾳθυμος. In commatis locum semicolon substituas p. 46 lin. 25. Punctum omissum est p. 28 lin. 23 post *manus*; p. 58 lin. 16 autem est punctum pro commate scribendum.

Typis Vilelmi Kelleri Gissensis.